

Giới thiệu Nhân Vân Công Tử

Nhân Vân Công Tử của tác giả Vũ Hồng là câu chuyện xoay quanh cuộc sống giữa nàng và hắn từ lúc nàng chỉ mới lên mười...

Ngay từ lúc nhỏ, nàng đã là một người mang theo mình chủ nghĩa cá nhân, tham sống sợ chết, chỉ tin vào chính mình và khi lên mười tuổi, giáo chủ của nàng đã ban cho nàng một gã mỹ nam tài sắc, hắn nguyện sẽ đi theo nàng suốt đời và hai người bắt đầu chung sống với nhau.

Lên mười bốn tuổi, trong lúc đang tắm thì lại có một gã lạ mặt đến và vô tình nhìn thấy lưng của nàng... Không sao, chỉ là lưng thôi mà, sự hào phóng ấy của nàng đã làm cho gã lạ đường kia một mực muốn kết nghĩa huynh muội với nàng sao ?!!

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vân Công Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Biết mình biết người, mới có thể sống đến bảy, tám mươi tuổi, đây là nguyên tắc sinh tồn của Vương Vân.

Họ Vương là một họ rất bình thường, tên Vân bao hàm ý nghĩa như sóng lớn trên sông Trường Giang, tên là do phụ mẫu đặt, dù không thích hợp cho nữ tử nhưng đó vẫn là ân sâu của phụ mẫu.

Nàng tự nhận mình không đủ thông minh sáng suốt, không đủ khí thế, không đủ tư chất luyện võ, gan dạ thì quá ít, nhưng lại cố tình xuất thân ở Bạch Minh giáo mà người người đòi đánh.

May mà cho tới nay, sinh mệnh của nàng vẫn chưa gặp bão táp gì. Ngẫu nhiên lâu lâu cũng có chút gợn sóng lăn tăn. Không, nàng phải thẳng thắn thừa nhận là có vài lần sóng to gió dữ, nhưng toàn nhờ ông trời mù mắt khiến nàng hữu kinh vô hiểm mà vượt qua, nàng nghĩ, năm nay nàng hai mươi tuổi, dựa vào thiên tư của nàng mà có thể sống đến bây giờ, vận khí cũng đã xem như là không tệ, hơn nữa chắc có thể tiếp tục duy trì lâu hơn nữa.

Chỉ cần nàng không tự chui đầu vào lưới, nhảm chán đến nỗi tự dẫn xác thâm nhập vào doanh trại của địch nhân ở Võ lâm Trung nguyên.

Võ lâm Trung nguyên a. Thì ra là phồn hoa như vậy, lắm điều bất ngờ thú vị như vậy.

Nàng quay đầu nhìn nam tử trẻ tuổi đằng sau, vô cùng hòa ái thân thiện hỏi:

“Hà Tai, bọn họ đang nhìn người phải không?”

Nam tử trẻ tuổi ước chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, thân cường thể tráng, dung mạo tuấn tú, cuồng đã bức người, nước da bánh mật, mái tóc dài xoắn trên vai, vận trang phục hoa lệ đẹp để giống như nàng, trên gò má có một cái dấu xăm hình rắn trông vô cùng chói mắt.

Hắn nhìn không chớp mắt, đáp: “Bọn họ nhìn là vì người đi theo ta.”

Đáp án này nàng có chút không hài lòng, tiếp tục khoanh tay bước đi thong thả nhàn tản trên đường đến doanh trại của địch nhân.

Tiếng lục lạc phát ra từ chiếc vòng Thiên nô trên cổ tay của nàng và từ mắt cá chân của hắn phối hợp nhau thật ăn ý, đinh đinh đang đang vô cùng dễ nghe. Nhưng những người Trung nguyên này lại không biết hàng, người người nhìn chằm chằm bọn nàng như hung thần ác sát.

“Bọn họ nhìn bọn ta, bởi vì.bọn ta là Thiên nô?”

“Cô nương thật thông minh.”

“Người Trung nguyên đều biết rõ tiếng lục lạc và Xà ấn trên mặt là tượng trưng cho thân phận Thiên nô?” Nàng thử hỏi.

“Cô nương thật thông minh hơn người.”

Nàng nghĩ nghĩ, cước bộ chậm lại, vòng ra đằng sau lưng hắn, nói:

“Ta trời sanh tính nhát gan, không chịu nổi những ánh mắt này, người đi trước đi!”

Da mặt của vị nam tử trẻ tuổi run lên, hùa theo nói:

“Cô nương quả thật có chút nhát gan.” Lập tức đinh thiên lập địa cất bước tiến tới.

Nàng nhàn nhã theo đuôi đi phía sau. Dù sao hắn cao lớn như vậy, cũng đủ che đi ánh mắt tràn ngập địch ý của người xung quanh.

“Aizz, biết rõ trên núi có hổ mà vẫn phải đâm đầu vào. Hà Tai, người nhất định phải bảo vệ cái mạng của ta a, ta còn muốn thưởng thức non xanh nước biếc lâu hơn một chút.” Nàng thở dài.

“Đó là đương nhiên, cô nương!” Cũng không quay đầu lại, hần bổ sung thêm: “Cô nương cứ nói thẳng là muốn trường mệnh bách tuế đi.”

“Phải, ta muốn sống lâu trăm tuổi, chết êm ả tại nhà, người cần phải làm gương cho binh sĩ, hễ đao bổ tới người phải che trước mặt của ta.”

“.....” Hần không muốn sửa lời, đơn giản là vì lười mở miệng.

Hai người đi bộ một hồi, đến trước một tòa tiền trang cực lớn có treo phướn tang lễ, bức hoành phi trên cửa trang viên đề ba chữ “Thiên Hạ trang”. Đèn lồng trắng treo hai bên cửa, nhân sĩ giang hồ đến phúng viếng không ngớt, lúc này đều dừng bước lại, kinh dị trừng mắt nhìn bọn họ, thậm chí có vài người giang hồ theo trực giác nắm lấy chuỗi kiếm, tỏ vẻ chán ghét thậm tệ.

Một nô bộc khoác áo gai để tang vừa thấy bọn họ, vội vàng chạy vào trong, la lớn:

“Thiên nô! Là Thiên nô! Thiếu gia, thật đó, Thiên nô Ma giáo đã đến rồi!”

Có cần kêu la đến long trời lở đất như vậy không? Nàng sờ sờ dấu Xà ấn trên gò má, lại cúi đầu kiểm tra lại bộ trang phục nam tử đồ tươi đang mặc, tuy là trang phục nam tử Trung nguyên, nhưng mái tóc dài của nàng được vấn theo kiểu của nữ nhân Trung nguyên, thực rõ ràng là một thiếu nữ.

Vì tránh những xung đột vô vị, nàng nhập gia tùy tục, không chỗ nào trên người nàng không tận lực biểu lộ ý tưởng tôn trọng hòa bình không đổ máu, người ở Thiên Hạ trang hẳn là không động đao động thương mới đúng chứ.

Nàng đang trầm tư suy nghĩ thì một nam tử trẻ tuổi từ bên trong Thiên Hạ trang chạy ra, vừa nhìn thấy người đứng ở cửa, trong nháy mắt giật mình kinh hãi, rồi sau đó nhanh chóng khôi phục phong cách quý phái, tiến lên ôm quyền khách khí nói:

“Tại hạ trang chủ Thiên Hạ trang Hạ Dung Hoa, xin hỏi nhị vị đặc biệt đến Thiên Hạ trang này là có việc gì?”

Nàng nhìn nhìn Hà Tai, hẳn không hề hé răng, nàng đành phải đáp lễ nói:

“Tại hạ Vương Vân, hẳn là Hà Tai, đôi ta trên đường đi qua nơi này, chợt nghe tin Hạ lão trang chủ – vị tiền bối đức cao vọng trọng tại Trung nguyên – đã về cõi tiên, nên đặc biệt đến đây tế bái.”

Hạ Dung Hoa vuốt cằm, thần sắc hòa hoãn, nhẹ giọng nói: “Thì ra là thế.....”

“Thiếu trang chủ, bọn họ là Thiên nô, làm mất hết mặt mũi của Võ lâm Trung nguyên, để bọn họ tiến vào tế bái, lão trang chủ nhất định không vui.” Có người giang hồ tiến lên nói, ngữ khí lộ vẻ khinh thường.

Sắc mặt Hạ Dung Hoa biến đổi, chần chờ trong chốc lát, mới tiếc hận nói:

“Vương cô nương, tấm lòng của các người, tại hạ tâm lĩnh, chỉ là hiện nay có chút bất tiện.....”

“Thiếu trang chủ cần gì phải khách khí đối với bọn họ? Bọn họ là Thiên nô a!” Người giang hồ kia cười châm biếm: “Người trong thiên hạ đều biết, Thiên nô Ma giáo đều như chó mất chủ, là thủ hạ bại tướng dưới tay kẻ thù, nên tự vẫn tạ tội từ lâu rồi, không nên mặt dày lòng đen cúi dưới chân người khác để kiếm ăn! Người như vậy, vào Thiên Hạ trang chỉ làm bẩn thanh danh của Lão trang chủ thôi!”

Hạ Dung Hoa nhăn mày lại, sắc mặt có chút xanh mét.

Vương Vân tỏ vẻ không có gì đáng ngại, nói: “Nếu Trang chủ bất tiện, bọn ta cũng không cưỡng cầu nữa, vậy xin cáo từ!”

Hạ Dung Hoa rũ mắt xuống, trầm mặc.

“Cô nương đợi đã.” Rốt cuộc Hà Tai cũng mở miệng, giọng bình tĩnh nói: “Thiên hạ ai nấy đều đồn đãi rằng Hạ lão trang chủ lúc sống rất công bằng chính trực, sau khi lão chết, sáu mươi năm kinh nghiệm lịch duyệt giang hồ của lão, bất luận đúng sai, toàn bộ đều được ghi chép lại vào một quyển sách gọi là Nhất Đại Tông Sư. Quyển sách này được cất vào Văn Gia trang, lưu truyền cho người đời sau đọc, để hậu bối học lấy điều hay lẽ phải mà tránh sai lầm đã qua. Hành vi này thật khiến tại hạ khâm phục. Hạ lão trang chủ trí tuệ như thế, nếu trên trời có linh thiêng, nhất định sẽ không để ý chuyện Thiên nô đến tế bái, có phải không?”

Hạ Dung Hoa giương to mắt, ánh mắt sáng quắc nhìn hẳn.

“Người nói đúng, tiên phụ sao lại để ý đến thân phận của nhị vị, nếu ông còn sống trên thế gian này, chắc chắn sẽ tự mình nghênh đón nhị vị! Người đâu, chuẩn bị, không được thất lễ với hai vị bằng hữu này.”

“Thiếu trang chủ, người.....” Người giang hồ nọ bất mãn.

“Thiếu Đức huynh, Nhân Văn công tử sẽ đến đây, nếu để hắn thấy Thiên Hạ trang khí độ nhỏ nhen mà ghi vào sử sách ngày sau, tiểu đệ thật không có mặt mũi gặp tiên phụ a.”

Cổ Thiệu Đức sắc mặt biến đổi, nói: “Ít ra, theo thân phận của bọn họ, không được vào từ cửa chính.”

Hạ Dung Hoa ngẩn ra, liếc mắt nhìn Hà Tai một cái, thấp giọng nói: “Nhị vị bằng hữu, chuyện này.....”

“Không sao.” Vương Vân khẽ cười nói: “Cửa chính, cửa phụ cũng đều là cửa cả thôi, Thiếu trang chủ ngươi thấy thuận tiện là được rồi.”

Vì thế, nàng và Hà Tai vòng qua cửa chính, dưới ánh mắt trừng trừng theo dõi của mọi người, đi vào bằng cánh cửa nhỏ bên hông trang viện. Cánh cửa nhỏ này, chỉ sợ cho đến nay chỉ có nàng và Hà Tai là đi vào.

“Mời.” Hạ Dung Hoa đứng sau cửa chờ, ngữ khí mềm nhẹ.

Nàng làm động tác đáp lễ, liếc mắt nhìn Hà Tai.

Hắn tiếp thu tín hiệu từ ánh mắt của nàng, rất ấn ý bước đi trước mặt nàng, theo Hạ Dung Hoa vào đại sảnh.

Đình đình đang đang, nàng phát hiện thanh âm vang lên từ mỗi bước đi của bọn nàng đều khiến mọi người xung quanh căng cứng người lên nhìn chòng chọc vào như sắp lâm đại địch.

Bước chân nàng không ngừng, gắt gao đi theo sau lưng Hà Tai, để tránh không cẩn thận bị rơi rụng lại phía sau một mình, sẽ bị người ta đánh chết. Nàng cũng không phải là cửu mệnh quái miếu, phải cẩn thận giữ mạng mới được.

Nàng nghiêng đầu, đánh giá bóng dáng Hạ Dung Hoa từ phía sau. Vừa nhìn đã biết đây là một thanh niên xuất thân từ danh môn chính phái, trong mắt không hề có một chút tà khí nào, thân hình tuy không cao lớn cường tráng như Hà Tai, nhưng bước đi thập phần khí khái, rất có phong phạm của một trang chủ, nhưng có một điểm không tốt — thật sự thật sự rất không tốt, không tốt đến nỗi nàng hoài nghi không biết Hạ Dung Hoa bị bệnh gì không tiện nói ra hay không.

Họ Hạ này, ngón tay rút cuộc tại sao lại run rẩy như vậy a?

Mưa phùn rơi rơi khi nàng bước chân vào linh đường.

Sau khi nàng thấp nhang thành tâm tế bái, chỉ chăm chú thưởng thức thanh ngọc tiêu bên người, đội Hà Tai kia chiêm ngưỡng di dung.

“Yêu nữ!” Có người nhỏ giọng mắng.

Nàng sắc mặt không thay đổi, mắt liếc tai ngơ, duy trì nụ cười mỉm, vĩnh viễn bình an.

“Vô sỉ!”

Đồ vô sỉ, cũng không phải mắng nàng. Nàng sẽ không nhàm chán đến mức tự nhận lời nhục mạ này, vì thế nàng xoay người đưa lưng về phía hắn, không ngờ người nọ như bóng với hình lại vòng đến trước mặt của nàng.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, khóe miệng nhếch lên, kinh hi nói:

“Thì ra là Cổ thiếu hiệp, ta đang lo không tìm được cơ hội trò chuyện với ngươi đây.”

Cổ Thiệu Đức sùng sốt, vội nuốt câu chữ nặng tiếp theo trở về.

“..... Ngươi tìm ta có việc gì?” Hắn nghi ngờ hỏi.

“Đúng vậy.” Gương mặt xinh đẹp của nàng tỏa sáng, điệu bộ rõ ràng sùng bái. “Tiểu nữ tử nghe nói người đến tế bái Lão trang chủ, đều là người có danh vọng trong Trung nguyên, phóng tầm mắt là có thể nhìn thấy, duy chỉ có mỗi mình thiếu hiệp là vị thành niên. Thiếu hiệp tuổi còn trẻ, đáng vẻ khí phách, mỗi bước đi như có gió nổi lên, ta cả gan đoán, thiếu hiệp tuổi còn thiếu niên đã thành danh, nay chắc hẳn là một đại nhân vật giương danh khắp nơi.”

Cổ Thiệu Đức nghe vậy ngẩn ra, che miệng lại ho khan, có chút ngượng ngùng nói:

“Cô nương khen sai rồi, danh hiệu Cổ Thiệu Đức bất quá chỉ chiếm vài trang trong cuốn Du Hiệp thư, không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới.....”
Thấy nàng vẻ mặt nghi hoặc, hắn kinh ngạc nói: “Cô nương không biết Vân gia trang sao?”

“..... Vân gia trang rất nổi danh sao?”

Cổ Thiệu Đức nghe nói như thế, lại cẩn thận đánh giá nàng. “Cô nương ngươi không phải là Thiên nô của Trung nguyên trước đây chứ?”

Nàng cười lắc đầu. “Đây là lần đầu tiên ta vào Trung nguyên.”

“Thì ra là thế, là ta đã hiểu lầm.” Hắn ngữ khí hòa hoãn hơn. Đa số Thiên nô Ma giáo đều là si nhục của Trung nguyên trong quá khứ, nhưng cũng có không ít người là cư dân đáng thương ở tại địa phương đó, vì cuộc sống khổn khổ mà cam nguyện nhập giáo làm nô làm tì.

Xem ra nàng là người đáng thương chỉ vì cuộc sống khổ sở mà làm Thiên nô, Cổ Thiếu Đức lập tức bỏ qua khinh thị trước đây, giải thích:

“Vân gia trang chuyên ghi lại sự kiện lớn nhỏ trên giang hồ, địa vị trung lập, các môn hộ, môn phái đều tôn kính ba phần. Nhân Vân công tử của Vân gia trang học thức uyên bác, mười ba tuổi đã thành danh, đến nay cũng đã hơn mười năm, các gia môn phái giao hảo rất tốt với hắn, cũng rất tin cậy hắn. Người nói đi, hắn có lợi hại hay không?”

“Lợi hại, lợi hại.” Nàng vô cùng phối hợp. Có phải Hà Tai chiêm ngưỡng di dung hơi bị lâu quá hay không?

“Nói đến mới nói, Nhân Vân công tử khí chất xuất chúng, phẩm hạnh cao thượng, người như thanh tuyết, là một nhân tài tuyệt thế, đáng tiếc xuất thân trong chốn giang hồ lỗ mãng này, quả thực là đã tổn hại tiền đồ sáng lạn cao quý của hắn.”

“Đúng vậy, loại nhân tài như vậy quả thật trên đời hiếm có, hiếm có a.” Nàng hùa theo tỏ vẻ tiếc hận. Người cao khiết như vậy, rất nhanh cũng sẽ đi về cõi tây phương cực lạc mà thôi, a di đà phật.

“Hắn là mỹ nam tử được người người công nhận trong chốn giang hồ, phiêu dật thoát tục, có thể nói là một khối mỹ ngọc không tì vết duy nhất còn sót lại trên đời này. Vô lâm Trung nguyên bất luận già trẻ bé lớn, đều cảm thấy hắn là tiên nhân cửu trọng thiên ngoại hạ phạm, khiến cho chốn giang hồ này còn chút đáng giá để người ta lui đến.”

“..... Tốt!” Nàng thiếu chút nữa hùa theo mà vỗ tay ca tụng. Đây không phải là một tên tiểu tử đầu chưa mọc đủ tóc mà bày đặt dần bước giang hồ chứ? Hắn sùng bái người ta điên cuồng như vậy, là vì hắn thật sự quá ngây ngô, hay là tại vị Nhân Vân công tử kia có yêu thuật mê hoặc người khác?

Cổ Thiếu Đức đang muốn tả tị mi về mất mũi miệng của Công Tôn Vân, đột nhiên ngoài cửa xôn xao náo nhiệt, hắn nhìn lại, vừa mừng vừa lo.

“Nhân Vân công tử đến!” Hắn chạy ra ngoài cửa, hô to: “Toàn bộ cửa chính mở ra, nghênh đón công tử vào trang!”

Tất cả nô bộc trong trang lập tức đẩy cửa chính ra, ai nấy chuẩn bị nghênh đón khách quý.

Nàng đứng trong góc đại sảnh nhìn ra ngoài đánh giá. Cánh cửa phụ bên hông viện so với cửa chính thật giống như chuồng chó a, nàng theo chuồng chó mà vào, còn người ta lại đường đường hoa lệ được nghênh đón vào bằng cổng chính, y như Hoàng đế giá lâm. Thiên Hạ trang thật là thiên vị, xem nặng bên này mà nhẹ bên kia.

Nàng không hề nhìn kỹ, xoay người lấy chung trà trong khay tỳ nữ bung lên uống, nãy giờ ra sức hùa theo phụ họa làm vui lòng người, giờ cũng nên uống chút nước cho thấm giọng.

Đằng sau rần rần náo nhiệt, không biết người giang hồ trong trang này đến đây để tế bái hay là đến đây chờ được gặp Nhân Vân công tử của Vân gian trang a?

“Nhân Vân công tử, mời!”

“Đều là người trong nhà, Thiếu Đức huynh không cần khách khí.”

Thanh âm kia ôn nhuận như ngọc, trong trẻo nhưng lạnh lùng, dễ nghe hơn nhiều so với Hà Tai, giọng đã như vậy thì chắc hẳn người phải là một mỹ nam tử rồi. Nhưng từ trước đến nay, nàng luôn luôn xem mỹ nhân, mỹ vật như độc xà mãnh thú, chỉ đứng từ xa mà thương thức. Vì thế nàng chỉ quay đầu lại ngẩng ngẩng đám người đang tiến vào đại sảnh, ngoại trừ Cổ Thiếu Đức, còn có một gã thanh niên bạch y bạch bào tiêu sái xuất trần.

Nàng vô cùng ngạc nhiên.

Đây là khối mỹ ngọc không tì vết Nhân Vân công tử đó sao?

Công Tôn Vân vốn chỉ tùy tiện quét mắt đảo qua nhìn nàng một cái, rồi sau đó nhanh chóng thu mắt lại, ngừng ở chiếc vòng Thiên nô tại cổ tay nàng. Tuy chỉ là tích tắc thôi nhưng nàng cũng để ý thấy. Nàng bất động thanh sắc, thờ dài thì lễ.

Hắn nhìn không chuyển mắt, chậm rãi đáp lễ lại.

“Nàng là Thiên nô.” Cổ Thiếu Đức thấp giọng nói.

“Thì ra là Thiên nô.” Công Tôn Vân lẩm bẫm, không để ý đến nàng nữa, tiến lên thấp hương tế bái.

Nàng lại ngẩng nhìn ngoài sảnh, hỏi Cổ Thiếu Đức:

“Cổ thiếu hiệp, bên ngoài, những con chó. À các vị đại hiệp nghĩa khí trong giang hồ đang vây quanh thanh niên kia là.” Nhìn thế nào cũng giống như một bầy chó đang tranh nhau một khúc xương! Nếu nàng không lầm, tên thanh niên kia là đi theo Nhân Vân công tử đến đây.

“Đó là Ngũ công tử, vị công tử đứng hàng thứ năm – thủ hạ phụ trợ Nhân Vân công tử biên sử sách.”

“Thì ra là thế.” Thật là một cao chiêu, lần sau nếu có gặp nạn, nàng sẽ học theo Nhân Vân công tử, quăng Hà Tai lại trong đám người rồi bỏ trốn mất dạng một mình. Hợp tác kháng khí, luôn luôn chỉ dùng để hình dung nàng và Hà Tai.

Cổ Thiếu Đức thấy Công Tôn Vân thấp nhang bái tế xong, tiến lên nói:

“Thiếu trang chủ đang cùng một Thiên nô khác chiêm ngưỡng di dung của Lão trang chủ, rất nhanh sẽ ra đây.”

Công Tôn Vân nghe vậy, đôi đồng tử lóe lên một tia sáng khác thường, thần sắc bất động nói:

“Lão trang chủ quả nhiên đức cao vọng trọng, ngay cả Thiên nô cũng đến thăm điều.” Hắn nhìn về phía nàng, thờ dài nói: “Tại hạ Công Tôn Vân.”

“Tiểu nữ tử Vương Vân.” Nàng lại đáp lễ. Người Trung nguyên cấp bậc lễ nghĩa thật quá nhiều, nàng hoài nghi không biết có phải người Trung nguyên bỏ ra nửa thời gian của cuộc đời vào việc lễ nghĩa khách sáo như thế này hay không.

“Vương Vân?” Hắn chậm rãi lặp lại tên của nàng.

“Công tử là nhân văn dã hạc, tiểu nữ tử chỉ là thủy thượng vân mà thôi.” Không biết vì sao, khi hắn lẩm nhẩm nhớ kỹ tên của nàng, nàng có chút nổi da gà, cũng có chút quen thuộc.

Hắn bình tĩnh nhìn chăm chú nàng trong chốc lát, mới bình tĩnh nói:

“Thì ra là sóng Trường Giang, tên này đặt thật hay.” Nói xong, thuận miệng hỏi: “Không biết Vương cô nương làm việc dựa trên danh nghĩa của vị chủ tử nào?”

Nàng cũng mau miệng, cười đáp:

“Ta là thủ hạ dưới trướng Hoàng Phủ gia, bất quá chỉ là làm những việc nhỏ nhặt vặt vãnh mà thôi.”

“Hoàng Phủ gia của Bạch Minh giáo a.” Công Tôn Vân chậm rãi dạo vòng quanh nàng một vòng, khi hắn đến sau lưng nàng, ánh mắt rơi thẳng xuống mái tóc được vấn lên của nàng. Hắn rũ mắt xuống khiến người khác nhìn không rõ thần sắc của hắn. “Quả nhiên dưới tay cường tướng sẽ không có nhược binh, Vương cô nương dám cùng đồng bọn trở lại Trung Nguyên, dũng khí ấy thật khiến Nhân Văn bội phục.”

“Hoàng Phủ gia? Không phải là Tả hộ pháp của Ma giáo đó chứ?” Hạ Dung Hoa từ hậu viện đến, Hà Tai theo đằng sau. Hạ Dung Hoa nói: “Mười mấy năm qua, Hoàng Phủ gia ở Bạch Minh giáo có khuynh hướng xuống dốc, Nhân Văn, Cấp Cổ các chắt có ghi chép lại gia sự của Hoàng Phủ gia chứ?”

“Hoàng Phủ gia sau khi truyền lại cho Hoàng Phủ nữ nhi từ mười bảy năm về trước, không còn nghe tin tức gì nữa.” Công Tôn Vân đáp, giọng sang sảng rõ ràng, ý tứ hàm xúc sâu xa nói tiếp: “Đến nay, ngay cả Vân gia trang cũng không biết diện mạo của nàng, nơi đi chôn ở của nàng, sở thích thói quen của nàng, thậm chí, ngay cả thủ hạ thân tín của nàng có bao nhiêu người cũng tra không ra.”

Hạ Dung Hoa lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

“Nghe qua rất thần bí. Từ trước đến nay Tả Hữu hộ pháp của Bạch Minh giáo đều do chính tay Giáo chủ tuyển chọn, Tả hộ pháp họ Hoàng Phủ, Hữu hộ pháp Xa Diễm Diễm. Xa Diễm Diễm này là người thích thu nạp Thiên nô, đã nhiều lần khiêu khích chúng ta, xem ra có quá nửa là nàng ta sẽ trở thành người kế thừa ngôi vị Giáo chủ trong tương lai. Vương cô nương, các người ở trong Hoàng Phủ gia, không biết tâm tư của vị Tả hộ pháp này như thế nào?”

Vương Vân thấy Hà Tai đã đến cạnh bên mình bảo hộ, mới nói:

“Thiếu trang chủ hỏi vậy, aizz, ta biết trả lời như thế nào đây? Ta dù sao cũng là hạ nhân của Hoàng Phủ gia a.” Nàng làm bộ đắn đo, phát hiện ánh mắt lạnh lẽo của Công Tôn Vân vẫn dừng lại ở trên người nàng, nàng thờ dài: “Thật ra cũng chẳng có gì phải giấu diếm. Hoàng Phủ gia cũng không phải là thần bí, mà là thật sự xuống dốc, Hoàng Phủ tiểu thư tài trí kém cỏi, căn bản không thể đảm nhiệm chức Hộ pháp, hưởng chi là ngôi vị của Giáo chủ? Ta nghĩ, hai năm sau, ngôi vị Tả hộ pháp này sẽ đổi chủ thôi, Nhân Văn công tử không cần bận tâm chuyện Hoàng Phủ gia nữa.”

Công Tôn Vân từ chối nêu ý kiến. Cặp mắt anh tuấn lạnh lùng kia vẫn dừng trên gương mặt của nàng.

Nàng làm như không thấy, nói với Hà Tai: “Chúng ta không thể ở lại đây làm phiền Trang chủ nữa.”

Hà Tai gật đầu. “Phải, nên đi thôi!”

Nàng lại thoáng nhìn ngón tay run run kịch liệt của Hạ Dung Hoa. Bệnh không tiện nói ra, nhất định là bệnh không tiện nói ra!

“Nhanh như vậy đã muốn rời khỏi nơi đây sao?” Hạ Dung Hoa nói, kêu tỷ nữ bụng khay lên. “Hà huynh, Vương cô nương, các người ngay cả chén trà cũng chưa uống xong, vội vàng bỏ đi như vậy, người làm chủ nhân như ta thật thất trách a.”

“Cho phép bọn ta vào dâng hương đã chứng tỏ Thiếu trang chủ là người khoan dung độ lượng rồi, người như thế, tương lai kế tục ngôi vị Trang chủ của phụ thân, Lão trang chủ trên trời có linh thiêng nhất định rất vui mừng.” Nàng khen tặng, nhìn vị tỷ nữ đang rót trà kia, Cổ Thiếu Đức tiếp lấy cái khay, Hạ Dung Hoa thuận tay đưa cho Hà Tai.

Hà Tai bụng đưa cho nàng một chén, bản thân hắn cũng lấy một chén.

“Thiên nô không tiện hành tẩu ở Trung nguyên, Vương cô nương, các người nên cẩn thận, nếu có khó khăn, nhất định phải tìm người giúp.” Công Tôn

Vân từ đầu đến cuối đều tỏ vẻ thờ ơ, không chút để ý gì.

“Đó là tất nhiên, đó là tất nhiên.” Nàng tỉnh té thưởng thức trà, trà Trung nguyên thật không tệ, có cơ hội nhất định phải mua mang theo một ít.

Hà Tai, Cổ Thiếu Đức cũng uống một hơi cạn sạch chén trà. Công Tôn Vân chờ mọi người uống xong, mới nhìn Hạ Dung Hoa nói:

“Suốt đêm ta đã ghi chép lại phần nào sự tích cả đời của Lão trang chủ, chút nữa mời Thiếu trang chủ xem lại.”

Về mặt Hạ Dung Hoa đầy cảm kích. “Nhân Vân, đa tạ người.”

Vương Vân thấy bọn họ chuyển đề tài, đang muốn ra ám hiệu với Hà Tai, chuẩn bị rời khỏi, đột nhiên, nàng đầu vầng mắt hoa, bụng nhất thời đau đớn khôn tả.

“Vương cô nương!” Công Tôn Vân là người đầu tiên để ý thấy sắc mặt nàng biến đổi, ánh mắt hần chột khác thường, giơ tay ra tính đỡ lấy thân hình nàng đang ngã xuống.

Nào ngờ Hà Tai nhanh hơn một bước, nhanh chóng nâng thất lưng nàng lên, để nàng tựa vào lòng hắn.

“Cô nương!” Hà Tai kêu lên sợ hãi.

Tên khốn này! Nàng đã biết rằng cái gì càng ngon thì càng dễ xảy ra chuyện! Mùi tanh hôi xộc lên yết hầu, Vương Vân mất kiên nhẫn há mồm, phun máu lên mặt Hà Tai để tiết hận.

“Người nói gì?”

Ngoài cửa vang lên tiếng kêu chấn động của một nam nhân, làm kinh động ý thức đang chìm dần vào hôn mê của nàng.

“Cô nương ở chung một phòng với ta là được rồi, Thiếu trang chủ không cần sai người đến hầu hạ đâu.” Đây là giọng của Hà Tai.

Nàng lăn qua lộn lại hết nửa ngày, rốt cuộc mới có chút khí lực hé mắt lên nhìn.

Đảo mắt một vòng, giường xa lạ, phòng xa lạ, cửa khép hờ, có thể thấy bên ngoài đang là ban đêm, hai thân ảnh nam nhân ngay tại kế bên.

Một người là Hà Tai, một người là.....có bệnh không tiện nói ra Hạ Dung Hoa?

“Các người là phu thê sao?” Hạ Dung Hoa có chút kinh hoảng.

“Không phải.”

“Nếu không phải, cô nam quả nữ ở chung một phòng, không ổn chút nào.....”

“Nếu để người khác chăm sóc cô nương mới là không ổn. Cô nương bị trúng độc tại quý trang, trừ phi Thiếu trang chủ tìm ra hung thủ, nếu không Hà Tai không dám để người khác tùy ý tiếp cận cô nương.”

“Không thể nào!” Hạ Dung Hoa cắn răng nói: “Thiên Hạ trang tuyệt không có loại người xấu xa lên lút hạ độc như vậy, loại hành vi vô sỉ này không phải người chính đạo gây ra.”

“Cô nương trúng độc là sự thật, Thiếu trang chủ cũng đã thỉnh đại phu đến xem qua, phát hiện chất độc trong chén trà, nếu Thiếu trang chủ cho rằng quý trang không làm ra những chuyện như vậy, vậy chẳng lẽ tất cả đều do ta và cô nương bày bố ra hay sao?”

“Không, ta không phải có ý này.....” Thanh âm kia rõ ràng là cố gắng kềm chế, thậm chí có vẻ như muốn lấy lòng.

“Vậy thỉnh Thiếu trang chủ sớm ngày tìm ra hung thủ.” Nói xong, Hà Tai cũng không lên tiếng nữa, trực tiếp đóng cửa lại.

Hắn đến bên giường, đối diện với ánh mắt suy yếu của nàng.

“Cô nương bị trúng độc, hôn mê vài canh giờ rồi, bây giờ đã là ban đêm.” Hắn cau mày.

“Ta biết.” Nàng toàn thân yếu ớt, miễn cưỡng xoay người ngồi dậy.

Hà Tai nhẹ nhàng ổn định lại thân hình của nàng, nói: “May mắn lúc ấy có Ngũ công tử của Vân gia trang ở đây. Hắn tỉnh thông y lý, chẩn ra là cô nương trúng độc, ta đã dứt thuốc cho cô nương rồi, nhưng phải tĩnh dưỡng mấy ngày mới được.”

Nàng liếc hắn một cái, chịu đựng thân hình không khỏe, chuyển qua ngồi xuống bên chiếc bàn cạnh đó, một hơi thổi tắt ánh nến.

Nhất thời, trong phòng tối đen, nàng nói: “Hà Tai, lên giường đi!”

Ngoài cửa, có tiếng người hút không khí vào.

“..... Dạ, cô nương.” Hà Tai vẫn không nhúc nhích.

Nàng nhắm mắt lại, đợi một hồi, mới nghe thấy tiếng bước chân tức giận rời khỏi.

“Cô nương không bị thương tổn đến ngũ tạng lục phủ, nhưng cần nghỉ ngơi thêm vài ngày. Máy ngày nay, tốt nhất đừng vận khí.”

Nàng không mở mắt ra, chỉ vuốt ve thanh ngọc tiêu, hơi thở yếu ớt, môi trắng bệch.

“Cô nương?”

“Hà Tai, người theo ta cũng vài năm rồi phải không?” Nàng có chút dăm chiêu hỏi.

“Không nhiều không ít, vừa đúng mười năm.”

“Mười năm a..... Người nói xem, mười năm nay, ta có từng bị trúng độc chưa?”

“Cô nương thông minh hơn người, chưa bao giờ tin lầm mà bị người hãm hại.”

“Sai, đó là vì vận khí của ta tốt.” Nàng chậm rãi mở mắt ra, khóa lại ánh mắt ngang tàng của nam nhân kia trong bóng tối. “Hà Tai, ta có lời muốn hỏi người, người lại đây.”

Mệnh lệnh như vậy, Hà Tai cũng không dám cãi lời, hần trăm nặc bước đến trước mặt của nàng.

Hắn xoa tóc dài, lưng hùm vai gấu, lúc nào cũng có thể một quyền mà đánh chết nàng. Hiện tại nhìn kỹ, Hà Tai lúc này vẫn anh tuấn, nhưng đáng tiếc lại không bằng vẻ tú mỹ tuyệt trần của mười năm trước, làm nàng thập phần tiếc hận khi tính mạng giữa đêm khuya.

Nói đến mỹ mạo, nàng lại nghĩ tới...

“Người thấy Công Tôn Vân thế nào?”

Trong mắt Hà Tai thoáng qua vẻ kinh ngạc.

Nàng thờ dãi:

“Rốt cuộc ai đã đồn hắn là mỹ nam tử tuyệt thế?” Rõ ràng chỉ là dung mạo bình thường thôi, khí chất quả thật là có chút xuất chúng, mang theo vài phần trong trẻo nhưng lạnh lùng, giờ tay nhắc chân đều tao nhã cao quý, đáng tiếc nói chuyện với người khác luôn luôn tỏ ra xa cách. Mà tướng mạo như thế.....trừ phi nàng mất mù, nếu không giang hồ đồn đãi phong thái tuyệt tục gì đó, tiền nhân cửu trọng thiên ngoại...tất cả đều là rầm chó không kêu!

Người tuy tuấn tú, nhưng danh hiệu đệ nhất mỹ nam tử này làm nàng thất vọng vô cùng, càng chứng minh rằng lời đồn đãi là không thể tin nổi.

“Cô nương là muốn hỏi ta về mỹ mạo của Công Tôn Vân?” Có phải bị lạc đề rồi không?

Nàng như rồng mảy nhìn hắn, ngữ khí sâu xa nói: “Bằng không ta muốn hỏi người cái gì?”

Hắn nhìn đi nơi khác, thấp giọng đáp:

“Mười năm trước lúc ta rời khỏi Trung nguyên, cái tên Công Tôn Vân công tử này đã nổi danh rồi. Vân gia trang, vẫn có công tử, võ có tiền sinh, cùng nhau chủ trì Vân gia trang, nhưng mấy năm trước Phó tiên sinh về cõi tiên, tên của tiên sinh chìm vào quên lãng đã lâu. Công Tôn Vân vẫn võ song toàn, ai nấy đều xem hắn là chủ tử duy nhất của Vân gia trang, có thể nói là người thành công nhất của thế hệ này.”

Nàng tựa tiểu phi tiểu. “Như vậy xem ra, người và hắn khác nhau một trời một vực. Mười năm trước người cũng là một thiếu niên anh hùng, nhưng nay bất kỳ kẻ nào cũng đều có thể giẫm lên thân phận Thiên nô cả.”

“Cô nương nói đúng.” Hắn cũng không nổi giận.

“Người nổi danh luôn luôn bị thần tượng hóa. Bởi vậy có thể thấy được, Võ lâm trung nguyên này hai mươi năm qua cũng chẳng có nhân tài nào mới mẻ, cho nên mới dựa dẫm vào tia sáng Công Tôn Vân này. Cũng không khó để tưởng tượng, nếu Trung nguyên vẫn không nảy sinh nhân tài mới, bốn mươi năm sau, chắc Công Tôn Vân sẽ thăng thiên thành tiên nhân mất.” Nàng nghĩ đến khả năng này lập tức cảm thấy vô cùng buồn cười.

Tuy biết rõ nàng khoa trương, Hà Tai cũng vẫn hòa theo, nói:

“Cũng có thể có khả năng này. Năm đó trong đám thiếu niên anh hùng, có đến bảy tám phần mười là thoát khỏi kết cục như ta, giờ mới thấy, bọn họ lớn lên cũng không tiến bộ được chút nào. Cô nương, hiện tại tuy rằng người không bị gì cả, nhưng tốt nhất đừng quá hao tâm tổn sức, để ta ôm người về giường nghỉ đi thôi.”

Nàng nấp máy miệng, thật lâu cũng không nói một câu, mãi đến khi nghe thấy tiếng mõ xa xa vang lên, nàng mới ừ một tiếng.

Hà Tai thật cẩn thận ôm lấy nàng, trở lại trên giường.

Nàng nhắm mắt lại, để Hà Tai đắp chăn cho nàng.

“Cô nương” Thanh âm thật gần, cơ hồ sát bên tai nàng.

“Hà?”

“Xác chết trong quan tài không phải là Lão trang chủ.”

Nàng vẫn không mở mắt ra.

Hắn lại nói: “Có người đổi xác chết của Lão trang chủ, gương mặt kia là do dịch dung mà thành.”

“Thật à?”

“Cô nương đã đoán ra rốt cuộc là chuyện gì sao?”

“Không đầu không đuôi, nếu ta đoán ra, chắc đã sớm thăng thiên thành tiên trước Công Tôn Vân rồi.” Nàng nói.

Hà Tai trầm mặc, không hề hỏi nữa. Hắn bắt ghế ngồi cạnh giường, an tọa nhắm mắt dưỡng thần.

Ngay tại lúc hắn nghĩ rằng nàng đã ngủ, hắn nghe tiếng nàng nói:

“Hà Tai, cũng không phải là ta không nghĩ giúp ngươi, nhưng ngươi nhìn ta xem, năm nay mới có mấy tuổi mà đã có không ít tóc bạc rồi. Người mà, nếu không có trí tuệ cao xa thì càng phải suy nghĩ nát óc, giống ta nè, ngươi làm ơn tội nghiệp ta giùm, ta thật muốn còn được vài cọng tóc đen sống thêm vài năm nữa.”

“..... Là ta không nên để cô nương phí sức suy nghĩ.”

“Đúng lúc có người hạ độc, ta phải tỉnh dưỡng vài ngày, ngươi có thể ở lại Thiên hạ trang mà điều tra sáng tỏ xem rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.”

Không biết vì sao, hắn cảm thấy hai chữ “đúng lúc” kia có ý nghĩa sâu xa khác thường.

Hắn hắng giọng, nhẹ nhàng nói:

“Việc này ngày mai nói sau, cô nương nghỉ sớm đi.” Hai người chung sống mười năm, hầu như củi không rời lửa, lửa không rời củi, vài năm đầu tiên còn không nhận ra, nhưng hai năm nay càng ngày càng cảm thấy nam nữ quả nhiên mạnh yếu khác biệt. Sau khi nàng bị trúng độc, mặc dù đã cứu chữa ngay lập tức, nhưng thân thể tổn thương, cần phải nghỉ ngơi nhiều.

Nàng hừ một tiếng, cười nói. “Hà Tai, ngươi có biết vì sao ta thường nói rằng nhờ vận khí tốt ta mới có thể sống đến bây giờ hay không?”

“.....” Không, không phải do vận khí nàng tốt, mà là nàng.....

Nàng không cần mở mắt cũng có thể nhìn thấu ý tưởng của hắn, khẽ miệng nhếch lên nói:

“Vận khí của ta tốt, nhưng vận khí của ta tốt là vì được tạo thành từ nguyên tắc và thói quen của ta. Món gì càng ngon càng có vấn đề, không thể đụng vào; Cái gì càng xinh đẹp thì sau lưng càng có độc tố, không thể đụng vào; Tư vị càng mất hồn thì càng phải tránh đi, nếu không sẽ bị trúng kế; Người càng thân cận càng phải bảo trì khoảng cách, nếu không sẽ dễ dàng chết oan chết uổng. Ta vẫn tuân thủ những nguyên tắc này, nên mới có thể sống đến bây giờ, không ngờ a.....”

.....

“Bọn họ cùng ngủ một phòng!” Hạ Dung Hoa cảm hận nói, hai nắm đấm siết chặt. Đêm lạnh như nước, nhưng hắn bốc lửa giận lên tận trời.

Công Tôn Vân dựa vào cột trụ hành lang, đôi mắt thanh tú khép hờ, không lên tiếng trả lời.

“Ta thật không ngờ..... Ta tưởng..... Nhưng cũng không phải phụ thê..... Nhân Vân, ngươi nói nàng.....”

“Ngươi nói ai?” Là hắn? Hay là nàng? Thanh âm của Công Tôn Vân vang lên trong một đêm không trăng không sao, nghe lạnh lùng khác thường.

Người trong Thiên Hạ trang ban ngày bận tức trực bên linh cửu, người giang hồ ra vào tấp nập, nhưng ban đêm hết sức vắng lặng, vắng lặng đến mức rừng mình, có chút giống khí chất của Công Tôn Vân, luôn khiến người khác cách xa cả nghìn dặm không dám đến gần.

Hạ Dung Hoa nhẫn nại kèm chế con giận, cắn răng nói:

“Tất nhiên là Vương Vân. Một cô nương lại không danh không phận ngủ chung một phòng cùng nam nhân, không biết xấu hổ hay sao?”

“Nữ nhân trong giang hồ không quá câu nệ tiểu tiết, chuyện ở chung một phòng cũng không lạ lùng gì, Dung Hoa đừng nên quá chú ý đến chuyện này.” Công Tôn Vân vẫn rũ mắt xuống như cũ, lo lắng nói.

“Ngươi nói xem, hai người bọn họ có.....hay không.....”

“Chắc là không đâu.” Thanh âm lại lạnh lùng hơn một phần.

“Loại sự tình này vẫn nên tránh đi thì hơn.” Hạ Dung Hoa thấp giọng nói: “Ta vốn tưởng rằng chỉ một người đến thôi, không ngờ những hai người..... Rốt cuộc là ai đã hạ độc? Chỉ có mỗi Vương Vân bị trúng độc, nhưng lúc ấy có đến năm, sáu chén trà, ai mà biết chỉ có mỗi một mình chén trà của nàng có độc? Muốn trúng độc cũng sẽ không đến phiên một Thiên nô không có chút tiếng tăm nào a!”

Công Tôn Vân không trả lời hẳn.

“Nhàn Vân có đoán được điều gì hay không?” Hạ Dung Hoa hoàn toàn dựa dẫm vào hẳn.

Công Tôn Vân bẻ một cành hoa, ngắm nghía thưởng thức. Hắn hỏi:

“Ngũ đệ, Vương cô nương trúng độc, sẽ không có di chứng gì chứ?”

Công Tôn Chi nói: “Độc này tuy mạnh, nhưng giải rất nhanh. Người hạ độc này, nhất định biết ta am hiểu y thuật, có thể đúng lúc cứu được Vương cô nương. Vương cô nương sức khỏe không tệ, chỉ phải tĩnh dưỡng thêm vài ngày nữa, nhưng không để lại di chứng gì.”

Công Tôn Vân dùng sức vò nát cành hoa trên tay, quyết đoán. “Dung Hoa, đáp án đã rõ ràng rồi.”

Hạ Dung Hoa vẻ mặt mờ mịt, cuối cùng, hắn nói: “Ta chỉ biết nhất định không phải là Nhàn Vân, cũng không phải ta.”

“Thiếu trang chủ, ý Nhàn Vân là Hà Tai.” Công Tôn Chi nhắc nhở hẳn.

Hạ Dung Hoa ngẩn ra, đôi mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

“Ngươi nói.....không thể nào! Cho dù là hắn đã hạ độc, chỉ sợ cũng do hai người đồng mưu.....”

Giọng Công Tôn Vân lạnh lẽo như tiếng ngọc thạch va chạm nhau, hắn không lưu tình chút nào nói:

“Tin hay không tùy ngươi. Người càng thân cận càng dễ dàng xuống tay, nàng nuôi một con mãnh hổ, con mãnh hổ này lúc nào cũng có thể cắn ngược lại nàng.”

“Nhàn Vân, có cần lên thông báo cho Vương cô nương hay không?” Công Tôn Chi hỏi.

“Đợi nàng sau khi tỉnh lại nhất định sẽ biết là ai đã hạ độc, chúng ta không cần phải nhúng tay vào.” Công Tôn Vân buông thõng hai tay xuống, nhìn đồng hoa bị vò nát rơi lá tả trên mặt đất. Hắn cúi đầu xuống chăm chú nhìn mặt đất một hồi, khi ngước mặt lên thần sắc vô cùng tự nhiên.

“Dung Hoa, ngươi nên chuẩn bị tâm lý, Xà ấn trên mặt Thiên nô là hình xăm đặc trưng, Lão ngũ đã nghiên cứu qua, hình xăm này sẽ không thể tẩy được. Nếu ngươi muốn lưu lại người này, không thể tưởng tượng tương lai Thiên Hạ trang phải chịu áp lực như thế nào.”

“Ta biết.” Hạ Dung Hoa khó giữ được vẻ trầm ổn, “Cho dù Thiên Hạ trang bị buộc phải lộ nguyên hình, phải rời khỏi giang hồ, ta tuyệt đối cũng muốn giữ lại Hà Tai. Nhưng Vương Vân kia có chút phiền toái, rồi lỡ nàng ngăn cản Hà Tai, hoặc là trở về cầu cứu với Hoàng Phủ gia..... Nhàn Vân, ngươi nghĩ xem, chúng ta có cần tiên hạ thủ vi cường hay không.....” Phát hiện Công Tôn Vân đang lạnh lùng theo dõi hẳn, hắn chợt dạ nói: “Nếu không, ngươi nghĩ có cách nào không?”

“Ngươi thích thì cứ việc giữ Hà Tai lại, nhưng không được động đến nàng.” Công Tôn Vân nói rõ.

Hắn liếc mắt thoáng nhìn qua căn phòng khách mà Vương Vân và Hà Tai cùng ở chung với nhau đêm nay, đôi mắt tuấn mỹ ánh lên một cảm xúc khó tả.

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vân Công Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Người có lúc trượt chân, ngựa có lúc hồng vó, nàng thực không nên ham hứng gió lúc sáng tinh mơ, trốn ở chỗ này ngủ bù.

“Nhàn Vân, tháng sau là đại thọ của cha ta, ngươi có đến không?”

“Đại thọ sáu mươi của Đặng tiên bối, Nhàn Vân nhất định sẽ đến chúc mừng. Cho dù Nhàn Vân không thể đi, Vân gia trang cũng sẽ phái công tử khác đi, xin Hải Đường cô nương cứ yên tâm.”

Thanh âm vô cùng khách khí, nghe ra có vẻ vô tình. Vương Vân vốn ngồi trên hành lang hứng gió, có tàng cây cổ thụ che khuất thân hình của nàng, nhưng lại không thể ngăn cản thanh âm của hai người đang đối thoại phía trước.

Hải Đường, Hải Đường.nàng nhớ lại, sáng nay Hạ Dung Hoa đến tìm Hà Tai, cố ý nói trước mặt nàng, Giang hồ đệ nhất mỹ nhân đang ở ngay tại Thiên Hạ trang này, vốn tên là Đặng Hải Đường, danh tự là Hải Đường tiên tử.

Lúc ấy bởi vì nghe đến danh hiệu tiên tử mà vẻ mặt nàng có chút sượng sùng vì ráng nín cười, lại bị Hạ Dung Hoa hiểu lầm là nàng tự ti. Nàng sờ sờ mặt, tuy rằng trang điểm đậm như vậy vốn không lộ rõ gương mặt thật của nàng, nhưng nàng thầm nghĩ, diện mạo nàng lúc này cũng có thể xem là yêu mỹ động lòng người. Hạ Dung Hoa lại coi thường nàng như vậy, chẳng lẽ Giang hồ đệ nhất mỹ nhân quả thật giống tiên tử như vậy sao?

Tâm lý hám mộ hư vinh của nữ tử khiến nàng hơi tò mò. Trong viện một nam một nữ, nam tuy đứng nghịch chiều, nhưng chiếc áo trường bào bằng gấm màu nguyệt bạch quen thuộc làm nàng dễ dàng nhận ra đó chính là vị tiên nhân cửu trọng thiên ngoại kia. Lúc này tiên nhân tuy rằng dung mạo chỉ được coi như thuộc hàng thượng đẳng mà thôi, nhưng hình dáng tao nhã, phong thái thoát tục bẩm sinh, chỉ nhìn bóng dáng sau lưng cũng đã thấy cảnh đẹp ý vui rồi.

Mà nữ. Vương Vân trừng mắt nhìn, quả thật là một tuyệt phẩm mỹ nhân hiếm có trên đời, chi là. Nàng thầm nghĩ, còn chưa đạt đến tiêu chuẩn tiên tử a.

Quả nhiên, giang hồ đồn đãi quá khoa trương phóng đại, từ khi chân diện mục của vị tiên nhân cửu trọng thiên ngoại khiến nàng vỡ mộng, giờ thấy Hải Đường tiên tử thật khiến nàng xúc động đến mức rơi lệ.

Sùng bái con người đến mức thần tiên hóa như thế vui lắm sao? Nếu nàng nhỏ lại mười tuổi, nhất định sẽ sáng dạ ra mà cam chịu trở thành nữ ma đầu.

Nàng lẳng lặng dựa vào cột trụ hành lang, nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Mới vừa rồi chỉ cần liếc mắt một cái, nàng đã phát hiện hai người này đối với nhau thật xa cách, nhìn xa tưởng chừng như họ cách nhau hai dãy núi, đến gần mới thấy khoảng cách giữa hai người là vô tận.

Mà người tạo khoảng cách này, chính là vị tiên nhân cửu trọng thiên ngoại kia.

“Nhàn Vân. Năm nay ngươi cũng hai mươi sáu tuổi rồi. Chẳng lẽ không. Không nghĩ đến.”

“Đặng cô nương,” Thanh âm vẫn giữ lễ như trước. “Không phải là ta không muốn thành thân, mà là tại Trung nguyên này, ta đã gặp qua rất nhiều cô nương, nhưng không một ai là đối tượng khiến ta muốn thành thân cả.”

Nói một cách khác, vị Giang hồ đệ nhất mỹ nhân này cũng không chiếm được lòng của hắn. Lời lẽ rõ ràng dễ hiểu, Vương Vân mơ hồ nhận ra sự không kiên nhẫn ẩn chứa bên trong giọng nói khách khí của hắn.

“Ngay cả ta. Ngay cả ta.”

“Mỹ nhân phối anh hùng” Lần này, hắn nói càng đơn giản càng dễ hiểu hơn: “Nhưng Nhàn Vân không phải là anh hùng.”

“Nhàn Vân, ngươi nói Trung nguyên không có người nào khiến ngươi động lòng, chẳng lẽ lời đồn đãi bên ngoài là thật sao? Ngươi thực thích Xa Diễm Diễm của Bạch Minh giáo? Từ trước đến nay ngươi tiếc rề từng nụ cười, thế mà lại nở nụ cười đối với Xa Diễm Diễm.”

Vương Vân thiếu chút nữa té lăn xuống đất.

Tiên nhân cửu trọng thiên ngoại thích Xa Diễm Diễm háo chuộng nam sắc? Thật sự là.tuyệt phối! Tuyệt phối!

Những lời nói sau đó, Vương Vân cũng không có hao tâm tổn sức nghe tiếp, thầm nghĩ làm sao để thoát thân ra khỏi chỗ này. Nàng có thể bảo trụ được cái mạng nhỏ của mình, toàn bộ là từ trước đến nay nàng vô cùng cẩn thận, mà yếu tố tiên quyết của tính cẩn thận đó là không bao giờ nghe lén.

Không nghe lén, tất nhiên sẽ không liên quan đến người khác, không cần bị hãm thân vào vòng xoáy. Hiện tại nàng có thể đi đâu? Bay qua ngọn cây, hay trực tiếp nhảy ra sân viện?

Nàng chỉ đơn giản nhắm mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tim, mắt nhắm tai ngo. Dần dần, tuy vẫn còn âm thanh đối thoại, nhưng nàng không hao tâm tổn sức nghe nữa, hai mắt khép nhẹ, cưỡng chế không được con uể oải toàn thân, lặng lẽ chìm vào giấc ngủ.

Khi còn nhỏ nàng sợ có một ngày bị Giáo chủ đùa giỡn quá tay mà độc chết nàng, cho nên mỗi ngày đều ăn một lượng nhỏ độc dược, nhưng cuối cùng không chịu nổi đau đớn, đành bỏ ý định rèn luyện cho cơ thể thích ứng với độc dược này đi.

Nàng cẩn thận mấy cũng có sai sót, mà sai sót này là do nàng tự tìm. Nàng vốn lười biếng nghĩ, chỉ cần có Hà Tai ở bên cạnh nàng, vạn độc cũng không thể đến gần được thân thể của nàng, nào ngờ người hạ độc lần này cũng là người thân cận nhất của nàng.

Không biết từ khi nào thanh âm đối thoại đã không còn nữa, dường như người ta đã bỏ đi hết rồi, lý ra nàng nên thở phào nhẹ nhõm, nhưng không hiểu

sao bản tính cảnh giác khiến nàng chợt mở bừng mắt ra.

Bên cạnh nàng có người!

“Vương cô nương, người đã tỉnh rồi!” Thanh âm không nhanh không chậm, khách khách khí khí.

Cũng may nàng đã luyện được công phu mặt lạnh như băng, đứng trước Thái sơn cũng không hề đổi sắc, nàng thần sắc bất động, chỉ thẳm thở sâu, nhìn người đang tựa vào thân cây kế bên, gương mặt bị bóng râm che khuất hết phân nửa: Công Tôn Vân.

“..... Thì ra là Nhân Vân công tử a.” Nàng nhẹ giọng nói.

Hắn phong thái như thanh phong lãng nguyệt, khí chất vượt cả tướng mạo, đôi mắt sáng quắc phi phạm, chỉ là đôi đồng tử sâu không đáy, không hề tỏ ra vẻ thần bí. Một người như vậy, nhan sắc chỉ xem như thường thường bậc trung giữa đám mỹ nam thượng đẳng mà thôi, sao lại có thể nói là xuân sắc khôn cùng mê hoặc tất cả mọi người được? Hải Đường tiên tử kia và Xa Diễm Diễm rốt cuộc chăm hẳn ở điểm nào cơ chứ?

Là vì hắn văn võ song toàn? Hay là vì địa vị của hắn?

Nàng làm bộ không biết gì, cố ý che miệng lại ngáp, mơ hồ hỏi: “Mới vừa rồi ta ngủ sao?”

“Ngủ được một lúc, có lẽ là từ lúc ta cự tuyệt Đặng cô nương.”

Người này công phu thật lợi hại, ngay cả hô hấp của nàng biến đổi như thế nào hắn cũng đều nghe được rõ ràng. Nàng và hắn nhìn nhau trong chốc lát, chậm rãi nói: “Nhân Vân công tử, vừa rồi không phải ta cố ý nghe lén.” Phải nói rõ ràng một chút, tránh khỏi bị hắn ghi hận trong lòng.

Hắn liếc nàng, hừ một tiếng không dễ nghe thấy, lơ đãng nói:

“Ta biết Vương cô nương không có ý nghe lén, nếu không cũng sẽ không ngủ nửa chừng. Người đưa tay đây, để ta bắt mạch cho người!” Thấy nàng có chút sững sốt, khỏe môi hắn cong lên, nửa đùa nửa thật, nói: “Tuy Ngũ đệ nhà ta Công Tôn Chi mới là người sở trường về y thuật, nhưng vì là người luyện võ, ta cũng biết ít nhiều.”

Nàng nghĩ nghĩ. Dù sao người này cũng sẽ không chế ngự mạch môn của nàng mà ép nàng vào chỗ chết, liền rộng rãi vươn tay phải ra.

“Tay trái không tiện sao?”

Nàng mặt không đổi sắc. “Tay trái ta có đeo vòng Thiên nô, sợ Nhân Vân công tử nhìn thấy trong lòng không vui.”

Hắn không trả lời, tay chạm nhẹ lên mạch môn tay phải của nàng, miệng nói:

“Nữ Thiên nô đeo vòng, xưa nay đều đeo mỗi tay một chiếc, vì sao Vương cô nương chỉ đeo một chiếc trên tay trái thôi?”

“Aizz, đây là do Hoàng Phủ hộ pháp đã hạ thủ, nàng muốn ta đeo một cái hay mười cái, ta cũng đều chỉ biết nhận mệnh thôi, nào dám hỏi vì sao?”

“Sáng nay là ai đã đưa thuốc cho người?” Hắn lại hỏi.

“Hà Tai tự tay sắc thuốc, Nhân Vân công tử không cần lo có người hạ độc hại ta.” Nàng cười nói.

Nàng tự nhận bản thân mình vô cùng kiên nhẫn, nhưng có phải vị tiên nhân cửu trọng thiên ngoại này bắt mạch hơi bị lâu hay không?

Rốt cuộc hắn cũng buông tay ra, nói:

“Sức khỏe Vương cô nương không có gì đáng ngại, ta nhớ rõ Ngũ đệ đã kê năm thang thuốc, ba thang để trị độc, hai thang để dưỡng thân, tính đến giờ hẳn Vương cô nương còn hai thang thuốc nữa.”

Nàng có chút kinh ngạc, ngay cả Công Tôn Chi kê thuốc gì hắn cũng biết rõ ràng như vậy, không phải nàng chỉ là một Thiên nô thôi sao? Vì sao hắn lại nhọc lòng để ý như thế?

Nói vậy, ngày hôm qua người đầu tiên phát hiện nàng trúng độc, chính là Công Tôn Vân. Nếu không chú ý đến nàng, tất ngàn lần vạn lần không thể nào là người đầu tiên phát hiện ra sự khác thường của nàng.

Nàng suy nghĩ, thật sự không biết nàng có điểm nào khiến hắn chú ý..... Nàng ngẩng nhìn hắn thông thả lấy ra khăn lau tay.

Khăn tay của hắn trắng nõn không chút tí vết nào, không có thêu hoa văn, chữ nghĩa gì cả, thì ra hắn là thiên tiên có chứng khiết phích!

Làn da nàng vốn màu bánh mật, cũng không tính là dơ bẩn, có cần ghét bỏ như vậy hay không?

“Vương cô nương, người nhìn chằm chằm khăn tay của ta..... Người cũng cần dùng sao?” Khuôn mặt tuấn tú thanh nhã có chút ngạc nhiên.

“Không cần, không cần, ta cũng có, không cần đâu!” Nàng lấy ra chiếc khăn tay sắc thái rực rỡ của mình.

Nàng mỗi năm đều đổi một chiếc khăn tay khác nhau, năm trước là khăn thêu uyên ương, năm nay là khăn thêu cúc, mỗi năm mỗi khác. Nàng để ý thấy Công Tôn Vân nhìn chăm chăm vào khăn tay của mình. Có gì bất thường sao?

Nhất thời, nàng bừng tỉnh đại ngộ. Vừa rồi Đặng Hải Đường nói chuyện với Công Tôn Vân, khách khí hữu lễ mà xa cách, hẳn luôn tự xưng là “Nhân Vân”, nhưng lúc này Công Tôn Vân lại trực tiếp dùng ngôi xưng “ta” mà nói chuyện với nàng.

Bất thường như vậy, tuyệt đối không phải chuyện tốt gì, hơn nữa chuyện bất thường này là nhắm vào nàng. Trong lòng nàng tính cảnh giác trời lên mẫn liệt, lập tức nhảy xuống hành lang, cười nhún nhùng nói:

“Nhân Vân công tử, đại ân không lời nào có thể cảm tạ hết được, ngươi và Ngũ công tử có ân sâu sắc tiểu nữ tử, tiểu nữ tử sẽ ghi lòng tạc dạ, sau này trở lại Bạch Minh giáo, tuyệt đối không dám quên.”

“Không được chủ nhân cho phép, Thiên nô không thể tự tiện rời khỏi Bạch Minh giáo. Vương cô nương, ngươi thật sự còn có thể trở về hay sao?” Công Tôn Vân hỏi.

Nàng nháy mắt mấy cái, cười nói: “Ai nói ta không được chủ nhân cho phép? Đương nhiên là Hoàng Phủ hộ pháp đồng ý, ta mới có thể ra ngoài a!” Đa lễ người ta sẽ không trách, đây đúng là thiên tính của người Trung nguyên, vì thế nàng lại khách khí thờ dài.

Nàng mới bước ra khỏi bóng cây, lại nghe hân gọi:

“Vương cô nương.”

Nàng mím mím môi, cười quay lại. Hân chậm rãi bước ra khỏi bóng cây, tà áo bào màu nguyệt bạch đón gió phất phơ như mây bay, trong khoảnh khắc nhìn lịch sự tao nhã khôn cùng.

Nàng nhất thời sững sốt, trong đầu chợt hiện ra một câu thơ: Kỳ hình dã, phiên nhược yên hồng, uyển nhược du long. Vinh diệu thu cúc, hoa mậu xuân tùng.

Đây là trích đoạn trong bài thơ Lạc Thần phú mà nàng hay đọc lúc nhàn rỗi khi còn nhỏ. Lúc ấy nàng tưởng, tiên nữ như thế chắc chỉ có mỹ nhân vùng Trung nguyên mới có, cho nên vừa rồi nàng đặc biệt chú ý đến Giang hồ đệ nhất đại mỹ nhân Đặng Hải Đường.

Đáng tiếc, đẹp thì có đẹp thật, nhưng vẻ đẹp của nàng ta không giống như cảm nhận của nàng về mỹ nhân trong bài Lạc thần, thật không ngờ lại có thể trông thấy trên người hân. Nếu để Hà Tai biết, chắc hẳn hân sẽ cười nàng dùng sai từ. Lạc thần mà, sao có thể sử dụng trên thân một nam tử được?

“Vương cô nương?”

Nàng ngẩng đầu nhìn ánh bình minh chói lòa trên cao, lại ra sức nháy mắt mấy cái, hiện giờ người đứng trước mặt nàng chính là Công Tôn Vân. Nàng đắn đo suy nghĩ, chắc có lẽ nàng trúng độc vừa khỏi, ánh mặt trời lại chói chang, nên nhất thời hoa mắt nhìn lầm, nếu không, Lạc thần mà là nam nhân, vậy tiểu nữ nhân như nàng làm gì còn chỗ đứng?

Nàng cười nói: “Nhân Vân công tử, còn chuyện gì muốn tìm tiểu nữ tử sao?”

Hân lấy ra một cái hộp gấm nhỏ trong lòng, nói: “Vương cô nương đã đoán ra người hạ độc là ai chưa?”

“Tiểu nữ tử ngu muội, trong lòng chỉ nghĩ rằng Giang hồ hào kiệt đều là người chính phái, thật không ngờ lại có người ngầm ngầm hạ độc thủ như vậy, hiểm khích như thế. Aizz, tiểu nữ tử đang ở trên đất Trung nguyên, vẫn không nên truy cứu thì tốt hơn.” Nàng cố ý đem hết tội lỗi đổ lên đầu phe chính đạo của Trung nguyên, phải tay sạch sẽ.

Hân cũng lơ đãng nói theo nàng: “Nếu đã như vậy, phải chú ý mà cẩn thận hơn. Đây là Thiên Thanh đan, có thể giải được một nghìn chất độc, Vương cô nương cứ giữ bên người, sau này tất có chỗ dùng đến.”

Nàng thán ngạc nhiên trong lòng, cũng không giơ tay ra tiếp nhận. Người Trung nguyên chẳng những đa lễ, mà còn thích tặng lễ vật nữa sao?

Nàng suy tư một lát, rồi cười nói:

“Đa tạ ý đẹp của công tử, nhưng ta không cần trân được quý giá như vậy.”

“Nếu ngươi bất hạnh lại trúng độc nữa, tuy người hạ độc vô ý, nhưng không tránh khỏi chất độc sẽ làm tổn hại đến thân thể. Hề ngươi có dấu hiệu bị trúng độc, lập tức nuốt vào viên thuốc này, cho dù không thể giải độc cũng có thể bảo vệ ngũ tạng lục phủ của ngươi trước, cơ thể sẽ không bị độc tố tổn thương.”

Ám chỉ của hân, nàng tất nhiên nghe hiểu được. Ý hân là, người hạ độc ở ngay tại bên người nàng. Rốt cuộc nàng cũng hiểu vì sao Đệ nhất mỹ nhân chung tình với hân, người này, căn bản là rất quan tâm đến những người bên cạnh.

Có những người hề có chút địa vị trên giang hồ là sẽ xem giang hồ như nhà của hân, còn hân sẽ là chủ nhà. Một gia trưởng có chứng khiết phích!

Hộp gấm vẫn đang chờ nàng nhận, nàng chần chờ một lát, cười nói:

“Tâm ý của Nhân Vân công tử, tiểu nữ tử xin đón nhận. Nếu ngày sau công tử có việc gì, xin cứ lên tiếng.” Một gia trưởng vĩ đại như vậy thì làm gì cần một Thiên nô bé nhỏ như nàng giúp chứ? Còn nữa, nàng cũng sắp tuyệt tích giang hồ, rất khó mà tìm được nàng.

Nàng giương hai tay ra lấy, lại không ngờ hần dùng ba phần nội lực lấy tay đè lại hộp gấm

Trong lòng nàng biết có chuyện khác thường, nhưng cũng không ngẩng đầu nhìn hần. Một lát sau, hần mở miệng:

“Thật ra, đây chỉ là tương trợ lẫn nhau mà thôi. Trước kia, ta cũng đã từng được một tiểu cô nương giúp qua.”

“.....” Nàng có cần biết quá khứ của hần không?

“Đối với nàng ấy mà nói, đó chỉ là việc nhỏ, nhưng ta vẫn ghi nhớ trong lòng. Mấy năm nay, ta vẫn luôn chờ đợi, chờ nàng ấy cầm ngọc bội đến tìm ta, đáng tiếc, nàng ấy vẫn chưa đến. Nàng ấy thân tại hiểm cảnh, nhưng lại không hề mở miệng nhờ người khác giúp đỡ, cũng có thể sống đến bây giờ, ta thật không hiểu, là vì nàng ấy quá thông minh hay là vì nàng ấy thích cuộc sống như vậy.”

Nàng ngước mặt lên, tươi cười nói:

“Thì ra công tử có chuyện cũ như thế, hèn chi lại đặc biệt chú ý đến một nhân vật nhỏ nhoi là ta. Xin công tử cứ yên tâm, về sau ta gặp người khác, nếu giúp được ta nhất định sẽ tận hết khả năng mà giúp, kế thừa tôn chỉ hành hiệp của công tử.”

Công Tôn Vân nghe vậy, liếc nàng một cái thật sâu, rồi cuộc nhả lực đạo trên tay buông ra hộp gấm

“Nhân Vân.” Có người gọi khẽ.

Nàng nghe tiếng quay đầu nhìn lại, đúng là Ngũ công tử của Vân gia trang. Công Tôn Chi cũng thấy nàng, đầu tiên là nhìn nàng thờ dài, liếc mắt dò xét nàng một cách đầy hào cảm, sau đó mới nói với Công Tôn Vân:

“Xa Diễm Diễm của Bạch Minh giáo đến dâng hương. Ta thấy, dâng hương là giả, đến náo loạn mới là thật.”

Công Tôn Vân mày kiếm xếch lên, nói với nàng:

“Vương cô nương, trong giáo của ngươi, Tà Hữu hộ pháp luôn luôn đối nghịch nhau như nước với lửa, ngươi vẫn nên ở lại đây, đừng ra đại sảnh.”

“Đó là tất nhiên, đó là tất nhiên.” Nàng vô cùng cung kính dôi mắt nhìn theo bọn họ rời đi.

Sau đó, nàng thờ dài một hơi.

Nghĩ cũng không cần nghĩ, người đứng đầu Thiên Hạ trang là Hạ Dung Hoa đang ở đại sảnh đối phó với Xa Diễm Diễm, mà không biết Thiên nô Hà Tai của nàng hiện đang ở nơi nào. Bây giờ muốn nàng phải thể nào đây? Không để ý gì đến Hà Tai, tự mình bỏ trốn trước sao?

Sớm biết như thế, lúc trước không nên đồng ý với Hà Tai đến Thiên Hạ trang này, cứ trực tiếp vân du giang hồ là được rồi.

“Ta đã nói, Hà Tai sớm hay muộn gì cũng sẽ trở thành vết thương trí mệnh của ta mà.” Hiện tại, nàng như cá chậu chim lồng, bất kể chạy như thế nào cũng chạy không thoát khỏi lồng sắt của Giáo chủ.

Nếu không có Hà Tai.....nếu không có Hà Tai.....Trương lai của nàng, có phải sẽ dễ dàng hơn hay không?

Trầm tư suy nghĩ, nàng lại nhìn chiếc hộp gấm kia rồi bật cười.

Người a, tốt nhất đừng nên liên lụy lẫn nhau, nàng chỉ là một phạm nhân chốn hạ giới, làm gì có tư cách treo cao mà kết thân với một vị tiên nhân cửu trọng thiên ngoại như thế, nói chi đến việc nhận ngọc bội của hần.

Nàng cũng không nhớ rõ mình có từng thu qua ngọc bội gì không.

Lập tức, nàng vứt bỏ hộp gấm, bước về phía đại sảnh.

“Nhân Vân công tử.” Một nữ nhân xinh đẹp trang sức mỹ lệ, vừa nhìn thấy người mà nàng ta ngày nhớ đêm mong xuất hiện trong đám người phía trước, lập tức về mặt tỏa sáng tỏa nấn, khiêm nhường chấp tay thi lễ.

Nàng ta nhớ rõ, nam nhân này rất chú trọng đến lễ giáo.

Công Tôn Vân đáp lễ nói: “Xa hộ pháp, đã lâu không gặp.” Quét mắt thoáng nhìn qua rồi ngừng lại trên người của Hạ Dung Hoa.

Có một số việc, hần không thể vượt quá thân phận làm thay cho kẻ khác, phải tự chủ nhân của Thiên Hạ trang ra mặt.

Hạ Dung Hoa sắc mặt xanh mét, miễn cưỡng nói:

“Xa hộ pháp ngàn dặm đến đây tế bái tiên phụ, Hạ mỗ cảm tạ trước.”

Xa Diễm Diễm không để hấn vào mắt, chỉ nhìn Công Tôn Vân nũng nịu cười: “Nhân Vân, ta thật có nhiều chuyện muốn nói với ngươi a. Đáng tiếc, lần này ta phụng mệnh lệnh của giáo chủ, đặc biệt mang lễ vật đến tặng.”

Hạ Dung Hoa nói:

“Quý giáo và tệtrang không có quan hệ gì với nhau, tâm ý của quý giáo chủ, tại hạ tâm lĩnh.”

Xa Diễm Diễm liếc mắt nhìn hấn một cái, cười lạnh:

“Ai nói Thiên Hạ trang không có liên quan gì với bọn ta? Đại thiếu gia của Thiên Hạ trang không phải là Thiên nô của Bạch Minh giáo hay sao?”

Hạ Dung Hoa nghe vậy, sắc mặt kịch biến, liếc mắt nhìn Hà Tai một cái, cắn răng nói: “Xa hộ pháp thật biết nói đùa, huynh trưởng của ta mười năm trước bị bệnh đã từ trần, người đứng ở lĩnh đường của cha ta nói xấu đại ca của ta, chẳng lẽ ngươi có ý định gây hấn hay sao?”

Xa Diễm Diễm cười nói:

“Mười mấy năm nay, Trung nguyên các ngươi có bao nhiêu danh môn thế gia bị bệnh bất ngờ mà mất tích?” Bàn tay mềm mại vung lên, chỉ vào hơn mười Thiên nô do nàng ta mang đến. Mỗi Thiên nô đều đeo mặt nạ, bị xích chân, mắt cá chân có đeo cặp vòng Thiên nô. “Các ngươi có muốn đánh cuộc hay không, rằng sau khi những người này bị lột mặt nạ xuống, sẽ có bao nhiêu người chết sống lại?”

Những người ngoài ba mươi tuổi trong các giáo phái giang hồ đứng tại đây, toàn bộ sắc mặt đều kịch biến.

Vương Vân đứng ngoài đại sảnh thấy thế chỉ biết thờ dài.

Không ngờ có người thờ dài chung với nàng.

Nàng liếc mắt ngắm người bên cạnh, thấp giọng nói:

“Ngũ công tử, ngươi không ra giúp sao?” Nàng chậm rãi như ốc sên bước đi, đến trước cửa đại sảnh, Công Tôn Chi vừa thấy nàng, liền lui tới đứng cạnh nàng, cùng nàng thương thức, à không, lo lắng cho đại sự trong phòng.

Công Tôn Chi nói: “Ta ra cũng không có ích lợi gì. Công phu của ta không bằng Nhân Vân, chỉ thêm vướng bận mà thôi.”

“Thì ra là thế.” Nàng ngừng một chút, lại thấp giọng nói: “Xin hỏi Ngũ công tử, bình thường các ngươi giải quyết loại chuyện này như thế nào? Ý ta là nói, nếu người khác tìm đến gây sự, các ngươi giải quyết như thế nào?”

“Chủ trương của Nhân Vân là không động đao kiếm.”

“.....” Nàng vẻ mặt tiếc hận, vô cùng muốn đề cử tác phong dũng cảm “Gặp thần giết thần, gặp phật giết phật”.

Aizz, có thể mượn đao giết người là tốt nhất, đáng tiếc người ta lại không theo ý nguyện của nàng. Nàng liếc Hà Tai, Hà Tai lại không biết vô tình hay cố ý, đứng gần cửa sau của đại sảnh, ý đồ bảo vệ cho quan tài trong lĩnh đường.

Nàng lại xoa xoa lên thanh ngọc tiêu, đảo mắt nhìn qua mười Thiên nô trong phòng. Tính Xa Diễm Diễm thích thu nạp Thiên nô, nhất là những Thiên nô nắm chắc cái chết trong tay, nữ nhân này thập phần phô trương, ra khỏi cửa là phải có Thiên nô đi theo, mỗi Thiên nô đều bị độc được khổng chế, muốn trốn thoát rất khó, muốn chết lại càng khó hơn nữa.

Nàng mím môi, rừ mắt xuống suy tư.

Xa Diễm Diễm đảo mắt liếc nhìn qua đám người trong đại sảnh, kinh dị tập trung nhìn Hà Tai đứng sau lưng Hạ Dung Hoa, nàng ta không khỏi bật thốt lên:

“Giáo chủ thánh minh, nàng ấy đi đâu cũng đều biết rõ, kiếp này nàng ấy còn hòng trốn đi đâu?”

Công Tôn Vân đứng gần Xa Diễm Diễm nhất, một chữ cũng không bỏ sót.

Xa Diễm Diễm đắc ý cười nói: “Hà Tai, chủ tử của ngươi đâu?”

Hà Tai im lặng.

Xa Diễm Diễm cũng không truy vấn tiếp, quát lớn:

“Giáo chủ vạn thế thánh minh, có thể liệu được Hoàng Phủ Vân đang ở nơi này, hai người bọn ngươi một bước cũng không rời nhau, Giáo chủ có lệnh, Hoàng Phủ tự mình đưa hậu lễ cho Thiên Hạ trang, còn không mau hiện thân?”

Đợi lại chờ, chờ lại đợi mà vẫn không thấy ai, Xa Diễm Diễm mặt mày tức giận: “Hoàng Phủ Vân, ngươi dám không tiếp lệnh?”

“Không phải ta đã ở đây sao?”

Một giọng nữ lạnh lạnh vang lên ngoài cửa đại sảnh, lập tức một bóng hồng xuất hiện trước mặt mọi người, nữ tử trẻ tuổi mặc hồng bào rộng thùng thình, khoanh tay bước vào.

Đó chính là người cũng có vết Xà ẩn trên mặt – Vương Vân.

Về mặt Hạ Dung Hoa và Cô Thiếu Đức đều hết sức khiếp sợ.

“Ngươi.....”

Vương Vân đến bên cạnh Công Tôn Vân, ngẫm lại thấy không yên tâm, lại làm bộ tiêu sái đến trước người Hà Tai, cười nói:

“Xa hộ pháp, ngươi đến trễ hơn ta một bước rồi. Ta ngàn dặm tìm đến Thiên Hạ trang, không ngờ ngươi lại chậm hơn ta một ngày, có phải trên đường đi mãi tiêu dao hưởng lạc hay không?”

Về mặt Xa Diễm Diễm không hiểu rõ, hỏi: “Ngươi nói bậy bạ cái gì đó?”

“Ta không nói bậy a, Giáo chủ ban mệnh lệnh gì cho ngươi, cũng ban mệnh lệnh giống như vậy cho ta. Hẳn từ trước đến nay đều thích thấy hai người chúng ta tranh đấu lẫn nhau, giờ ngươi thua rồi. Dù sao núi cao hoàng đế xa, ta cũng có thể đem phần công lao này nhường lại cho ngươi.” Nàng tự động tự phát, lấy chiếc hộp trong tay một Thiên nô bên cạnh Xa Diễm Diễm. “Lẽ vật này ta cũng có một phần, đã sớm đưa trước cho Thiên Hạ trang rồi, giờ ngươi đem những phần lễ vật thừa thãi này về gặp Giáo chủ đi.....” Nàng mở hộp ra, sau đó đứng yên bất động.

Khóe miệng Xa Diễm Diễm từ từ cong lên.

“Ta suýt đã bị ngươi hù dọa, Hoàng Phủ, đồ trong những chiếc hộp này là duy nhất, năm đó ngươi tự tay chôn đồ của Hà Tai xuống đất, nhất cử nhất động của ngươi vĩnh viễn cũng không thoát khỏi cặp mắt của Giáo chủ.” Nói xong, đoạt lại chiếc hộp, nhưng lại tung vật trong hộp lên giữa không trung.

Trong hộp là trang phục và đồ dùng hàng ngày của thiếu niên, giày rom, trường kiếm đặc chế, hình xăm và các vật phẩm linh tinh đều rơi tán loạn trên mặt đất.

Trang phục đã cũ, nhưng vẫn còn tiêu ký của Thiên Hạ trang.

Trường kiếm đã gỉ sét, nhưng vẫn là binh khí độc bộ của Hạ đại thiếu gia năm xưa.

Trên vật phẩm và hình xăm có khắc dấu hiệu Thiên nô của Bạch Minh giáo.

Kê thức thời mới là trang tuần kiệt, Vương Vân thờ dài cam chịu:

“Được rồi, quả nhiên ta đâu không lại Giáo chủ. Ta trở về với ngươi.”

Xa Diễm Diễm phát tay áo ra hiệu, một Thiên nô lập tức trình lên chiếc khăn tay trắng nõn, nàng cẩn thận lau tay xong, mới chậm rãi đeo bao tay đặc chế vào.

Vương Vân nhìn không chuyển mắt.

Xa Diễm Diễm nở một nụ cười kiêu diễm rung động lòng người với Công Tôn Vân. “Nhân Vân, Vân gia trang luôn luôn giữ vị trí trung lập, chỉ phụ trách ghi lại sử sách, không thể nhúng tay vào việc giang hồ, ta nhớ rõ Vân gia trang có quy củ như vậy, phải không?”

Đôi mắt đen không chút gợn sóng nào vẫn sâu thẳm thẳm như trước.

“Theo quy củ là như thế.”

Xa Diễm Diễm cười nói: “Đợi ta giải quyết việc này xong sẽ ôn chuyện lại với ngươi.”

“Giữa Nhân Vân và Xa hộ pháp chẳng có chuyện cũ gì để ôn cả!” Thanh âm lạnh lùng nói.

Đôi mắt đẹp của Xa Diễm Diễm ánh lên lửa giận ngút trời, mím môi chặt lại, trút giận lên người Vương Vân.

“Giáo chủ có lệnh, Thiên nô của ngươi dám tự tiện rời khỏi Bạch Minh giáo, Hà Tai là trưởng tử của Hạ tộc, ban ba roi đánh lên quan tài phụ thân đã chết của hắn, răn đe làm gương. Hoàng Phủ, thi hành đi.”

“.....” Vương Vân rũ mắt xuống, tay lại mon trón thanh ngọc tiêu xanh biếc.

“Hoàng Phủ Vân!”

“Nơi này là Thiên Hạ trang!” Hạ Dung Hoa không thể nhận được nữa. “Há lại để nữ ma đầu Ma giáo ngời ở đây mà điệu võ giường oai!”

“Hạ Nguyệt Hoa nay cũng là người của Ma giáo, Hạ trang chủ, một khi hấn trở lại trang này, người không sợ ngôi vị trang chủ của người bị hấn thay thế hay sao? Không sợ Thiên Hạ trang hổ thẹn hay sao?”

“Người.” Hạ Dung Hoa vốn muốn chửi ầm lên, nhưng sau đó phát hiện đa số người giang hồ đều đến đây xem. Hấn thăm căn cứ, nhà có Thiên nô, đó là nỗi sỉ nhục cả đời, ai lại dám động thủ tương trợ, tương lai bị đồn đãi ra ngoài, sẽ càng khó nghe hơn! Cho dù cha hấn đức cao vọng trọng, nhưng lão cũng đã về cõi tiên, người còn sống chỉ còn lại một phần tình cảm, còn phải coi phần tình cảm này có lợi hay không mới có thể đem ra dùng.

Vương Vân thở dài, buồn bã ỉu xiu nói: “Xa hộ pháp, người đây là làm ta khó xử a. Hà Tai là Thiên nô duy nhất của ta, ta đánh roi lên quan tài của cha hấn, không phải sẽ khiến hấn hận ta cả đời hay sao?”

“Đây là mệnh lệnh của Giáo chủ, người dám không nghe theo?”

“Xa hộ pháp, người làm như vậy là muốn đối địch với Võ lâm Trung nguyên.” Vương Vân vô cùng kiên nhẫn phân tích: “Chúng ta hòa bình đã lâu, không cần phải tái hiện lại cuộc chiến trước đây. Các đời giáo chủ của Bạch Minh giáo đều là chọn người có năng lực nhất trong hai vị Tả Hữu hộ pháp. Ta nghĩ, tương lai giáo chủ nhất định sẽ chọn người, hôm nay người động thủ, người phải thu thập ngày sau cũng là người a, vậy tội gì lại phải gây ra rắc rối như vậy?”

“Hoàng Phủ Vân, người thật dám bỏ qua thể diện của Bạch Minh giáo?! Người đâu, kéo quan tài ra đây!”

Vương Vân thấy khuyên mà nàng ta vẫn không nghe, phát tay áo quát to:

“Võ nghệ Hoàng Phủ gia chắc người cũng biết rồi, ta và Hà Tai đều là thiếu niên kỳ tài, đã quán triệt toàn bộ chân lý võ học Hoàng Phủ gia, Xa Diễm Diễm, người thật muốn đối nghịch cùng ta hay sao?”

Xa Diễm Diễm nghe vậy, chân chờ trong chốc lát, lại cười lạnh:

“Không phải ta đối nghịch với người, mà là người đối nghịch với Bạch Minh giáo. Hoàng Phủ, đó là do người tự tìm khổ a!”

“Hà Tai!” Vương Vân nhanh chóng lui ra phía sau.

Hà Tai thân ảnh mau lẹ, trong chớp mắt đã xẹt qua bên thân nàng, bóng đoàn kiếm nháo lên, mọi người còn chưa kịp nhìn xem thanh kiếm kia là từ đâu mà đến, Hà Tai đã dấn thân vào giữa vòng vây Thiên nô, đao quang kiếm ảnh nhanh không gì sánh kịp.

Vương Vân làm như không thấy, xoay người vuốt ve thanh ngọc tiêu, dường như nắm chắc phần thắng lợi trong tay.

Hạ Dung Hoa ghen hờn nhìn trần trời, cuối cùng, hấn chỉ biết nói:

“Đây không phải là công phu của Hạ gia.” Hấn nhớ rõ, năm huynh trưởng mười sáu tuổi, đã học hết chân truyền của Hạ gia, phụ thân vì thế mà vui mừng không thôi.

“Toàn bộ công phu của Hạ gia, ta đều phế bỏ giùm hấn hết rồi.” Vương Vân cũng không ngần ngại đầu lên nói.

Hạ Dung Hoa ngược lại trừng mắt nàng.

Nàng khẽ cười nói: “Công phu của Hạ gia, ngay cả mười chiêu của Hoàng Phủ gia còn đánh không lại, công phu như vậy lưu lại để làm gì?”

“Hấn là Thiên nô hèn mọn trong mắt Bạch Minh giáo, vì sao người truyền lại công phu Hoàng Phủ gia cho hấn?”

Nàng không lên tiếng trả lời.

Hạ Dung Hoa nghi hoặc nói: “Vì sao người không ra tay? Người và đại ca ta đều học được chân truyền của Hoàng Phủ gia, nếu người cũng ra tay, chẳng phải có thể bắt Xa Diễm Diễm dễ dàng hơn sao?”

Vương Vân liếc hấn một cái, lại cúi mặt xuống, cười nói:

“Xa hộ pháp là cao thủ số một, số hai của bản giáo, chẳng lẽ ta thật sự muốn trừ bỏ nàng cho các người vừa lòng? Còn nữa, hôm nay Hà Tai trở mặt với Hộ pháp của Bạch Minh giáo, hơn nữa lại có công bảo vệ tiên phụ của hấn, cho dù sau này hấn ở Trung nguyên không tốt lắm, cũng tuyệt không đến nỗi bị người khác hủy diệt.”

Hạ Dung Hoa nghe vậy, không khỏi giật mình kinh hãi. Nữ nhân này, làm sao nàng biết hấn muốn kéo Đại ca trở về Thiên Hạ trang?

Vương Vân vuốt vuốt mái tóc dài, nói:

“Ta có thể xem quan tài không?” Cũng không chờ Hạ Dung Hoa trả lời, liền đi thẳng về hướng căn phòng nhỏ riêng biệt phía sau phòng khách.

Sau lưng lập tức có người theo, y như nàng đã đoán.

Nàng vén tấm rèm trắng hai bên, thấy quan tài đã được niêm phong. Bầu không khí bên trong thật là khó ngửi, nàng vốn không muốn vào, nhưng không thể không vào.

Quan tài đã được niêm phong, có lẽ xác chết bên trong đã được thay đổi trở lại, nói một cách khác, hiện giờ người nằm trong quan tài nhất định là Hạ lão tiên bối. Tất cả chuyện này đều chỉ vì Hà Tai.

Hôm qua là giả, hôm nay là thật, nếu không cũng sẽ không có người theo sát sau lưng nàng lúc này.

Trường tiên mạnh mẽ vung tới, cuốn chiếc rèm trắng bay lên, nhắm thẳng lưng nàng mà đánh đến.

Vương Vân vẫn không nhúc nhích, đứng sát trước quan tài, chậm rãi chấp hai lòng bàn tay lúc này đã đỏ đầy mồ hôi lạnh tạo thành hình chữ thập, giống như đang tế bái.

Kính phong sau lưng bỗng nhiên dừng lại.

Nàng giữ lại được mạng rồi! Nàng lặng lẽ lau đi mồ hôi trong lòng bàn tay, mấy năm nay nàng học được một kỹ xảo cao thâm, cho dù lo lắng sợ hãi, cũng không biểu lộ ra vẻ mặt và ánh mắt, lâu dần thành thói quen nhẫn nại, ngay cả mồ hôi lạnh cũng không thấm ra lộ liễu.

Đối với chữ nhẫn này, nàng quả thực có thể nói là một bậc đại sư.

“Xa hộ pháp!” Một giọng nam trầm lạnh lùng cất lên. “Ngươi thật muốn quật roi lên di thể Hạ lão tiên bối sao?”

“Nhàn Vân! Ngươi bảo vệ quan tài hay là bảo vệ người?” Xa Diễm Diễm tức giận nói.

Tất nhiên là bảo vệ quan tài, Vương Vân âm thầm cảm kích Hạ lão tiên bối sau khi chết mà còn có thể bảo vệ nàng, không uổng công nàng ngày thường tận tâm tận lực hết sức che chở cho Hà Tai.

Nàng đoán, quan tài trong căn phòng riêng sau phòng khách này mới là thật, Công Tôn Vân nổi danh văn võ kỳ tài có thể khoanh tay đứng nhìn trong đại sảnh, nhưng tuyệt đối sẽ không để một vị tiên bối đức cao vọng trọng sau khi chết rồi mà còn chịu nhục, cho nên nàng mới vội bước vào đây, để quan tài che chở cho nàng.

Quả nhiên thành công!

Nàng thở ra một hơi, xoay người đối mặt với Xa Diễm Diễm, làm bộ vân đạm phong khinh nhẹ nhàng nói:

“Xa Hộ pháp, ngươi xem, ở đây cao thủ nhiều như mây, mà ta còn chưa có ra tay. Chỉ một mình Nhàn Vân công tử cũng đã có thể ngăn cản ngươi. Hẳn tuyệt đối sẽ không cho phép ngươi hủy hoại quan tài, nếu ngươi.có lòng, có ý, có tình thì nên nhường bộ ba phần đi a!” Nàng liếc mắt ngắm Công Tôn Vân đang nằm hắc tiên bên cạnh, không khỏi thầm đổ mồ hôi lạnh.

Theo góc độ của trường tiên, rõ ràng là nhằm vào nàng mà tấn công đến. Xa Diễm Diễm, ngươi khá lắm! Dám thừa dịp hỗn loạn mà lên ra tay ám hại ta!

Xa Diễm Diễm nghe vậy, ngẩn ra, đôi mắt đẹp nhìn Công Tôn Vân dò xét.

Vương Vân lại nói: “Giáo chủ có lệnh, ngươi tuân theo là tất yếu, nhưng ngươi có từng nghĩ đến xem có phải Giáo chủ thật sự muốn ngươi dùng roi phá quan tài hay không? Lão nhân gia hẳn chỉ muốn thử lòng trung thành của hai người bọn ta, gây náo loạn ở Thiên Hạ trang một hồi mà thôi.”

“Vi sao Giáo chủ lại nghĩ như vậy?” Xa Diễm Diễm đắm chiều nhìn nàng.

“Bởi vì Giáo chủ chính là người như vậy a.” Vương Vân thờ dài nói.

Xa Diễm Diễm trầm mặc một hồi, thần sắc cổ quái nói:

“Hoàng Phủ, sao ngươi luôn có thể đoán được tâm tư của Giáo chủ? Giáo chủ đã nói, nếu ngươi thật có thể đoán trúng tâm tư của hắn, vậy thì ta phải dùng tay không cần thi hành lệnh nữa.”

“.....” Thở sâu, thế gian thật đẹp; lại hít một hơi, thế gian mặc dù có giáo chủ, nhưng vẫn rất đẹp. Vương Vân nhẫn nại kềm chế một bầu nhiệt huyết trong lòng, cười khổ nói: “Xa Hộ pháp, đó là bởi vì ngươi cả ngày hoa tâm, còn ta cả ngày phải phỏng đoán thánh ý; Đầu ta càng ngày càng nhiều tóc bạc, trong khi đó, dung mạo ngươi càng ngày càng kiều diễm, nam nhân nào mà không động tâm quả thực không phải là người.” Liếc mắt nhìn Công Tôn Vân đang đứng thẳng người kể bên, cười đầy ý nghĩa với hắn, chỉ cần lừa được Xa Diễm Diễm là tốt rồi.

Công Tôn Vân lạnh lùng liếc lại Vương Vân, nàng thật là tự mình làm mình bề mặt mà, chỉ đành thờ dài. Nam sắc không dùng được, còn có ý nghĩa gì?

Xa Diễm Diễm hừ lạnh, huyết sát, Thiên nô ngoài đại sảnh đều dùng tay, nàng ta cũng không màng xem còn bao nhiêu Thiên nô sống sót, đợi Hà Tai trở lại bên cạnh Vương Vân, Xa Diễm Diễm nói:

“Ngươi thật tốt đối với Thiên nô, đem hết một thân tuyệt học truyền lại cho hắn.”

“Người không thể che giấu tư tâm a, Hà Tai trung thành đối với ta, ta cũng không thể ngược đãi hắn, đúng không?” Vương Vân cười nói, lật cổ tay, đem thân kiếm không có vỏ của Hà Tai dứt vào bên trong thanh ngọc tiêu của nàng.

“Người theo ta về phục mệnh đi!” Xa Diễm Diễm lại liếc mắt nhìn Công Tôn Vân một cái, giọng quyến rũ nói: “Nếu Nhân Vân đưa ta rời khỏi Trung nguyên, ta nguyện đi ngay lập tức.”

Vương Vân nghe vậy, thiếu chút nữa té xuống đất.

Nàng biết nữ nhân này tính thích săn lùng nam tử thượng đẳng, nhưng có cần thay đổi nhanh như vậy không, vừa rồi vẫn còn là lập trường đối địch với nhau nha. Nàng thở dài, khoanh tay ngắm bức tường.

Chuyện nam nữ, nàng không nên nhúng tay vào, vị tiên nhân cứu trọng thiên ngoại này tuyệt đối xem không lọt mắt nữ nhân Ma giáo, nàng cũng nghĩ Xa Diễm Diễm là thật lòng yêu thương tiên nhân này. Nàng làm bộ thưởng thức vách tường trắng như tuyết.

“Cô nương.” Hà Tai bình tĩnh gọi.

“Ta cũng không phải người không thông tình đạt lý, nếu người muốn ở lại, ta sẽ thả người.” Nàng rất rộng rãi.

Hà Tai không nói một lời nào.

Nàng thở dài. “Tối hôm qua người hỏi ta, vì sao lão trang chủ dịch dung? Đáp án này thật ra rất đơn giản. Nếu ngay cả Hạ Dung Hoa, Công Tôn Vân đều không nhìn ra, vậy đáp án chỉ có một mà thôi, đó là vì bọn họ đều biết có người thay thế Lão trang chủ, người nói, ý đồ của bọn họ là gì?”

Hà Tai rũ mắt xuống, không quay đầu lại nhìn quan tài.

“Quá nửa là vì Lão trang chủ lúc còn sống đã hối hận.” Nàng vô cùng chăm chú nhìn chăm chăm lên vách tường. “Năm đó người trở thành Thiên nô, Lão trang chủ chắc là tiếc rên sắt không thành thép, lấy lý do người ngất, không muốn nghĩ biện pháp cứu người ra khỏi Bạch Minh giáo, lão nhân gia trước khi chết, nhất định là vì thế mà hối hận không thôi.”

“Đúng vậy.” Hạ Dung Hoa bước vào phòng khách riêng, nghe Vương Vân nói, không khỏi kinh ngạc. “Vương. Hoàng Phủ cô nương lúc ấy không có ở Thiên Hạ trang, lại biết rõ tâm tình tiên phụ.” Khóe miệng hắn giật giật, rốt cuộc thấp giọng kêu: “Đại ca! Mấy năm nay cha rất hối hận, lại không có cách nào tìm người, lúc lâm chung cha ủy thác nhờ Nhân Vân công tử hỗ trợ, đổi xác chết đi, tạm thời không mai táng. Nếu người còn nghĩ đến tình phụ tử, nhất định sẽ trở về nhìn mặt cha lần cuối, nếu người có thể nhận ra có người khác dịch dung thành cha, chứng tỏ bản lĩnh người chưa mất đi, nếu người vì thế mà ở lại điều tra, cha nói, chứng tỏ tình phụ tử vẫn còn, tính cách người chưa bị biến đổi, Thiên Hạ trang này vẫn là của người, ngôi vị trang chủ cũng là của người, cho dù người là Thiên nô, nhưng người vĩnh viễn đều là con cháu của Hạ gia!”

Thực cảm động, nàng sờ sờ mũi, khẳng định rằng mình không bị chảy nước mắt nước mũi tùm lùm. Đây là nguyên nhân mà Hà Tai đã hạ độc nàng lúc đó, để có lý do ở lại Thiên Hạ trang điều tra rõ chân tướng. Chỉ là, hắn hạ độc cũng thật tàn nhẫn, không tự hạ độc chính mình mà lại hạ độc nàng. Nàng thực thức thời dời ra sau vài bước, để mặc huynh đệ bọn họ trò chuyện.

Nàng thật đáng thương, ai cũng đều có đôi có cặp, chỉ còn một mình nàng chạy tới chạy lui. Nàng quay đầu liếc mắt quan sát, Xa Diễm Diễm đã không còn ở đây, chỉ còn Công Tôn Vân.

Công Tôn Vân ở đằng kia, cũng không cách xa đôi huynh đệ này lắm. Cũng đúng, hắn là công tử phụ trách ghi lại sử sách của Vân gia trang, nên ở lại để nhớ kỹ thời khắc này, nàng đến bên cạnh hắn, nói:

“Nhân Vân công tử, đa tạ người mới vừa rời ra tay tương trợ.”

Công Tôn Vân nhìn nàng, chậm rãi nói: “Ta là bảo vệ quan tài, không phải bảo vệ người, cô nương phải nói rõ như vậy mới đúng.” Hắn đặc biệt nhấn mạnh khi nói đến chữ “bảo vệ người”.

Nàng làm như không biết, cười nói: “Phải, phải. Vậy. Nhân Vân công tử có thể đưa bọn ta rời khỏi Trung nguyên được không?” Nói đùa là cho dễ nghe, chứ thật ra là giám thị trên đường đi.

“Để tránh Xa hộ pháp hiểu lầm ta hơn, ta sẽ không tự mình đưa, nhưng sẽ thỉnh vài vị lão tiền bối đưa các người đi.” Hắn nói.

Vương Vân nhăn mặt lại. Vậy có khác nào áp giải các nàng ra khỏi Trung nguyên? Cùng là giám thị, nhưng nếu Công Tôn Vân đưa đi thì ý nghĩa khác nhau rất nhiều, ít nhất Xa Diễm Diễm sẽ cam tâm tình nguyện bị tống xuất về.

Nàng không thích đi cùng Xa Diễm Diễm, nàng ta tâm tình bất định, thích lấy trò giết người làm niềm vui, sau khi giết xong cũng không biết hủy thi diệt tích, rốt cuộc lại còn bị người ta rượt theo đuổi giết.

Nếu là nàng, nàng sẽ đào đất chôn xác đi, hoặc ít ra xài hóa cốt tán, sẽ. Aizz, đương nhiên chỉ là suy nghĩ mà thôi, nàng nhất quyết hai tay không dính máu, không dính, không dính.

Nàng suy nghĩ một hồi, lại cùng hắn nhìn nhau nửa ngày. Dường như hắn tuyệt không để ý đến ánh mắt quan sát của nàng, nàng chú ý thấy tuần mi của hắn giương nhẹ, như đang chờ đợi cái gì đó.

Nàng thở sâu. Từ trước đến nay người Trung nguyên vốn đại lượng, nàng phải nắm chắc cơ hội này a. Bởi vì nàng phát hiện trên đầu chữ nhật có một cây đao, mà cây đao này cứ treo đồng đưa qua lại, thực dễ dàng cắt đứt mối quan hệ a.

“Nhân Vân công tử thật không tiện đưa bạn ta ra khỏi Trung nguyên sao? Một chút cơ hội cũng không có?” Nàng nhún nhường hỏi.

“Cũng không thể nói như vậy.” Hấn lấp lửng, không nói tiếp.

Nàng bĩu môi, không cam lòng hỏi: “Ta nhớ rõ. sáng nay Nhân Vân công tử có nhắc rằng đã từng được người cứu?”

“Đúng vậy.” Da mặt của hấn như được phết lên một lớp son thượng hạng bên bi đến vạn năm không phai, một chút thay đổi cũng đều không có.

“Người vì báo ân, đã tặng ngọc bội?” Thấy hấn gật đầu, nàng aizz một tiếng. “Nói tới mới nói, tiểu nữ tử còn chút ấn tượng, hỏi ta thiếu niên đường như cũng đã từng thuận tay cứu một người như vậy. Thật trùng hợp, hấn cũng tặng cho ta một ngọc bội.”

“Vân cô nương rõ ràng tìm lý do làm khó ta.” Thanh âm hấn vẫn lạnh lùng thản nhiên như cũ.

“Sao ta dám? Ta nhớ rõ hình dáng ngọc bội này là.”

“Trên giang hồ ai nấy đều biết ngọc bội của Vân gia trang có ba loại, ngọc bội của ta hình hồ lô, trên có chạm mây mù vân vít, là tự nhiên mà hình thành, từ khi ta mười ba tuổi trở thành Nhân Vân công tử, dùng nội lực khắc lên hai chữ ‘Nhân Vân’ trên đó. Người chưa từng nhìn thấy cũng có thể mô tả.” Hấn thập phần khách khí nói.

Vương Vân nhìn hấn nửa ngày, cuối cùng chậm rãi cúi lưng xuống, từ cái túi ngầm bên trong cổ tay áo lấy ra một vật.

Lúc nàng quay lại đưa ngọc bội cho hấn, Công Tôn Vân ngay cả mí mắt cũng không động một chút, nhưng đôi đồng tử đen sâu thẳm không đáy nổi lên ánh sáng rực rỡ tuyệt diệu.

“Tuy là bốn phiến ngọc riêng lẻ, nhưng nếu ghép lại thì chắc là ngọc bội của Nhân Vân công tử, phải không?”

“Phải, của ta, không sai.”

Vương Vân khoanh tay thở dài. “Thật không ngờ, thì ra ta từng là ân nhân cứu mạng của Nhân Vân công tử a.”

“Đại ân của Vân cô nương, ta vẫn hằng mong báo đáp.”

Đôi mắt yêu mị ánh lên vẻ khoái trá khó nhận ra, mang theo cảm giác như chút âm mưu nho nhỏ đã thực hiện được, nhìn thẳng hấn.

“Vây giờ chính là lúc Nhân Vân công tử nên báo ân a. Báo xong, sau này cũng không cần lo lắng để tâm nữa, phiến ngọc, đưa Xa Diễm Diễm và ta, một đám ra khỏi Trung nguyên này. Rất lấy làm cảm kích!”

Công Tôn Vân, năm hai mươi sáu tuổi tái ngộ giai nhân, từ nay về sau dây dưa không rõ.— Nhân Vân ký sự.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vân Công Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Cảm giác được báo ân, chỉ có thể diễn tả bằng hai chữ – rất sướng a!

Sớm biết như thế, lúc trước nên cứu thêm vài người, đòi mỗi người một tín vật để được báo đáp ân tình mới phải.

Cũng may nàng bẩm sinh hay lo lắng, hôm đó suy đi nghĩ lại một hồi, quay đầu trở lại đảo ngọc bội lên, lại sợ lưu lại tín vật như vậy, ngày sau bị cừu địch của người nọ đuổi giết nhằm, cho nên báo Hà Tai đơn giản dùng nội lực chấn động chia ngọc bội thành bốn mảnh, cất giữ ở những nơi khác nhau trên người.

Thật thích a. được người ta đưa ra khỏi cửa, sinh hoạt trên đường đi còn được hậu đãi như vậy, tất cả đều là nhờ công lao của Vân gia trang.

Vân gia trang ở Trung Nguyên địa vị cao cả, đệ tử bọn họ ở khắp các nơi, các môn phái trên giang hồ đều nhường ba phần, nhất là Nhân Vân công tử một khối kim ngân tòa hào quang này, đi đến đâu cũng đều như một chiêu bài sống, ai nấy đều tôn sùng, xem trọng mỗi một lời nói của chiêu bài sống này.

Nói một cách khác, đi theo chiều bài này, bất kể là đi đến đâu cũng đều có thể được đảm bảo cơm ăn áo mặc, mà thân là ân nhân cứu mạng của khối kim ngân này, nàng không thể không thừa nhận, nàng đã cứu quá hay quá tuyệt, nàng chắc rằng cả đời này chuyện nàng làm đúng nhất chính là đã từng cứu Nhân Văn công tử lúc hắn hai mươi tuổi.

Vì tránh đề xảy ra xung đột, Công Tôn Vân dẫn các nàng đi theo những con đường hẻo lánh hoang dã, đệ tử Vân gia trang luôn đi trước một bước để an bài thỏa đáng, khiến bọn họ chẳng những đi đường không vất vả, khi cắm trại ngủ đêm nơi hoang dã có khi còn thoải mái hơn cả đế vương.

Nếu không phải ý chí nàng đủ kiên định, thật muốn từ nay về sau bám lấy Nhân Văn công tử.

“Ngươi thích Nhân Văn sao?”

Câu hỏi vang lên thình lình khiến nàng thiếu chút nữa té lăn ra đất. Nàng ngẩng ngẩng Công Tôn Vân phía trước, vẫn một thân bạch y bằng gấm như cũ, đã không còn vẻ đẹp Lạc thần mà nàng xem lầm ngày ấy.

“Ngươi thích Nhân Văn sao?” Xa Diễm Diễm tưởng nàng không nghe thấy, nên hỏi lại.

“Tuyệt đối không thích.” Đây là câu trả lời tiêu chuẩn để tự bảo vệ mạng sống.

“Thế mà ngươi lại không thích hắn. Người Trung nguyên già trẻ bé lớn, dù nam hay nữ, ai ai cũng đều thích hắn, tại sao ngươi không thích hắn?” Xa Diễm Diễm hoài nghi nói.

Nam nữ già trẻ đều thích? Đó là tình cảm ái mộ của mọi người đối với thần tượng a! “Vậy nhất định là nhân lực của ta không tốt.” Nàng chỉ có thể trả lời như vậy.

“Ngươi không thích hắn, thật là rất đáng tiếc!” Xa Diễm Diễm lạnh lùng cười nói: “Có thể cướp đi nam nhân từ trong tay ngươi, tư vị đó nhất định là vô cùng sáng khoái.”

“Người ta thích nhất định Xa Hộ pháp sẽ xem không lọt mắt đâu. Chi bằng ngươi tranh giành với vị Giang hồ đệ nhất mỹ nhân Hải Đường tiên tử kia, như vậy mới có cảm giác thành tựu chân chính!” Vương Vân cố ý gieo vạ.

“Đặng Hải Đường là loại người nào? Cũng xứng gọi là tiên tử sao!”

Wang Vân gật đầu phụ họa. “Bản về khí chất, tướng mạo, Xa hộ pháp mới xứng với danh hiệu tiên tử này!” Diễm Diễm tiên tử..... Nàng rất muốn xoay người ra sau cười to. Nếu ngày nào đó có người gọi nàng là tiên tử, nàng sẽ trực tiếp nhảy thẳng xuống vực cho rồi.

Xa Diễm Diễm vốn mê luyện nhìn chăm chăm Nhân Văn đã hạc phía trước, nghe Vương Vân khen tặng, trong phút chốc nổi lên lòng nghi ngờ, nàng đổi lại nhìn chăm chú nữ tử bên cạnh, nói:

“Hoàng Phủ, ngươi thực làm ta hồ đồ mất, ngươi và ta cùng sinh ra trong giáo, tại sao cá tính lại vô cùng khác nhau như thế.”

Wang Vân hòa theo: “Đúng vậy. Có câu đạo bất đồng bất tương vi mưu, tuy ngươi và ta tính tình không hợp, không thể kết thâm giao, nhưng mọi hành động của ngươi ta đều tán thưởng. Ngươi hào phóng..... Không, ngươi làm việc lớn mật lại phóng túng, là một nữ trung hào kiệt rất thông minh, ngươi hẳn là đã sớm nhận ra rằng ta không thích hợp cuộc sống trong giáo, nếu có thể, ta hy vọng có thể sống quãng đời còn lại tại nơi thôn quê hoang dã, tương lai mong Xa hộ pháp có thể lưu lại cho ta một con đường sống.”

Xa Diễm Diễm chán ghét nói:

“Ngươi và ta tính tình không hợp, ngươi làm việc sợ hãi rụt rè, công phu nhỉnh bộ Giáo chủ tuyệt không kém, hết lần này đến lần khác đều đoán được suy nghĩ trong lòng của Giáo chủ. Hoàng Phủ Vân, ta hận nhất là thái độ không minh bạch này của ngươi. Ngươi muốn tranh giành vị trí Giáo chủ, cứ nói rõ ràng, nếu thua ta cam bái hạ phong, nhưng ngươi chuyên làm chuyện lén lút lằng nhằng, ta thật không vừa mắt ngươi chút nào!”

Wang Vân rũ mắt xuống, lại nâng thanh ngọc tiêu của nàng lên. Nàng không muốn giành, thật sự không muốn giành a.....

Xa Diễm Diễm hừ lạnh một tiếng, lướt qua người nàng, tính đuổi theo Công Tôn Vân, nghĩ nghĩ rồi quay đầu lại, cười lạnh:

“Đêm nay ngươi và tên Thiên nô của ngươi tránh xa ra một chút! Bỏ Hộ pháp có việc muốn làm, đừng cố ý ngăn trở, nếu không, bọn ngươi sẽ biết tay!” Nói xong liền rời đi.

Wang Vân nghe vậy, há hốc mồm. Có lộn hay không? Là ai làm chuyện lén lút lằng nhằng? Vậy tổ nay Xa Diễm Diễm sẽ ra tay..... Nàng sờ sờ mũi, lo lắng thầm nghĩ có nên tặng xuân dược gì đó cho nàng ta hay không, để củng cố mối quan hệ hữu hảo giữa hai bên.

Nhưng nàng nghĩ, Xa Diễm Diễm thà dùng sắc đẹp mê hoặc Công Tôn Vân, cũng sẽ không thêm dùng xuân dược chinh phục hắn, vừa nghĩ nàng vừa ngấm vị cửu trọng thiên tiên đang đi phía trước. Trung nguyên coi trọng lễ nghĩa, sợ là Công Tôn Vân còn chưa từng gặp qua một nữ nhân tập kích mình vào ban đêm, không biết hắn có thể tránh khỏi nữ kiếp này hay không?

Nàng ho khan một tiếng, giấu đi nụ cười ác liệt nơi khóe môi. Nói không muốn lên đi xem là gạt người, nhưng nàng vẫn phải duy trì nguyên tắc, ít nghe ít nhìn ít.....

Nàng lại nhìn thoáng qua người bên cạnh. Nàng nhả nhặn nở một nụ cười cầu tài nói: “Ngũ công tử có việc gì sao?”

Đọc trên đường đi không phải là mọi người không trò chuyện, Hà Tai vốn là người ít nói, nhưng vị tiên nhân cửu trọng thiên ngoại và Ngũ công tử hết sức tận tình, khiến cho các vị khách thô bạo ngang ngược hoàn toàn không có cảm giác “bị đuổi ra khỏi cửa”.

“Cũng không có gì, chỉ tiện thể đến xem mạch thôi.”

Lại xem mạch? Nàng giương mi, chậm rãi xắn tay áo, để mặc hắc bắt mạch.

Vừa đi vừa bắt mạch, người này công lực cũng rất cao a..... Mấy ngày nay trên đường đi, nàng nhân rồi không có chuyện gì làm, tán gẫu mới biết các vị Sở Tự công tử trong Vân gia trang người người thanh tú, phong thái khiến người ta cảm phục, tình như thủ túc đối với Nhân Vân công tử. Nhưng dù có thân thiết cỡ nào, sớm hay muộn gì rồi cũng sẽ phản bội lẫn nhau mà thôi.

“Ngũ công tử, ta có thể thỉnh giáo một chuyện không?” Nàng thuận miệng hỏi.

“Hoàng Phủ cô nương cứ nói.” Công Tôn Chi ngữ khí hòa nhã, rất có hảo cảm đối với nàng.

“Là vậy.....nghe nói, Nhân Vân công tử đã từng cười với Xa hộ pháp phải không?” Nàng chỉ tò mò chuyện này mà thôi.

Công Tôn Chi sững sờ.

Nàng cười nói: “Đã nhiều ngày đồng hành, ta cũng không phải bị mù, Ngũ công tử hay cười, nhưng Nhân Vân công tử thì không. Nói vậy chắc nụ cười của Nhân Vân công tử rất quý hiếm, Xa hộ pháp được hắc cười, tất nhiên là.....”

Công Tôn Chi thu lại bàn tay đang bắt mạch cho nàng, hắc và nàng nhân nhả dạo bước trên sơn đạo. Hắc nói:

“Lời đồn chỉ có thể tin một nửa. Lần đó Xa hộ pháp đến Trung nguyên, đúng lúc Nhân Vân có mặt ở đó, hắc vừa nghe người đến tự báo họ danh là Xa Diễm Diễm nên cả cười.”

“Chỉ vậy thôi sao?” Nàng còn tưởng rằng ít ra cũng phải là một câu chuyện tình lâm ly kiểu Tam Tiểu nhân duyên chứ..... Xa Diễm Diễm không khỏi có chút không biết tự kềm chế a, chỉ một nụ cười mà thôi, có cần vì thế mà sinh lòng ái mộ hay không?

“Đó là chuyện hai năm trước rồi. Lúc đó hai người đứng cách nhau khá xa, không ngờ Xa hộ pháp lại nhìn thấy..... Thật ra, trong lòng Nhân Vân đã sớm có người rồi.” Hắc cố ý làm ra vẻ vô tình nói ra, đợi nàng đặt câu hỏi tiếp theo.

Nàng nhẩn, nhẩn nữa. Thường nhân đàm tán gẫu phải có chừng có mực, nếu không lòng hiếu kỳ nhất định sẽ hại chết người. Trong lòng Công Tôn Vân có người..... Nàng rất muốn biết, nhưng nàng nghĩ không hỏi nữa vẫn tốt hơn.

Công Tôn Chi chờ rồi đợi, nhưng vẫn không thấy nàng hỏi tiếp vào vấn đề chính, nên nhân tiện nói:

“Thân thể cô nương không đáng ngại nữa, nhưng phải nghỉ ngơi nhiều, aizz, hiện tại cả ngày gấp rút lên đường, thật rất tổn hại đến cơ thể của cô nương, tuy rằng nhất thời nửa khắc hiện nay không nhận ra, nhưng lúc lớn tuổi sẽ rất vất vả, nói.....”

Vương Vân ghen hờn nhìn trần trời, sững sờ nghe hắc giảng đạo ngay tại chỗ. Từ chuyện lúc còn trẻ hai mươi tuổi mà không để ý giữ gìn sức khỏe giáng đến chuyện hậu quả là thân cốt suy bại lúc bảy mươi tuổi..... Có phải vì trời trưa nắng nóng, vị Sở Tự công tử này nhầm chán, đem nàng ra tiêu khiển?

Vì không muốn tổn thương đến hòa khí, từ đầu đến cuối nàng chỉ mỉm cười mà nghe.

Nhẩn a nhẩn..... Công phu nhẩn nhặn chân chính là cho dù bị người ta hắt phẫn vào mặt mà vẫn còn có thể tươi cười tiêu sái, huống chi là loại chuyện nhỏ kiểu nói tai này ra tai kia như vậy, nàng chịu đựng dễ dàng.

Một nén nhang trôi qua..... Hai nén nhang trôi qua..... Da mặt của nàng co rúm lại.

“Như vậy đi, tối nay ta bốc một toa thuốc, Hoàng Phủ cô nương phải nhớ uống mỗi ngày, như thế đảm bảo đến năm, sáu mươi tuổi cũng có thể trẻ như lúc ba mươi tuổi.” Hắc nói.

Nàng lại suy tẻ lẩn ra đất, cũng may nàng đã luyện ý chí kiên nhẫn nhiều năm, nên mặt mày mới không đỏ ửng ra. Nàng chỉ để hắc giải độc cho nàng một lần, không cần phải ôm đồm đảm trách luôn tuổi già của nàng chứ?

“Y thuật của Ngũ công tử thật sự là.....rất tinh thông a.”

Công Tôn Chi nhận lời ca ngợi như là chuyện tất yếu. “Trong Vân gia trang người người đều phải sống lâu trăm tuổi, tất nhiên ta phải dụng tâm nghiên cứu y thuật rồi.”

“Sống lâu như vậy cũng không phải là chuyện tốt.” Nàng mỉm cười nói.

“Sao cô nương có thể nói như vậy? Sống lâu, mới có cơ hội hoàn thành khát vọng của bản thân, cho dù không có chuyện gì muốn làm, cũng có thể đi

tìm Thiên hạ to lớn, biết bao chuyện dễ làm, lý tưởng của ta chính là chứng kiến các huynh đệ sống đến bảy mươi, tám mươi tuổi mà vẫn có thể đi như bay, diện mạo đầy sức sống. Người nghĩ thử xem, nếu có thể cùng người trong lòng sống khỏe mạnh an khang mấy chục năm, hạnh phúc cỡ nào.....”

Nàng sai lầm rồi, thật sự sai lầm rồi.

Một nén nhang trôi qua..... Nhẫn..... Nhẫn...cho dù thần linh hiện ra cũng phải tiếp tục nhẫn.....

“..... Đương nhiên, ăn thức ăn bổ dưỡng cũng là một cách rất hữu hiệu, thức ăn bổ và thuốc bổ như hai ngòi bút cùng vẽ trên một trang giấy, nếu có thể bắt đầu điều dưỡng từ khi còn thiếu niên, cam đoan có thể kéo dài tuổi thọ, chống lại được bách bệnh, cô nương đến Vân gia trang đi, ta nhất định sẽ để cô nương thử.....” Hắc cổ vũ nàng đến Vân gia trang.

Hai nén hương trôi qua..... Trên đầu chữ nhẫn là một cây đao, cây đao kia rốt cuộc cũng rơi xuống, chém trúng trái tim mềm yếu quá độ của nàng. Nàng thở sâu, kinh ngạc nhìn về phía trước, cao giọng hô to:

“Nhân Vân công tử, người nói gì ta nghe không rõ..... Thật thất lễ, Ngũ công tử, công tử nhà người tìm ta.....” Chặt vật chạy nhanh lên phía trước đuổi theo Công Tôn Vân, không hề nhìn đến ánh mắt oán hận của Xa Diễm Diễm.

“Vân cô nương?”

Vương Vân đến bên cạnh hắc, hơi thở không hề gấp, cười nói: “Nhân Vân công tử, có một chuyện muốn làm phiền người.”

“Vân cô nương cứ nói.” Công Tôn Vân trả lời.

“Mới vừa rồi ta phát hiện hình như có người đi theo chúng ta.....” Bọn Thiên nô của Xa Diễm Diễm ngày thường đều đi theo phía sau, không có mệnh lệnh sẽ không hiện thân, nàng liền nói: “Ý ta là, hình như có sai lang hổ báo gì đó len lút theo, phiền người quay đầu lại xem thử.”

Hắc nghe thấy, khóe miệng như muốn cong lên nhưng lại cố gắng áp chế, quay đầu nhìn thoáng qua rồi nói:

“Là cô nương đã lo lắng quá nhiều.”

“Vậy sao.....” Nàng thuận miệng đáp: “Ngũ công tử đang ở phía sau phải không?”

“Hắc đang cùng Hà công tử nói chuyện phiếm.”

Nàng thờ phào. Quả nhiên nhìn người không thể nhìn bề ngoài, Công Tôn Chi năm nay vừa mới hai mươi tuổi, tướng mạo tuấn tú, nhìn thì rất ôn nhu, nhưng mở miệng ra thì mấy chữ nhẫn cũng không thể ngăn lại.

Nàng làm bộ như rất hứng chí nói chuyện phiếm với vị tiên nhân cửu trọng thiên ngoại này, hắc cũng vô cùng phối hợp, hai người câu được câu mất nói xong, nàng để ý thấy Xa Diễm Diễm bước chậm lại, tách rời khỏi ba người, nhưng nàng thà chọc giận Xa hộ pháp, còn hơn là quay lại nghe một thanh niên chính trực lải nhải lắm bầm như một lão công công.

Công Tôn Vân hỏi: “Hai ngày nữa là đến lúc chia tay, Vân cô nương thật muốn trở lại Bạch Minh giáo sao?”

“Nhất định phải về! Tiểu nữ tử dù sao cũng là hộ pháp..... Tuy rằng mười mấy năm qua bình yên, chức vụ Hộ pháp chẳng có tác dụng gì, quyền lực đều tập trung vào tay Giáo chủ, nhưng ta vẫn phải trở về.” Nàng cười nói.

“Ngày ấy khi cô nương đề cập đến chữ Vân trong tên của tại hạ là Nhân Vân đã hắc, ngữ khí thập phần hâm mộ.....” Ngừng lại một lát, giọng hắc vẫn tự nhiên như cũ. “Nếu cô nương có thể tìm được nơi che chở, có lẽ nên thoát ly Bạch Minh giáo.”

Nói nghe thật dễ dàng, trên đời này làm gì có thể lực nào có thể che chở nàng? Còn nữa, cho dù thực sự có thể lực như vậy, cũng sẽ không phải là một bữa ăn trưa miễn phí, cái giá này chi sợ là không nhỏ. Công Tôn Vân này, tính khoét tường của Bạch Minh giáo, hay là có ráp tâm gì khác?

Nàng suy nghĩ, nhưng lại không đoán ra tâm ý của hắc. Vân gia trang giữ vị trí trung lập, chẳng lẽ chỉ vì nàng là ân nhân cứu mạng, cho nên đặc biệt chỉ điểm cho nàng một con đường sống?

Nàng theo bản năng sờ sờ hai khối ngọc trong chiếc túi ngậm ở tay áo. Hôm đó, đổi mặt với bốn khối ngọc, hắc mặt không đổi sắc chỉ lấy lại một nửa, nửa còn lại, chờ hắc báo ân xong mới thu.

Ngày đó nàng dẫn hắc ra khỏi Thiên lâm, nay hắc dẫn nàng ra khỏi Trung nguyên, quả nhiên có đi có lại, trong chốn u minh đều đã an bài sẵn thiên định cơ duyên, muốn trốn cũng trốn không thoát a. Nàng thuận miệng tán gẫu:

“Nhân Vân công tử, người chuyên viết sử, nhất định hiểu biết rõ đối với Bạch Minh giáo, Tà Hữu hộ pháp qua nhiều đời đều xung khắc với nhau như nước với lửa, đến cuối cùng, nhất định là một hộ pháp sẽ trở thành giáo chủ, người còn lại chết oan chết uổng. Người nói, ta và Xa hộ pháp, sẽ gặp loại kết cục như thế nào?”

Hắc nghe vậy, ngừng bước lại nhìn nàng.

Nàng có chút kinh ngạc, nhìn vào đôi đồng tử thanh tú không một chút gợn sóng. “Nhân Vân công tử?”

Hắn cúi người xuống, dùng thanh âm rất nhỏ chỉ có nàng nghe thấy, nhẹ giọng nói bên tai nàng:

“Giáo chủ đã sớm chọn người từ lâu rồi, không phải sao?”

Giáo chủ đã sớm chọn người từ lâu rồi.

Đúng vậy, chính là nàng.

Kể từ khi nàng được mười lăm tuổi, nàng cũng đã hiểu được, cho dù trốn tránh đến đâu, cho dù giả ngu cỡ nào, vị trí kia luôn luôn chờ nàng.

Nàng chậm rãi rũ mắt xuống. Gió đêm thổi tới, tay áo tung bay, sắc áo đỏ tươi như bị màn đêm hắc ám nuốt chửng.

“Cô nương.”

“Hả?” Nàng không quay đầu lại.

“Đêm nay người của Vân gia trang có chuẩn bị trang phục, có cần thay không?”

“Không cần.” Nàng quen mặc trang phục của chính mình, tự nhiên hơn, an toàn hơn.

“Muốn chải tóc không?”

“Được.” Nàng thuận miệng nói, chọn một tảng đá lớn ngồi xuống. Nàng lại không ngừng vuốt ve thanh ngọc tiêu, ánh mắt dừng bên dòng suối nhỏ lấp lánh ánh trăng, như có chút đắm chìm.

Hà Tai nhẹ tay tháo xuống trâm cài tóc của nàng, dịu dàng chải mái tóc dài của nàng.

“Cô nương đang suy nghĩ chuyện gì?”

“Ta suy nghĩ, đêm nay có thể có người không kèm chế được mỹ sắc, không cẩn thận để gạo nấu thành cơm.” Nàng lơ đãng nói.

“..... Cô nương ám chỉ Xa hộ pháp và Công Tôn Vân sao?”

Không phải ám chỉ họ thì còn ám chỉ ai? Nàng vì chuyện không liên quan đến mình, đêm vừa xuống, chỉ tùy tiện ăn cơm qua loa, rồi mang theo Hà Tai rời xa lều trại. Không nghe lén, không nhìn lén, cho dù hương diêm kích thích cỡ nào, nàng cũng như lão tăng nhập định, tuyệt không suy nghĩ miên man.....

Tuy rằng nàng có chút tò mò không biết điệu bộ của Nhân Vân công tử sẽ ra sao? Chiếc mặt nạ lạnh lùng có rơi xuống hay không? Về mặt chân chính đằng sau chiếc mặt nạ ấy như thế nào?

“Trước giờ ta không để ý, nàng ta hạ thuốc có bao giờ bị thất bại chưa?” Nàng thì thào tự nói.

“Cô nương còn trẻ, tất nhiên sẽ không để ý. Thứ gì Xa hộ pháp muốn, nhất định phải đoạt được.” Hắn lại vuốt mái tóc dài của nàng lên một lần nữa, hỏi: “Cô nương có muốn trang điểm lại hay không?”

Nàng nghĩ nghĩ, gật đầu. “Cũng được.” Xem ra Công Tôn Vân chạy trời không khỏi nắng.

Hà Tai vòng đến trước mặt của nàng, cũng không cần thấp sáng, bắt đầu thuận thực trang điểm diêm dúa lại cho nàng. Nàng nhìn Hà Tai, bỗng nhiên cất tiếng hỏi:

“Hà Tai, ngươi cũng là người Trung nguyên, cũng có vài phần giống Công Tôn Vân. Người Trung nguyên thường tự gò bó bản thân, có quá nửa là chống đỡ không nổi một cô nương yêu mị lại nhiệt tình, có phải không?”

“..... Một người còn trẻ mà đã có địa vị cao, nếu không có định lực vững vàng, sẽ không thể ngồi trên vị trí ấy lâu như thế.” Hà Tai chỉ có thể trả lời như vậy.

Nàng bật cười hai tiếng, không cho là đúng. “Vậy thì sao a, con người không ai là thập toàn thập mỹ cả, Công Tôn Vân cũng không phải là ngoại lệ, hẳn nhất định có nhược điểm, anh hùng nan quá mỹ nhân quan..... Hà Tai, giờ ngươi muốn quay về, vẫn còn kịp. Cho dù ngươi có dấu ấn Thiên nô, Hạ Dung Hoa cũng sẽ không ghét bỏ ngươi.”

Hà Tai trầm mặc trong chốc lát, mới nói: “Ta đi theo cô nương.”

Nàng cũng không truy hỏi vì sao hắn nhất định phải đi theo nàng. Dù gì đến phút cuối, hắn cũng sẽ hối hận thôi, bao nhiêu lời lẽ cảm động lúc này sẽ đều là giả dối.

“Ngươi nói xem, nếu ta đầu đầy tóc bạc trở về, không biết Giáo chủ có buông tha ta hay không?”

“Trừ phi cô nương chết, nếu không Giáo chủ sẽ không bỏ qua cho cô nương.”

“Ngươi cũng không cần phải nói trăm nghìn tiết thiết như vậy.” Nàng đã đủ nản lòng rồi, không cần phải giảng thêm một đòn thật nặng cho nàng nữa.

“Cô nương đã sớm biết nếu để ta trở về điều phụ thân, chắc chắn sẽ bị Giáo chủ bắt về, nhưng vẫn cho ta đi, vì sao?” Hân đột nhiên hỏi.

Nàng mặt không đổi sắc, lại vỗ về thanh ngọc tiêu bảo bối của nàng, nhắm mắt lại tận hưởng làn gió đêm, nói:

“Bởi vì.....cứ cho là ta kính lão tôn hiền đi.”

Ánh mắt của Hà Tai dừng lại trên gương mặt của nàng. “Câu này không phải dùng như vậy.”

Nàng cười ra tiếng. “Dù sao ta cũng luôn nói năng như thế rồi, Hà Tai, nếu ngươi muốn đi theo ta, nhất định phải quen cách nói chuyện của ta.”

Hà Tai gật đầu. “Cô nương nói đúng. Nếu ta đi theo cô nương, tất nhiên phải quen với cách dùng từ của cô nương.”

Nàng thần sắc vẫn tự nhiên, nhưng ngón tay cầm ngọc tiêu khẽ run lên.

“Ngươi đi xem thử, Xa Diễm Diễm tập kích ban đêm có thành công hay không? Nếu phụ thân ngươi ta vẫn còn đang mãi ân ái chàng chàng thiếp thiếp, thì tìm hiểu xem Công Tôn Chỉ và những Thiên nô còn lại đang ở đâu, đêm nay chúng ta theo ở chung một nơi với bọn họ, đồ phải xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Hà Tai lặng lẽ lui ra.

Gió đêm hè mang đến chút khô nóng, nhưng trong không khí cũng có một phần ẩm ướt, xem ra chắc ngày mai sẽ có một cơn giông tố lớn. Nàng đi qua đi lại, trầm tư, đột nhiên phát hiện ngón tay nàng run rẩy không ngừng, không khỏi bật cười.

Thì ra, ngón tay Hạ Dung Hoa run rẩy không ngừng không phải là vì hân có bệnh không tiện nói ra, mà là vì thấy huynh trưởng ruột thịt trở về, tình cảm kích động gây ra áp lực, bộc phát ở ngón tay.

Bộ dáng hiện nay của Hà Tai đã rất khác biệt so với khi hân còn trẻ, hơn nữa hân cũng giống nàng, hẳn ra ngoài là hóa trang diêm dúa lên. Hạ Dung Hoa có thể liếc mắt một cái đã nhận ra, nói vậy là hân đã sắp đặt lâu rồi.

Nàng nhìn ngón tay của chính mình, nhin không được bật cười. Thì ra, nhược điểm của nàng quả đúng là không ít, cũng kích động không khác gì đệ đệ của Hà Tai.

Đi theo nàng?

Hà Tai không nói rõ, nhưng nàng biết hai chữ “đi theo” này, bao hàm ý nghĩa là suốt đời.

Suốt đời? Hân nói thật dễ dàng. Nói thì dễ, làm mới khó, nàng rất hiểu rõ chuyện này. Hạ Dung Hoa mong muốn huynh trưởng ở lại Thiên Hạ trang, Hà Tai lại lựa chọn đi theo nàng, thật ra nguyên nhân cũng không khó đoán. Hà Tai đi theo bên cạnh nàng mười năm, dù hình dáng bên ngoài hay tính tình bên trong đều đã thay đổi, hân không còn thích hợp ở lại nơi Trung nguyên lễ giáo rườm rà này nữa, con đường duy nhất chính là đi theo nàng.

Mà nàng vô cùng cao hứng khi thấy Hà Tai chịu đi theo nàng.

Gió ẩm ướt lạnh khiến nàng hoàn hồn, chăm chú suy nghĩ bước đi tiếp theo. Hai ngày nữa sẽ ra khỏi Trung nguyên, nàng không tin Giáo chủ sẽ không có động tĩnh gì. Nếu Xa Diễm Diễm chỉ đơn giản đến kêu nàng về giáo thôi mà không có chuyện gì khác xảy ra, vậy thì cứ chặt đầu nàng xuống làm ghế ngồi!

Sẽ xảy ra chuyện gì tiếp theo? Trong vòng một năm Giáo chủ không thể nào tìm được người khác kế thừa, vậy Giáo chủ sẽ dùng tuyệt chiêu gì để ép nàng vào khuôn khổ? Nàng suy đi nghĩ lại, cân nhắc trước sau.

Nàng đang suy nghĩ, đột nhiên sau lưng nổi lên từng đợt hàn ý.

Nàng ngược mắt lên.

Trong cảnh núi rừng ban đêm, không dễ nhận ra một nam nhân tuấn tú đứng cách nàng chừng mười bước, nếu không phải vì y bào của hân phát phơ, nàng cũng không dám xác định là trước mắt có người.

“Vân cô nương.”

Thanh âm của hân an tĩnh như nước suối trong vắt, như làn gió nhẹ quạt vào mặt, lòng nàng chấn động một cách khó hiểu. Không chỉ tim đập mạnh, mà còn có cảm giác thắm kinh hãi.

“Nhàn Vân công tử, đã trở thế này.....” một cặp tình nhân thời kỳ son mà thiếu đi một người, không biết hân sẽ giải quyết hậu quả như thế nào?

“Đã trở thế này, cô nương nên trở về lều trại mà nghỉ ngơi mới phải.” Giọng nói ảm áp mang theo sự lạnh lùng bẩm sinh, sau đó bóng dáng hân hiện rõ trong bóng đêm, ánh trăng mờ lung phủ toàn thân, hân giương hàng mi thanh tú lên, cười với nàng.

Nàng hai mắt tròn trừng.

Hắn đến bên tảng đá nàng đang ngồi, trải tà áo rồi ngồi xuống, nói thẳng:

“Ngươi nhất định nghi ngờ là làm sao ta có thể tìm được ngươi? Cổ tay ngươi đeo vòng có lục lạc, tiếng chuông vang theo gió, ta nghe tiếng mà tìm được đến đây.” Thấy nàng không trả lời, hắn cười nói: “Cô nương đây là bị mỹ sắc của ta mê hoặc sao?”

“..... Ngươi thật biết nói đùa, Nhân Văn công tử.” Nàng khàn khàn nói, có trời mới biết nàng phải dùng hết sức của chín trâu hai hổ mới thốt nên lời.

Nàng sải bước lên phía trước từng bước một, quan sát hắn một lần nữa. Vừa rồi, nàng nhìn thấy cái gì? Hắn cười lên, lập tức vô cùng tao nhã, rõ ràng là nam sắc thượng đẳng, thế mà trong lòng nàng lại hoảng hốt.....

“... Duyên cảnh tú hạng, hào chất trình lộ... Đan thần ngoại lãng, hào xỉ nội tiên, minh mâu thiện lãm, yếp phụ thừa quyền... Mị vu ngữ ngôn a...” (Tạm dịch: Gáy thanh tú trắng ngần, môi đỏ như chu sa, răng sáng bóng thom tho, mắt sáng long lanh, má lúm đồng tiền lúng liếng, đẹp không lời nào tả xiết...)

“Vân cô nương?”

“..... Không cần để ý đến ta. Gần đây, ta cùng Lạc thần rất có duyên..... Nhân Văn công tử, ngươi có lúm đồng tiền?”

Hắn ngẩn ra, nói: “Vân cô nương nhìn thật kỹ!” Nói xong, dường như muốn cười.

Nàng hoàn hồn, ho khan. Nhân Văn công tử cười có lúm đồng tiền, nếu tin này truyền ra ngoài, không biết có tốt hay không?

“Ban ngày có chút chuyện không tiện nói rõ, giờ đúng lúc chỉ có cô nương và ta, cũng nên thẳng thắn giải bày.” Hắn nghiêm mặt nói: “Nếu ngươi muốn rời khỏi Bạch Minh giáo, Vân gia trang có thể hỗ trợ.”

Nàng ngẩn ra, cùng hắn nhìn nhau thật lâu, sau đó không chối mà cũng không nhận nói:

“Vân gia trang luôn giữ địa vị trung lập, tương truyền các vị Sở Tự công tử đều chỉ có hứng thú bàn luận chuyện xảy ra trong Võ lâm Trung nguyên, chưa từng có ai hình dung Vân gia trang là Quan Thế Âm bồ tát cứu khổ cứu nạn a.”

“Đó tất nhiên là vì giao tình giữa ta và những người đó không đủ sâu.”

“Bởi vì ta đã từng cứu ngươi nên ngươi mới phá lệ cứu giúp? Nhân Văn công tử, ngươi tính như thế là không kỹ rồi. Năm đó ta bắt quả chi là dẫn ngươi ra khỏi Thiên lâm, nói thật, mấy năm qua, ta không phải chỉ cứu có mỗi mình ngươi là hậu nhân của danh môn chính phái không thôi.....”

“Những người đó đều xuống từ Thiên Bích nhai sao?” Thanh âm hắn khác thường, ánh mắt sầm xuống.

“Đương nhiên không. Người có thể lên đến Thiên Bích nhai, đến nay chỉ có mình ngươi. Những gì ta làm đều chỉ là tiện tay mà cừ thủ chi lao, nhưng giờ chuyện mà Nhân Văn công tử muốn làm, là đối nghịch với Bạch Minh giáo, nếu thế há chẳng phải là biến thành ta nợ ngươi?”

“Thiếu nợ hay không quan trọng lắm sao? Ngươi đừng lo lắng nữa. Chỉ cần một câu của ngươi thôi, ta sẽ hỗ trợ toàn lực.”

“.....” Thiếu nợ tuy không phải là vấn đề, nhưng thiếu nợ cũng không phải là chuyện bình thường, không hiểu Công Tôn Vân rút cuộc sắp tâm gì đây?

Leng keng leng keng, có người đến. Hắn ngồi dậy từ tảng đá, phát ổng tay áo, nói:

“Từ khi rời khỏi Thiên Hạ trang, vẫn có người theo dõi chúng ta, nhưng tất cả đều là người của các môn phái ở Trung nguyên, ta đã hạ lệnh cho các Sở Tự công tử đến khuyên bọn họ rút lui rồi. Cô nương vô tội, nhưng thân phận này lại dễ dàng khiến người ta xuống tay.” Hắn lướt qua đầu vai của nàng, đảo mắt liếc người nào đó một cái. Lại nói: “Ta tất nhiên sẽ tận lực bảo hộ cô nương, không để người ta thừa dịp hãm hại.”

“Đa tạ công tử!” Nàng cười nói. “Có Nhân Văn công tử cam đoan, ta rất an tâm.”

“Sớm về lều trại nghỉ ngơi đi.”

Nàng cười khanh khách thờ dãi, theo đuôi hắn đi về phía lều trại. Dù sao Xa Diễm Diễm đột kích không thành, mặc kệ nàng ta, muốn trách thì trách vị tiên nhân cửu trọng thiên ngoại này ý chí quá kiên định, bỏ qua không thêm một mỹ nhân như nàng ấy.....

Hà Tai đi theo phía sau nàng, nàng thấp giọng hỏi:

“Mấy ngày nay vẫn có người đi theo chúng ta?”

“Phải, đều là một đám trẻ tuổi bám đuôi suốt đoạn đường từ Thiên hạ trang đến đây.”

Nàng trầm ngâm một lát, nói nhỏ:

“Việc Thiên nô, Võ lâm Trung nguyên vẫn để ý, ta nghĩ, bọn họ tính đợi khi nào Công Tôn Vân rời đi rồi mới ra tay, nhưng nay Công Tôn Vân đã

khuyến bọn họ rút lui, như vậy bọn họ sẽ không ra tay nữa, chỉ sợ Giáo chủ sẽ giờ thủ đoạn đùa giỡn thôi.” Thực đau đầu. Muốn phỏng đoán tâm tư của một người bình thường thật dễ dàng, nhưng nếu muốn phỏng đoán tâm tư của một người điên thì phải làm như thế nào, thật là thống khổ muốn chết, nàng cũng không phải người điên, làm sao đoán được?

Nàng chỉ biết là trước khi ra khỏi Trung nguyên, nhất định sẽ có sự cố phát sinh, Giáo chủ tuyệt sẽ không dễ dàng buông tha cơ hội này!

Vào đến lều, nàng thấy Công Tôn Vân và Công Tôn Chi ngồi chung một chỗ nhắm mắt dưỡng thần, mà xa xa ở một chỗ khác là bọn Thiên nô và Xa Diễm Diễm. Nàng kinh ngạc bật thốt lên:

“Nàng ấy bị sao vậy?” Mặt mày đỏ ửng bừng bừng lửa giận, lưng thẳng tắp ngồi thẳng, trông vô cùng đáng sợ.

“Nàng ta bị điểm huyết bằng thủ pháp độc môn.” Hà Tai bình tĩnh đáp.

“.....” Nàng trầm mặc trong chốc lát, ánh mắt lại nhìn không được vòng đến người Công Tôn Vân. Người này là nam nhân sao? Đêm nay Xa Diễm Diễm xinh đẹp như một đóa hoa giá trị liên thành a, hẳn không chịu hái, ngược lại kiên quyết vùi đóa hoa vào bùn đất, chuyện này là sao?

Hắn phát hiện nàng đang nhìn hắn, đột nhiên giương mắt lên, đôi mắt tuần tú trong trẻo sáng ngời như nước.

Trong lòng nàng lại chấn động, vội vàng dời mắt nhìn sang chỗ khác.

Nàng ngồi xuống tại chỗ, Hà Tai mang đến một chiếc chăn đã được chuẩn bị sẵn đặt trên đùi nàng, nàng nói:

“Người ngủ sau lưng ta đi.”

“Được.” Hà Tai ngồi xếp bằng, cùng nàng lưng tựa lưng.

Nhìn như có vẻ bọn họ đang sưởi ấm cho nhau, cũng là tự bảo hộ sau lưng lẫn nhau. Hành động như vậy nàng đã quen, nhưng hiển nhiên có người không quen.

Nàng chú ý thấy Công Tôn Vân vẫn một mực nhìn nàng.

Đôi đồng tử đen rõ ràng sâu không đáy, nhưng đêm nay lại long lanh như một hồ nước lay động gợn sóng, làm động lòng người.

Nàng nhắm mắt lại, làm như không thấy. Gần đây nàng thuộc lòng Lạc Thần phú khá nhập tâm, tạm thời không muốn nhắm lại.

Đêm nay, tâm tình nàng thật khoái trá, có lời hứa hẹn để nói nhưng khó làm của Hà Tai, lại còn được thấy một nam nhân khác tươi cười.

Sở trường của cao nhân mà. Người của Vân gia trang, nhất định là thường thấy bộ mặt này của hắn, nghe nói hắn võ công cực cao, ân nhân cứu mạng chỉ sợ đó giờ cũng có mỗi mình nàng, hẳn đương nhiên tìm mọi cách chiều cổ, đối đãi với nàng như thân nhân.

Tươi cười của hắn, không phải để mê hoặc người khác, mà vô cùng thân thiết, làm thay đổi tướng mạo lạnh lùng bẩm sinh, khiến người ta thấy như một cơn xuân phong, như đoạt được vật chí bảo.

Hèn chi hắn ở trước mặt người ngoài, vĩnh viễn là điệu bộ có chừng mực, vẻ mặt lạnh lùng, thì ra nụ cười của hắn chỉ để cho người trong nhà xem. Mà hắn cũng chỉ tươi cười thân thiết đối với những người được xem là thân nhân của hắn thôi.

Đáng tiếc, nàng không phải, cho nên nàng tuyệt không lưu luyến, cũng sẽ không tiếc nuôi.

Nàng nhắm mắt dưỡng thần, sau lưng có Hà Tai dựa vào, nàng thực yên tâm, vì thế dung túng bản thân chìm vào giấc ngủ thật sâu, cả đầu óc đều tràn đầy ý cười ấm áp như gió mùa xuân.

Nụ cười như vậy, tuyệt đối là một loại độc dược, không thể sa ngã quá độ vào đó, ý nghĩ này, cho dù trong giấc ngủ, vẫn làm nàng rung mình theo trực giác, theo bản năng suy ngẫm con đường tương lai cho cả nàng và Hà Tai.

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vân Công Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4

Sắc trời sáng sớm thật trong lành, không khí tràn ngập hơi ẩm ướt.

Giông tố sắp đến, cơn gió mạnh thổi tung bay y bào mọi người, Hà Tai một đường đi theo bên cạnh nàng, chắn đi phần nào gió. Sắc trời như thế, gió to như thế, dưới nắng gắt mang đến một chút nhẹ nhàng sáng khoái, nhưng nàng cảm thấy có chút gì đó không an tâm.

Nàng đã từng nói, nàng có thể sống đến bây giờ, chủ yếu nhờ trời ban cho chút may mắn, giác quan thứ sáu của nàng cũng rất mạnh, nàng cảm nhận được trong không khí có mùi nguy hiểm, nhưng đoán không ra sẽ phát sinh chuyện gì.

Đột nhiên, bầu trời phía xa xa bốc lên một cụm khói lửa bảy màu rực rỡ, kế tiếp vang lên thanh âm như sấm, mọi người đều ngẩng đầu nhìn lại, Công Tôn Chi bật kêu lên:

“Nhân Vân, có pháo hoa tín hiệu!”

Công Tôn Vân hít mắt lại, cũng không trả lời: “Người theo hai vị hộ pháp này.”

Vương Vân thấy hần một thân bóng trắng nhanh chóng thoát ra khỏi tầm nhìn, không khỏi âm thầm kinh hãi kinh công của người này đã đạt đến mức tuyệt đỉnh.

Vốn trời mưa rất to, Vân gia trang đã chuẩn bị sẵn chỗ trú mưa ở phía trước, nhưng dưới tình huống này, cũng chỉ có thể thi triển khinh công đi theo Công Tôn Vân để phòng ngừa kẻ điểu hổ ly sơn. Thật buồn cười, giờ Công Tôn Vân như trấn sơn chi bảo, trăm ngàn lần cũng không thể cách hần quá xa a.

Lướt qua cánh rừng xanh thắm trước mắt, từ đầu đến cuối nàng vẫn giữ một khoảng cách cỡ ba bước chân chạy phía sau Xa Diễm Diễm và bọn Thiên nô của nàng ta, tiếp theo là Hà Tai, Công Tôn Chi thì ở kế bên nàng.

“Người cũng không cần lo lắng, Trung nguyên ít có người dám đụng đến người của Vân gia trang, nếu có, quá nửa là bọn cường đạo nơi sơn dã hoặc những người ít đi lại trên giang hồ.” Công Tôn Chi nhẹ giọng nói: “Pháo hiệu bắn lên là vì Cửu thành gặp vấn đề khó khăn không thể giải quyết được, theo hướng của tín hiệu, chính là chỗ được bố trí để tránh mưa mà các Sở Tự công từ gặp mặt để khuyên thanh niên các phái rút lui, có lẽ giữa hai bên đã xảy ra tranh chấp.”

Vương Vân lấy làm kỳ dị liếc hần một cái. “Người biết ta đang suy nghĩ gì sao?”

Công Tôn Chi mỉm cười nói: “Mỗi khi người suy nghĩ tay sẽ tự động vuốt ve thanh ngọc tiêu, trong tiêu có chứa kiếm, chắc là vật vô cùng quan trọng đối với Hộ pháp. Bất quá, mọi việc không nên chỉ nghĩ theo chiều hướng xấu, thường nếu chỉ nghĩ theo chiều hướng xấu, nhất định sẽ ảnh hưởng đến tâm mạch, lâu dần sẽ thành tâm bệnh, lan truyền khắp toàn thân thành bách bệnh.”

Ngón tay nàng nhẹ nhàng run rẩy, sợ hần lại tiếp tục thao thao bất tuyệt, vội vàng ngừng động tác mon tron thanh ngọc tiêu. Nàng sao có thể không nghĩ theo chiều hướng xấu? Nếu không nghĩ, không biết nàng đã chết đi mấy lần rồi; nếu không nghĩ, sao có thể phòng bị?

Đằng trước có dấu chân, thân hình nàng phiêu dật hạ xuống theo mọi người, sau đó ngẩn người ra.

Về mặt Công Tôn Chi khiếp sợ, trừng mắt nhìn thanh niên trong lòng Công Tôn Vân.

“Lão Thất!” Hần quát lên, cấp tốc chạy đến.

Vương Vân lại theo thói quen tính mẫn mê thanh ngọc tiêu. Trên mặt đất sinh lầy có vài xác chết, trên người đều mặc trang phục của Vân gia trang, nàng không nhìn đến bọn thiếu hiệp đang bị các môn phái khác bao vây, chỉ ngồi xồm xuống bên xác người chết, quan sát một hồi.

“Cô nương, đều mới tắt thở cách đây không lâu.” Hà Tai thấp giọng nói.

Nàng không lên tiếng trả lời, cũng không hề để ý đến thi thể trên mặt đất, ngược lại chăm chú quan sát địa hình xung quanh. Nơi này là chỗ vách núi, trước mặt là vực thẳm sâu hun hút, vốn sương mù mịt mờ vẫn vút, nhưng vì hôm nay có mưa to nên sương tan. Nàng đứng trên vách núi nhìn xuống, tuy vách núi này không thể cao và hiểm trở bằng Thiên Bích nhai, nhưng nếu ngã xuống chỉ sợ không chết cũng bị trọng thương.

Nàng đến bên cạnh Công Tôn Vân.

Công Tôn Vân phong bế mấy đại huyết của Thất công tử lại, Công Tôn Chi run rẩy bắt tay vào trị thương.

“..... Ta dẫn theo bảy đệ tử, bọn họ đều..... đi rồi sao?” Thất công tử yếu ớt gượng dậy, hơi thở mỏng manh như tơ nhện, hai mắt vô thần, miễn cưỡng hỏi Công Tôn Vân đang đỡ lấy hần.

“Đều tiêu sái ra đi, không chút thống khổ.” Công Tôn Vân vận công lực truyền chân khí cho hần.

“Vậy sao..... Nhân Vân, ta không biết đó là ai, nhưng công phu của hần rất đáng sợ, hoặc cũng có thể là hai người hay ba người gì đó.....” Thất công tử nói, giọng khàn khàn, khoe miệng không ngừng chảy ra máu.

“Tiểu Thất đừng nói nữa, đợi người khỏe lại rồi nói sau!” Công Tôn Chi run giọng nói.

“Hiện tại nếu không nói sẽ không kịp nữa..... Ta ngay cả bóng người của hần hoặc bọn hần cũng nhìn không ra, may mắn Nhân Vân đã đích thân truyền thụ khinh công cho ta, ta mới miễn cưỡng tránh thoát một chiêu đó..... Nếu không hiện tại ta cũng.....” Miệng hần sặc máu ra kịch liệt.

“Tiểu Thất, ta mặc kệ! Giờ không phải là lúc ngại trốn!” Công Tôn Chi điểm á huyết của hắn, cắn răng trừng mắt nói: “Muốn nói, chờ ngại khỏe lại rồi nói sau!”

Vương Vân hồ hững hờ chứng kiến tất cả.

“Nhân Vân công tử, bọn ta chính mắt chứng kiến!” Một vị thiếu niên anh hùng của một môn phái nào đó căm hận nói: “Bọn ta mặc dù đến chậm một bước, nhưng trên những xác chết của đệ tử Vân gia trang này, không phải đao thương, cũng không phải kiếm thương, mà là bị chấn động vỡ nát ngũ tạng lục phủ mà chết. Bạch Minh giáo Hữu hộ pháp sử tiên, Tả hộ pháp sử kiếm, còn Giáo chủ có thể dùng hai tay lằng không đoạt mệnh người, công phu tà đạo như vậy, tất nhiên là do Bạch Minh giáo gây ra.”

Vương Vân thân nhiên cười, xen mồm vào nói:

“Nếu là Giáo chủ của tệ giáo ra tay, hôm nay chư vị cũng sẽ không còn mạng đứng đây, chỉ sợ có người đã giả họa cho bản giáo.”

“Yêu nữ nạp mạng đi! Bạch Minh giáo bắt tiểu đệ của ta làm Thiên nô, khiến hắn xấu hổ giận dữ mà chết, khiến cha ta mất hết mặt mũi đối với các môn phái trên giang hồ, hôm nay ta cũng muốn các người nếm thử tư vị làm Thiên nô, bắt các người làm chó mà đạo phở thị chúng!”

Một sợi trường tiên không biết từ đâu vọt lại, lập tức thanh trường kiếm vung lên đón đỡ, hung hãn phản kích lại, Hà Tai lập tức đứng che trước thân thể của nàng. Xa Diễm Diễm đôi mắt đẹp ánh lên vẻ hung ác, cười lạnh:

“Tốt! Để xem hôm nay ai sẽ chết không toàn thây!” Nàng vung trường tiên ra.

Công Tôn Vân phát tay áo lướt qua, đánh bay trường tiên và đao kiếm sắc bén. Khuôn mặt tuần tú khê tái nhợt, nhưng thập phần nghiêm khắc.

“Lúc này hai vị động thủ, chính là không nể mặt của Nhân Vân.” Hắn lạnh lùng nói.

“Nhân Vân công tử, hắn giết người của Vân gia trang...”

Vương Vân thật phục sát đất hắn. Nghe nói Vân gia trang cực kỳ bao che khuyết điểm, trong nhà có người bị tử thương, thế mà hắn không làm khó dễ nàng và Xa Diễm Diễm ngay tại trận, nàng cảm động đến rơi nước mắt, quả nhiên là tiên nhân.

Nàng như có chút dăm chiêu, nhìn bốn phía chung quanh. Nàng vẫn cảm thấy, sự tình không đơn giản như vậy, tất sẽ có chuyện xảy ra tiếp.

Mục đích của giáo chủ là gì? Cũng không phải chỉ muốn Bạch Minh giáo gây náo loạn Võ lâm Trung nguyên đơn giản như vậy mà thôi. Mục tiêu của Giáo chủ nhất định là nàng, nhưng giết người của Vân gia trang có ảnh hưởng gì đối với nàng?

Nàng suy đi nghĩ lại, nhưng vẫn nghĩ không ra mục đích chân chính của giáo chủ.

Ngay lúc này, nàng chú ý thấy sự việc có biến hóa.

Theo dõi mà đến đây, đều là một đám thanh thiếu niên giang hồ trẻ tuổi máu nóng, cũng không tôn kính Vân gia trang là mấy. Nàng cũng đã sớm nhận ra Công Tôn Vân vừa rồi quả thật là không màng sinh mạng của mình mà trút hơn phân nửa chân khí vào người Thất công tử, vì vậy mới bảo trụ được một hơi thở mong manh cho Thất công tử.

Công Tôn Vân lúc này sắc mặt trắng như tuyết đến kinh người, mặc dù mặt mày hắn sầm xuống tối tăm, nhưng những thanh thiếu niên này vẫn lớn gan, từng người từng người tiếp tục ra tay, một người, hai người, ba người...

Một cuộc hỗn chiến a.

Nàng từ đầu đến cuối vẫn thờ ơ lạnh nhạt. Công Tôn Vân không nỡ xuống tay hạ sát thủ, hắn vung tay áo bảo lên, mạnh mẽ xông vào đám người, tịch thu binh khí của bọn họ.

Trong chớp mắt, đã có hơn phân nửa đám người giang hồ hai tay trống trơn.

Có người quay sang ra tay với nàng, nàng cũng chẳng thèm ngước lên, Hà Tai rút thanh kiếm trong ngọc tiêu của nàng ra đối địch, nàng chỉ nói:

“Có thể đả thương nhưng đừng giết.”

Hai bên hỗn chiến, nàng nhẹ nhàng khom lưng xuống, hỏi Công Tôn Chi đang bảo vệ Thất công tử:

“Thất công tử còn có thể sống hay không?”

“Đương nhiên có thể!” Công Tôn Chi khẳng định nói.

Nàng nhớ, hắn từng nói, hy vọng người trong nhà có thể sống thật lâu thật dài, nàng vừa cười vừa nói:

“Nơi này hỗn loạn, không thể để Thất công tử bị tổn thương, ta và ngại đỡ hắn đi thôi.” Thuận tiện mượn cơ hội này bảo trì mối quan hệ hữu hảo.

Xa Diễm Diễm thích tìm cơ hội giết người, nhưng nàng không phải như vậy, phải phân biệt rõ điểm này giữa hai người bọn nàng.

Công Tôn Chi gật nhẹ đầu. “Phiền Hoàng Phủ cô nương.”

Nàng hỗ trợ nâng người, một đường thối lui đến vách núi. Thất công tử bị lay động, đột nhiên mở mắt ra, cố gắng trừng to mắt nhìn Hoàng Phủ Vân.

Tìm nàng nhảy dựng, người này hai mắt đã đục, nhất định là cách cái chết không xa. Hắn nhìn nàng như vậy, nàng cũng không phải là kẻ thù của hắn, đừng nhớ rõ mặt mày nàng như vậy, đừng báo thù nàng kiếp sau chứ!

Công Tôn Chi nhẹ nhàng vỗ về mi mắt của hắn, nói nhỏ bên tai hắn:

“Đúng vậy, chính là Hoàng Phủ Vân. Nhân Vân không đoán sai, chính là nàng.”

Trong lòng Vương Vân thoáng nghi ngờ, thấy Thất công tử kia lại chấn động kịch liệt.

Công Tôn Chi cố nói với giọng điệu vui vẻ, cười đùa:

“Thật y như Nhân Vân đã nghĩ. Người xưng phong nhận việc chuẩn bị ăn ở cho bọn ta trên đường đi, không phải là vì muốn thấy nàng sao? Chờ người bình phục lại, người có thể nhìn kỹ nàng hơn.” Nói là nói như vậy, nhưng nước mắt Công Tôn Chi lại lặng lẽ không ngừng tuôn rơi.

Nàng càng lúc càng nghi ngờ hơn, lại nhìn thấy khóe miệng vương tơ máu của Thất công tử ần ần ý cười, trong lòng thâm kinh tâm táng đờm. Tay hắn run lên, năng lượng lự một hồi, xác định là hắn vô hại, mới giờ tay nắm lấy bàn tay lạnh như băng của hắn.

Gió trên núi rất mạnh, cơ hồ muốn thổi bay người lên trời. Trong mơ hồ, nàng nghe thấy một thanh âm gì đó.....

Công Tôn Chi bật ngẩng đầu lên, nhìn nàng.

Một trận địa chấn!

“Nhân Vân, động đất!” Công Tôn Chi hô to.

Sai! Trên đời không thể xảy ra chuyện trùng hợp như vậy? Ánh mắt nàng chợt khác thường, khó tin. Là thuốc nổ gây ra? Trong đời nàng đã từng thấy qua thuốc nổ oanh tạc, khi nàng còn rất nhỏ, có một lần đã thấy thuốc nổ phá đất đá tung bay cả lên, còn nguy hiểm hơn so với động đất. Nàng quan sát thấy đất đai trên vách núi đã bắt đầu nứt nẻ ra, lập tức hỗ trợ nâng Thất công tử dậy, để Công Tôn Chi cõng hắn trên lưng.

Hà Tai lập tức thối lui đến bên cạnh nàng.

“Mau rời khỏi nơi này!” Nàng sầm mặt lại, nao núng khác thường.

Công Tôn Vân hiển nhiên cũng phát giác ra biến cố, thanh âm sắc bén vang vọng trên vách núi. “Mau xuống núi!”

Vương Vân theo phía sau, bước chân không vững, Hà Tai dìu nàng. “Cô nương, cẩn thận!” Đúng lúc tránh đi một mảng núi bị sạt lở.

Nàng mơ hồ cảm thấy không đúng. Từ khi ra khỏi Thiên Hạ trang, nàng giống như đã bị một sợi dây vô hình buộc lấy, từng bước một dẫn đến nơi này. Trời sụp đất nứt, giáo chủ muốn ai chết? Hắn muốn ai chết cũng đều rất dễ dàng, nhưng mà.....

Công Tôn Vân dứt khoát quay lưng lại cõng lấy Thất công tử, liếc nàng một cái, hỏi:

“Người chạy theo được không?”

“Tất nhiên là được.” Nàng còn có Hà Tai mà. Nhưng người của Vân gia trang quả thật trọng tình trọng nghĩa, tính mạng của Thất công tử khó cứu sống mà bọn họ vẫn không buông tay.

Đáng tiếc, đáng tiếc, rất đáng tiếc! Nàng trước sau gì cũng chỉ là người ngoài, trong danh sách được đối đãi trọng tình trọng nghĩa không có tên nàng.

Dưới chân chợt trống không, Hà Tai đúng lúc bắt lấy nàng. Tốc độ sạt lở của núi cực mau, nàng đi còn chưa được hai bước, đá vụn lại sụp xuống, chân trái nàng lại trượt, phải nhờ Hà Tai giữ lấy.

“Đại ca!”

Không biết từ khi nào, Thiếu trang chủ của Thiên Hạ trang chạy thoát ra khỏi cánh rừng, nàng sững sốt, toàn thân dâng lên từng đợt hàn ý, Hà Tai tự biết không ổn, hô to:

“Cô nương mau đi theo ta!”

Đồng thời, hắn lướt lên phía trước, đúng lúc đỡ được Hạ Dung Hoa vừa bị điểm huyết. Âm khí trong rừng không ngớt bay ra như mưa, nhắm thẳng vào bọn nàng mà đến.

Hà Tai tay phải khiêng Hạ Dung Hoa, tay trái cầm kiếm miễn cưỡng ngăn cản một mũi ám khí, Công Tôn Vân phát động ống tay áo, quần lấy một mũi ám khí khác.

Ám khí tổng cộng có ba mũi, Công Tôn Vân xoay lưng lại bắt lấy, nhưng đã không kịp.

“Hoàng Phủ Vân, cẩn thận bên sườn!” Hắc lập tức quát to.

Vương Vân nhanh tay lẹ mắt, lui thân lại, lấy ngọc tiêu ra đỡ, choang một tiếng, nàng bị bức lui về sau hai bước, nhưng rốt cuộc vẫn đỡ được ám khí.

Nàng vừa thở phào nhẹ nhõm, không ngờ dưới chân lại lún nửa trống không, toàn thân lao đảo, nàng tránh không kịp, rơi xuống sườn núi.

Hà Tai sắc mặt đại biến, đang muốn xông về phía trước bắt lấy thắt lưng nàng, nào ngờ trong rừng lại có ám khí, lúc này ánh sáng xanh lè của ám khí nhắm thẳng đến Hạ Dung Hoa, nếu hắc liễu lĩnh cứu nàng, vậy Hạ Dung Hoa chắc chắn phải chết.

Thì ra là thế, thì ra là thế! Nàng giật mình hiểu được kế hoạch tỉ mỉ của Giáo chủ là vì cái gì.

“Hoàng Phủ cô nương!” Công Tôn Chi hô to, xông về phía trước muốn kéo nàng lại.

Nói thì dễ, làm mới khó.....Nói thì dễ, làm mới khó.....Tốc độ rơi xuống của thân hình vẫn không hề chậm lại, nàng thấy trong đáy mắt của Hà Tai xẹt qua một tia ngao tuyệt, hắc lập tức thu tay lại quay người sang bảo vệ cho Hạ Dung Hoa, bỏ không cứu nàng.

Ngay tại lúc đó, nàng đã bị mất đi cơ hội được cứu.

Mặt đất nổ tung tóe kịch liệt, dưới chân Công Tôn Vân cực kỳ không ổn định, nhưng vẫn giương tay rút đai lưng ra, tung lên cuốn lấy thắt lưng của Công Tôn Chi.

Công Tôn Chi cực lực muốn níu lấy y bào của nàng, nhưng không kịp, đá vụn rơi thẳng xuống, Công Tôn Chi đau kêu lên vài tiếng, trong lòng biết Nhân Vân sắp sửa chống đỡ hết nổi, dù khinh công của Nhân Vân cao cỡ nào, cũng cần một nơi đặt chân ổn định để vận khí tiếp, huống chi hắc còn có Lão Thất, có thể chống đỡ được bao lâu?

Đang nghĩ thì thấy bên hông chợt thắt chặt, chính là sợi thắt lưng kéo Công Tôn Chi lên. Lòng Công Tôn Chi lạnh đi, biết Nhân Vân đã quyết định. Hắc xoay đầu sang một bên, không dám nhìn Vương Vân nữa.

Cứ như vậy, tất cả đều phát sinh trong chớp mắt, cuồng phong thổi bộ y bào của nàng tung bay phấp phới, nàng cũng biết mình đang rơi xuống vực. Công Tôn Chi không dám nhìn nàng, tại sao lại không dám nhìn cơ chứ?

Nàng mở mắt trừng trừng nhìn thân ảnh trên vách núi đang nhanh chóng chìm dần vào sương mù, rốt cuộc bật cười ra tiếng.

“Hahaha.....” Nàng cười thật to “Hahaha hahaha.....” cười không ngừng.

Mắc công nàng phiền não hết mười mấy năm, rốt cuộc hôm nay đổi lấy thất bại ê chề như thế này, kết liễu sớm hơn dự tính.

Nàng nhắm mắt lại, mặc gió cuốn lấy thân thể đang rơi xuống của nàng. Không phải con người trước khi chết đều nhìn thấy một hình bóng mình quan tâm trong đời sao? Vì sao trong đầu nàng hiện lên toàn là gương mặt của Hà Tai khi tối hôm qua thề nguyện sẽ theo nàng suốt cả đời?

Nàng nghĩ từ nay về sau nàng có thể an tâm rồi, bởi vì có người đã tìm được thân nhân của mình.

Nàng lại nghĩ đến nụ cười vô cùng thân thiết của Công Tôn Vân, tươi cười như vậy chỉ đối với người mà hắc cho là thân nhân của mình.

Không phải trên đời này đều như thế sao? Trong lòng mỗi người đều có người quan trọng riêng của mình, là người mà mình không thể không cứu.

Nàng chỉ là có chút bất hạnh mà thôi, được xếp vào loại người mà có thể cứu thì cứu, không thể cứu thì bỏ lại, cũng không có gì đáng ngại lắm.

Nàng đã sớm biết một ngày nào đó, nàng sẽ bị bỏ lại. Hà Tai đã từng hỏi nàng, biết rõ là cho hắc về Thiên Hạ trang chăm sóc người thân như lời trăng trối của tiên phụ hắc trước khi lâm chung, cuối cùng tất sẽ bị giáo chủ quăng một mẻ lưới bắt trọn, vì sao nàng vẫn còn muốn làm như vậy?

Bởi vì, nàng đang chờ Hà Tai rời bỏ nàng. Cho dù hiện tại không rời bỏ, tương lai cũng sẽ rời bỏ, mà nàng quả nhiên đoán đúng.

Công Tôn Vân muốn kéo nàng thoát ly khỏi Bạch Minh giáo, nguyện ý cho nàng chôn dung thân, đáng tiếc, khi gặp đại nạn hắc vẫn chọn người trong nhà của hắc trước. Đây là bản tính trời sinh của con người, nàng không oán, chỉ có một cảm xúc thở phào nhẹ nhõm “A, rốt cuộc cũng đã xảy ra” mà thôi.

Sau này nàng cũng không cần phải phiền não suy nghĩ xem người thân cận bên mình rốt cuộc khi nào sẽ rời bỏ mình đi, cứ coi như là ông trời lại ban cho nàng vận khí may mắn một lần nữa đi.

Lão Giáo chủ điên rồ dùng cách này để nàng nhận ra điều ấy, để nàng hiểu được bản thân mình cô đơn, aizz, có phải hơi bị kịch liệt quá hay không? Chỉ cần lời ngon tiếng ngọt nói với nàng, nàng cũng sẽ nhận ra mà.

Nay đùa chết nàng như vậy, Giáo chủ điên rồ này đi đâu mà tìm được người kế vị? Xa Diễm Diễm là vạn vạn lần không thể được, chỉ sợ nàng ta vừa nhậm chức Giáo chủ hôm nay thì ngày mai đã không còn mạng sống sót nữa.

Ý thức của nàng phiêu miểu. Gió núi càng thổi không ngừng, khiến nàng ảo tưởng như cơn gió này muốn thổi nàng lên trời, không khí cực lạnh phát qua chớp mũi của nàng, tuy biết rõ sinh tử chỉ trong khoảnh khắc, nhưng đối với nàng mà nói lại như vĩnh hằng.

Tiếng gió rít không dứt bên tai, nàng chợt mở bừng mắt ra, nhìn bầu trời lúc này chẳng có màu sắc gì cả, đột nhiên nàng cắn chặt răng, thừa đá chân ra, ở giữa không trung nàng vùng vẫy đá lung tung, ấy vậy mà cũng khiến cho nàng chạm được đến vách đá, nàng phản ứng cực nhanh, mượn lực trở thân mình lại, vận khí cảm thanh ngọc tiêu vào vách núi.

Đáng tiếc lực đạo nàng không đủ, ngọc tiêu không có kiếm chỉ có thể xem như một vỏ kiếm vô dụng, tuy được truyền lực, nhưng thân tiêu thẳng đứng tron bóng, cơ bản không thể đục lấy một lỗ nhỏ trên vách núi, thân hình nàng vẫn rơi xuống như cũ, nhưng tốc độ có chậm lại một chút.

Nàng lại cắn răng, rút thắt lưng ra, tung lên, mục tiêu là tảng đá trên vách núi. Nào ngờ, gió quá mạnh thổi bạt đi đai lưng của nàng, nàng ngẩn người ra nhìn, lập tức bật cười ra tiếng.

Cuồng phong cuốn dài thắt lưng đỏ rực của nàng bay tán loạn, như sắc máu đỏ tươi lay động trước mắt. Nàng hoảng hốt nhìn chăm chăm, chú ý thấy đuôi đai lưng không hiểu bằng cách nào lại có thể quán lấy một ngọn cây trên vách núi.

Sắc mặt nàng vô cùng mừng rỡ, mong rằng đai lưng này sẽ không bị đứt nữa chừng, nàng vội vàng một vòng lại một vòng, quán nó lên cổ tay, khoanh khắc thân hình sắp ngã vào trong rừng cây um tùm rậm rạp, thể rơi miễn cưỡng ngừng lại, bứt một tiếng, đai lưng lại bị đứt làm đôi, toàn bộ thân hình nàng ngã rầm xuống mặt đất cứng rắn.

Một cơn đau đớn kịch liệt lan truyền từ cánh tay đến toàn bộ thân hình, miệng hé mở, văng ra vài ngụm máu, sắc máu đỏ tươi che lại tầm nhìn của nàng lên không trung, còn bắn tung tóe lên gương mặt của nàng.

Nàng trùng mắt nửa ngày, phát hiện mình vẫn còn có thể thấy mây trên trời, lúc này mới dám tin rằng mình còn sống.

Nàng miễn cưỡng nhìn xuống cơn mưa, tự bắt buộc mình đứng lên, cánh tay trái vô cùng đau nhức. Da mặt nàng càng không ngừng co rúm lại, trên lưng truyền lại từng đợt tê dại, nhưng nàng biết nếu bây giờ không đứng lên, một lát nữa có muốn cũng đừng hòng có thể đứng lên nữa.....

Mặt nàng run rẩy không ngừng, không thể tự kiềm chế được. Nàng cúi đầu nhìn xuống cánh tay trái, lúc này mới phát hiện máu thịt bầy nhầy, xương cốt lòi cả ra, cả cánh tay dường như gãy lìa, hèn chi nàng đau đến mức ngay cả tim cũng muốn xoắn lại.

Từ nhỏ đến lớn, không phải nàng chưa từng bị thương, nhưng không đến nỗi cửu tử như hôm nay, nàng có chút kinh ngạc sao mình có thể nhẫn đến mức này, ngay cả rên cũng không ra tiếng, nàng muốn lau đi vết máu ở hai bên má, nhưng phát giác tay phải vẫn còn gắt gao nắm chặt thanh ngọc tiêu.

Nàng trùng mắt nhìn thanh ngọc tiêu một hồi. Loại tiêu này lưu lại còn ý nghĩa gì? Nàng thả lỏng tay, vứt nó trên mặt đất.

Nàng lau mặt, phát hiện không chỉ có máu, mà hồ thẹn thay còn có vết nước mắt ẩm ướt. Sao nàng lại khóc? Khóc thì giải quyết được gì?

Vừa rồi tuy thể rơi có chậm lại, nhưng lực đạo chạm đất không nhỏ, không những đầu roi máu chảy, lưng còn bị tê dại từng trận, nàng hít một hơi thật sâu, ngũ tạng lục phủ đều đau nhức vô cùng.

Không biết ông trời trên cột nàng hay là vẫn ban cho nàng vận khí tốt, giữa trọng thương và tử vong, lại chọn lấy về đầu. Ngón tay nàng không ngừng run rẩy, lão đạo đi từng bước, không thể tự không chế té quỵ xuống.

Yết hầu luôn chịu áp lực, há miệng phun ra một ngụm máu, nàng lại cố sức nhẫn nhịn xuống, ngấm ngấm chiếc vòng Thiên nô trên cổ tay trái.

Ánh mắt nàng chợt lạnh đi, dùng sức cởi bỏ chiếc vòng Thiên nô xuống, vứt bỏ nó một cách khinh thường. Vòng Thiên nô không có chìa khóa, cả đời không thể cởi xuống, trước kia quả thật đúng là như thế, nhưng năm nàng được mười bốn tuổi đã tự tìm ra cách cởi bỏ chiếc vòng này, ngay cả Hà Tai cũng không biết.

Chiếc vòng này, còn để lại làm gì?

Trong lòng quần đau, cơn đau đầu nổi lên mãnh liệt, tuy nàng vẫn còn khó thở, nhưng vẫn tự bắt buộc mình đứng lên.

Tiếng sấm nổ thật to trên đỉnh đầu, chắc sẽ lập tức có mưa to. Đây đúng là thời điểm thích hợp, mưa to một chút, dấu chân gì cũng sẽ biến mất.

Nàng cắn chặt răng, nghiêng ngả lão đạo đi ra khỏi vách núi, mỗi một bước đi, cánh tay trái cũng như trong lòng nàng đều cảm thấy vô cùng đau đớn.

Hiện tại nàng không chỉ đổ máu, rơi lệ mà còn chảy cả mồ hôi.

Cổ tay áo chùng xuống, nàng nhớ rõ trong chiếc túi ngậm trong tay áo là hai miếng ngọc vụn, đáng tiếc nàng không còn sức mà lấy nó ra vứt bỏ.

Nàng chậm rãi quay đầu nhìn nơi nàng đã ngã xuống, vụn đá trên vách núi rơi xuống không ít, nhưng không đến nỗi che lấp hết những thi thể cùng rơi

theo, trên mặt đất cũng có vết máu, nếu thực sự có người xuống đây tìm xác nàng, chỉ sợ cũng phải đợi hết mưa đã.

Khi đó, tìm không thấy người, chắc chắn sẽ nghĩ rằng nàng đã chết rồi.

Mà nàng, quả thật đã chết rồi.

Từ nay về sau, nơi chân trời góc biển, cũng chỉ có một mình nàng, không còn ai làm bạn với nàng nữa.

Không ai làm bạn cũng tốt. Không ai làm bạn, vĩnh viễn sẽ không có người nào biết tung tích của nàng. Không ai làm bạn, nàng không cần phải nghĩ khi nào thì họ lại phản bội nàng, khi nào thì nàng phản bội họ, thật tốt a.

Từ nay về sau, một thân một mình tiêu dao du ngoạn, thật ra lão giáo chủ điên rồ kia đã giúp nàng một tay, không cần sống trong lo lắng nữa.

Nàng vô cùng tiêu sái ra đi, đầu không hề ngoảnh lại.

Mỗi một bước đi đâu đến mức muốn quỳ rạp trên mặt đất, nếu không cảm thấy đau nữa thì thật tốt!? Nhưng nàng không thể. Mất đi cảm giác đau có nghĩa là nàng sắp ngất xỉu bất tỉnh.

Nàng lại bò lên, khiêu chiến sự nhẫn nại cao nhất của bản thân, từng bước một, chậm rãi đi về phía trước.

Mưa bắt đầu rơi dần, xóa đi từng dấu chân của nàng. Như vậy mới tốt a, xóa hết sự tồn tại của nàng đi, không lưu lại một dấu vết nào, bất kể là Hà Tai, hay là Công Tôn Vân, nàng không cần bất kỳ ai cả!

Khốn kiếp thật, đau quá. Nàng tuyệt đối có thể nhẫn. Câu Tiền thời xưa còn có thể nén giận ném phẫn, như nàng thì đã là cái gì? Nhẫn nhịn chịu đau mà thôi, cho dù có bị chặt đứt tay, nhịn một chút cũng sẽ hết.

Nhẫn, nàng nhẫn. Cấn răng chịu đựng. Chỉ cần nàng ra khỏi nơi này, chỉ cần nàng không tắt thở trên đường, chỉ cần nàng không rên lên tiếng, từ nay về sau trời cao biển rộng.

Trời cao biển rộng.

Thân ảnh màu đỏ dần dần biến mất trong màn mưa xối xả.

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vân Công Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Nửa năm sau...

Toàn thân y phục màu vàng nhạt, trên áo ngắn dưới váy dài, bên hông tùy tiện buộc đai lưng bằng gấm thật dài, vô cùng mộc mạc mà đơn giản, chỉ là chất liệu may mặc thuộc hàng thượng đẳng, hơn nữa dung mạo vị nữ tử này thập phần tuấn tú, rất hợp mắt người xem.

Mái tóc đen dài của khuê nữ tùy ý cài một cây ngọc trâm, tóc dài đến thắt lưng, trong đó có mấy lọn được thắt bím vô cùng tinh tế.

Nàng khoanh tay bước vào lầu lầu, đến trước mặt điểm tiếu nhị, hỏi:

“Lầu hai còn chỗ không?”

“Còn, còn, cô nương, xin mời!”

Nàng nhìn hắn trong chốc lát, nói: “Người mới tới đây làm sao?”

“Dạ phải, tiểu nhân mới tới trong thành này làm.”

Nàng âm ừ đáp lại, chậm rãi bước lên cầu thang. Trên lầu hai vị trí trống không còn nhiều, nàng chọn một bàn sát cửa sổ ngồi xuống, theo thói quen chăm chú xem thực đơn, rồi nói:

“Cho vài đĩa rau xào, càng ít dầu mỡ càng tốt, chay mặn gì cũng được.”

“Cô nương có muốn nếm thử vài món ăn bài thuốc hay không? Lần trước Ngũ công tử của Vân gia trang đến đây, chương quầy của bọn ta thịnh hân

khai đơn, toàn Trung nguyên này chỉ có từ quán này của bọn ta là có thôi.”

Da mặt nàng khề co rúm lại, cười nói: “Lần sau sẽ thử. Lần này ta chỉ muốn ăn rau cải thôi.”

Điểm tiểu nhị miệng đáp lời, tay ân cần châm trà, mắt để ý thấy cô nương này thật đẹp, chân mày nàng được tỉa rất tuấn tú, nếu nàng mặc nam trang, hẳn cũng sẽ không nhận ra nàng là một vị cô nương.

Nàng liếc hẩn một cái, nói: “Có chuyện gì sao?”

“Không, không có, tiểu nhân chỉ là... tiểu nhân chỉ là lần đầu tiên thấy cái gì gọi là nam nữ giai nghi (gương mặt nhìn giống nam mà cũng giống nữ). Cô nương thật sự là.....” Nhất thời nghĩ không ra từ nào đặc biệt để mô tả, chỉ phải lặp lại: “Thật sự là rất tuấn nha.”

Nàng nghe vậy, nở nụ cười. “Aizz, ta ăn mặc như vậy người cũng thấy ta giống nam tử, đây cũng coi như là thất bại của ta.” Nàng thở dài. “Một nam nhân cải trang thành nữ nhân, quả nhiên không dễ a.....”

Điểm tiểu nhị lấp bắp: “Cô nương là tướng mạo nửa nam nửa nữ, muốn cải nam trang liền thành một nam tử tuấn tú, cải nữ trang tự nhiên là nữ.....Giờ rõ ràng là nữ tử mà.”

Nàng bật cười: “Ta đói bụng, tiểu nhị ca, người mau bưng thức ăn lên đi.”

Điểm tiểu nhị vội vàng xuống lầu chuẩn bị.

Nàng theo thói quen mà mân mê đôi đũa, nhìn xuống ngã tư đường dưới cửa sổ.

Đang chính ngó, khách đến ăn cơm càng ngày càng đông, lúc điểm tiểu nhị bưng cơm và thức ăn lên, trên lầu hai đã có thêm ba, bốn bàn khách ngồi.

Điểm tiểu nhị lại phát hiện nàng dùng tay trái chơi đùa với chiếc đũa, vài lần chiếc đũa bị rơi xuống, tựa hồ tay trái của nàng có chút vấn đề.

Lúc hẩn bụng đồ ăn đến, ngửi được mùi thuốc nhè nhẹ tỏa ra từ người nàng. Hẩn cúi đầu xuống nhìn, phát hiện ra chiếc hầu bao buộc bên hông nàng, rõ ràng lúc nàng bước vào hẩn không thấy.

“Sao vậy?” Nàng nhượng mày hỏi.

Điểm tiểu nhị nhìn chằm chằm nửa ngày, giọng kinh ngạc:

“Thì ra là vậy, chiếc đai lưng găm bên hông cô nương quá dài, khi đi lại che khuất đi hầu bao, giờ ngồi xuống mới lộ hầu bao ra.” Cô nương này thất lưng thật nhỏ, nhưng nhỏ cỡ nào cũng không cần phải buộc đai lưng dài như vậy chứ?

“Đai lưng này có thể dùng vào rất nhiều việc, ví dụ như có thể cứu được một mạng người.” Nàng cười nói.

“Thì ra là thế.” Khách hàng là tối cao. Khách hàng chỉ nói lấp lửng thế thôi, cho dù hẩn tò mò muốn chết, nhưng cũng tuyệt không thể truy hỏi thêm, vì thế, hẩn đành lui xuống.

Không bao lâu, căn phòng trang nhã trên lầu hai này chật kín. Khách đến quét mắt nhìn xung quanh một lượt rồi đến bên chiếc bàn cạnh cửa sổ của nàng, khách khí hỏi: “Cô nương, có thể cho ngồi chung bàn hay không?”

Nàng liếc mắt một cái, hào phóng nói:

“Cứ tự nhiên, mời!”

Người đến là hai gã thiếu hiệp tuổi chừng hai mươi mới xuất đầu lộ diện tại Trung nguyên, diện mạo đều thuộc hàng thượng đẳng, tương đối có khí chất, sau khi thi lễ cảm tạ xong liền tự chia nhau ngồi xuống, gọi điểm tiểu nhị, kêu vài món ăn đơn giản.

“Cô nương là người giang hồ?” Một gã thiếu hiệp trẻ tuổi lên tiếng hỏi.

“Tạm xem như thế.” Nàng chuyên tâm ăn cơm. Cơm không thể ăn quá no, đó mới là đạo dưỡng sinh, nàng một mực tuân theo.

“Có danh hào hay không?”

“Ta nghĩ, chắc là không có.”

Thì ra là một cô nương mới bước chân vào giang hồ. Trong lòng hai gã nam tử trẻ tuổi thở phào nhẹ nhõm, lại không khỏi liếc mắt ngắm nàng một cái nữa. Nàng trông còn trẻ, nhưng không yếu ớt lỗ mãng như những tiểu nữ hiệp khác trên giang hồ.

Môn phái nào cũng đều có nữ tử tập võ, đến tuổi sẽ bước chân vào giang hồ, ngay từ đầu dựa hơi sư huynh đệ đồng môn, hành sự vô cùng kích động. Còn cô nương này tuy trẻ tuổi nhưng khí chất trầm ổn, hoàn toàn không giống những tiểu nữ hiệp nổi danh giang hồ mấy năm gần đây, đôi mắt nàng vừa tuấn tú vừa xinh đẹp, nước da khỏe mạnh, vô cùng mịn màng..... Hai vị thiếu hiệp trẻ tuổi nghĩ đến đó, sắc mặt đều đỏ ửng, không khỏi đồng thời ho khan một tiếng.

Nàng ngấm ngấm thấy chỗ bọn họ ho rất gần với đĩa rau của nàng. Nàng nhẩn, ăn phải nước bọt của người khác, cũng không tính là gì. Tuyệt đối có thể nhẩn.

Một gã trẻ tuổi trong bọn đánh trống lảng, nói:

“Cổ huynh, người đặc biệt đến Dương Châu thành lần này là vì Vân gia trang sao?”

Người trẻ tuổi còn lại đứng là Cổ Thiếu Đức, hần nói:

“Đúng vậy. Triều đình sáu năm một lần tổ chức khoa cử Võ Trạng Nguyên, năm nay Ngân Thủ Tam Lang Đồ Tam Lung đoạt hạng nhất, sẽ trở thành trọng thần lương đông của triều đình. Đồ Tam Lung vốn là kẻ vô gia cư, năm ngoái đã từng ở nhờ Vân gia trang, có giao tình khá tốt với Nhân Vân công tử, gia sư phải ta đến chúc mừng, tiện thể sao chép lại phần nào sự tích Ngân Thủ Tam Lang, trở về cho đệ tử bốn môn tham khảo. Hoàng hiền đệ đặc biệt đến Vân gia trang lần này cũng vì thế hay sao?”

Người trẻ tuổi được gọi là Hoàng hiền đệ cười nói:

“Đúng vậy, Tái Nhiễm đúng là vì thế mà đến đây. Thuận tiện hỏi thăm các vị Sở Tự công tử xem, có phải Đặng gia trang sẽ kết thân với Ngân Thủ Tam Lang hay không, nếu mối hôn nhân này chu toàn, vậy thì đó chính là một hỷ sự lớn trên giang hồ. Ta cũng muốn thuận đường.”

“Lén chiêm ngưỡng dung nhan của Vô Ba tiên tử?” Cổ Thiếu Đức cười nói tiếp.

Nàng nghe vậy, thiếu chút nữa sặc phun cơm ra. Vô Ba tiên tử. Nàng nhẩn, nhất định phải nhẩn!

Chuyện nhỏ như vậy tuyệt đối có thể nhẩn! Trên đời không có gì là không thể nhẩn, chỉ có nhẩn, nhẩn nữa, nhẩn mãi! Nàng hít thở sâu, tay trái thử nâng ấm trà, sức nặng của ấm trà khiến cánh tay trái của nàng khê co rút đau đớn, không thể nâng nổi ấm trà.

“Cô nương, để ta giúp!” Hai nam nhân đồng thời lên tiếng, liếc mắt nhìn nhau, rồi lại nhìn sang một bên.

Cuối cùng Cổ Thiếu Đức rút trà giúp nàng, hỏi:

“Tay trái cô nương bị thương sao?”

“Bị chút vết thương nhỏ mà thôi.” Nàng vô cùng khách khí. “Đa tạ công tử.”

“Tại hạ Cổ Thiếu Đức.” Hần vội vàng tự giới thiệu.

“Tại hạ Hoàng Tái Nhiễm.” Hần cũng vội vàng sợ mất cơ hội.

“.....À.” Nàng đáp. “Các người cứ tiếp tục trò chuyện, tiếp tục trò chuyện.”

“Cô nương đang đợi ai sao?”

“Đúng vậy.” Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, không muốn vừa ăn cơm vừa nói chuyện.

Hai người họ cảm thấy bẽ mặt, liền cúi đầu vào ăn cơm. Những người ở bàn bên cạnh lúc này đang nói chuyện phiếm, thanh âm rõ to, nàng bị buộc phải nghe, Cổ Thiếu Đức cũng nghe thấy, nói nhỏ:

“Aizz, chuyện cũ nửa năm về trước, giờ mà họ vẫn còn bàn tán.”

Sắc mặt Hoàng Tái Nhiễm có chút xấu hổ, hàm hồ nói:

“Đúng vậy. Chuyện xảy ra đã lâu như vậy rồi, cũng không có gì ghê gớm, hay ho gì mà bàn tới bàn lui.”

”Sao Hoàng hiền đệ lại nói vậy? Việc này mới phát sinh nửa năm trước a. Đệ tử của Vân gia trang lớp chết lớp bị thương, Hoàng Phủ Vân của Ma giáo cũng rơi xuống vực thẳm mà chết, nghe nói là có người cố ý làm, cất giấu thuốc nổ trên vách núi. Sau đó Xa Diễm Diễm và Nhân Vân công tử xuống đáy vực tìm người, lại chỉ tìm được một đồng thi thể. Thuốc nổ này là do ai đặt? Vẫn còn là một câu đố.”

Câu đố? Tất nhiên là câu đố a, nàng nghĩ thầm. Người của Vân gia trang đã chết, Hoàng Phủ Vân và Thiên nô của Xa Diễm Diễm cũng đều đã chết, vậy thuốc nổ này rốt cuộc là do Bạch Minh giáo đặt, hay là những người Trung nguyên lòng mang oán hận đặt, vẫn không ai biết chuyện này. Sau này nàng nghe nói, năm ngoái dự đoán của mọi người, Giáo chủ Bạch Minh giáo cũng không truy cứu xem ai đã hại chết Hoàng Phủ Vân, chỉ đòi Thiên nô tùy thân của Hoàng Phủ Vân là Hà Tai trở về giáo phục mệnh.

Nghe nói, lúc đó Hà Tai lựa chọn trở lại Thiên Hạ trang, từ nay về sau không gặp ai khác. Vân gia trang vài lần phái người đến, Hà Tai cũng không ra gặp khách.

Trang chủ Thiên Hạ trang vẫn là Hạ Dung Hoa như cũ, cuộc sống cứ như vậy bình thản lặng lẽ trôi qua, không ai dám lật lại chuyện cũ, cũng không ai dám lên tiếng hỏi. Vân gia trang rốt cuộc đã tường thuật lại những gì trong cuốn Giang hồ Đại Sự Kien cũng không một ai biết, bởi vì cuốn sách ấy đã bị

phong tỏa trong tầng hầm thứ ba phía sau Cấp Cổ các. Ai nấy đều không dám hỏi nguyên nhân, sợ giờ lại một đoạn quá khứ chấn động đó.

Ai dám làm người tiên phong?

Cổ Thiếu Đức thờ dài:

“Nghe nói, hôm đó có hơn mười người trẻ tuổi, ý vào một chút công phu theo dõi bọn họ, muốn giết Hộ pháp để lập công, nhưng lúc nín thở, lại phải nhờ vào Nhân Văn công tử mới có thể còn sống mà trở về. Đáng tiếc mấy người này xấu hổ, tuyệt đối giữ mồm giữ miệng, cho nên đến tận nay mà cũng không ai biết rốt cuộc là đệ tử nhà ai đã gây ra loại chuyện đáng xấu hổ như thế để kiếm sống? Không thể nào ngay cả thuốc nổ cũng do bọn họ hạ độc thủ.”

Hoàng Tái Nhiễm lảng tránh, cúi đầu ăn cơm.

Nàng cũng không hề hé răng, nhắm nháp cánh gà xào, trên đường chợt xôn xao náo nhiệt, nàng nhìn xuống, thấy có người đang cưỡi ngựa vào thành.

Người vào thành, trừ phi là có việc gì khẩn cấp, nếu không ai nấy đều phải xuống ngựa đi bộ, để tránh quấy nhiễu dân chúng, đây là quy củ của Văn gia trang. Nàng thấy hai thân ảnh bạch y dẫn ngựa đi tới, đằng sau là Công Tôn Chi, đằng trước tất nhiên là vị tiên nhân cửu ngoại trọng thiên được người người đồn đãi – Công Tôn Văn.

“Đã về rồi!” Sắc mặt Cổ Thiếu Đức vui mừng nói. “Đúng lúc có thể cùng đi với Nhân Văn công tử về gia trang.”

Hắn đang muốn xuống lầu, đột nhiên thấy Công Tôn Văn ngừng đầu nhìn về phía lầu hai.

Cổ Thiếu Đức tươi cười, muốn chạy xuống tiếp đón, lại thấy khước môi Công Tôn Văn cong lên, không chút tiếc rẻ nở nụ cười.

Cổ Thiếu Đức nhất thời mất hồn.

“Vô Ba, cùng nhau trở về đi.” Công Tôn Văn cất cao giọng nói.

Nàng thờ dài, nói:

“Trên đầu chữ nhật là một cây đao, Lạc Thần phú ta đã thuộc lầu, chuyện nhỏ.” Nàng theo thói quen tính khoanh tay xuống lầu. Đai lưng bên hông dài gần bằng vật vấy, điểm tiểu nhị nhìn mà vô cùng kinh hãi, thật sợ đai lưng kia bị người khác giật phải lúc xuống thang lầu.

Nàng chậm rãi rời khỏi lầu, đến trước mặt hai người.

Công Tôn Chi hỏi: “Hôm nay ngươi có uống thuốc chưa?”

“Uống rồi.” Nương, người đã trở lại.

Công Tôn Văn cười nhạt: “Lão già là vì lo lắng cho ngươi, tuy rằng ngươi bình phục lại rất mau, nhưng công phu của ngươi rất mạnh, có khi ngay cả chính bản thân mình cũng tự lừa gạt a.”

“Ta biết rồi, ta sẽ cẩn thận.” Cha, ngươi cũng đã trở lại.

Nàng từ nhỏ đã mồ côi, chưa từng nghĩ tới, có một ngày, lại đột nhiên nhận ra được một đôi cha mẹ như vậy. Phải chi sớm một chút đỡ biết bao nhiêu, giờ hai mươi tuổi mới trả lại cha mẹ cho nàng, có phải quá muộn rồi hay không?

“Chúng ta đi thôi.”

“Ừ.” Ngừng lại một lát, nàng chia chia về phía sau. “Có người muốn theo đi chung về trang.”

Công Tôn Chi lướt qua đầu vai của nàng, thấy Cổ Thiếu Đức đang vội vàng xuống lầu cùng với.....Sắc mặt hắn lập tức mất vui, thấp giọng nói: “Họ Hoàng kia nhận ra ngươi sao?”

“Ta nghĩ, chắc là không.” Nàng nhún vai, giúp Công Tôn Văn dẫn theo ngựa, đi về phía trước.

Vô cùng, vô cùng nhân nhả đi về phía trước.

Giang Vô Ba, người Kinh thành, là cháu gái của một vị hòa thượng đã xuất gia rồi bỏ hồng trần thế tục, hai tháng trước, nàng cùng một đệ đệ còn nhỏ tuổi đến tìm nơi nương tựa tại Văn gia trang.

Văn gia trang ngoại trừ đệ tử trong trang, không thu người ngoài, nhưng vì vị hòa thượng này là bạn sinh từ chi giao với Công Tôn lão gia đã qua đời, vì thế đặc biệt thu lưu Giang Vô Ba, cũng thu tên tiểu đệ kia làm đệ tử của Văn gia trang, bồi dưỡng nhân tài ngay từ đầu.

Cha của Giang Vô Ba là một thư sinh, nhưng khi xuất gia làm hòa thượng cũng có chút danh vọng trong Võ lâm, vì vậy nữ nhi cũng coi như là hậu nhân của danh môn chính phái.

Nghe nói, các vị Sở Tự công tử của Vân gia trang sau khi gặp qua Giang Vô Ba, kinh diễm vì dung mạo của nàng, đồng loạt đề bút viết xuống danh hào “Vô Ba tiên tử”.

Cũng nghe nói, Nhân Vân công tử đã từng vài lần đề nghị, muốn thu nàng làm nghĩa muội, nhưng bị nàng khách khí khéo léo từ chối. Một mỹ nữ như vậy, không biết so sánh với Hải Đường tiên tử, ai xuất sắc hơn?

Gần đây, những nam nhân trẻ tuổi có tư tâm đến Vân gia trang mượn sách càng ngày càng đông.

Nàng cũng không bị Vân gia trang cất giấu, giang hồ mà, nam nữ gặp mặt không cần quá câu nệ tiểu tiết, cho nên cũng không ít thanh thiếu niên ở Vân gia trang đã gặp mặt qua Vô Ba tiên tử.

Ấn tượng đầu tiên là nữ tử này dung mạo thật tuấn, mang theo vài phần anh khí hào sảng, vốn người như vậy mà được ban danh hào tiên tử cũng có chút không xứng, nhưng nhìn cẩn thận lại mới thấy, vị cô nương trẻ tuổi này khí chất trầm ổn, tuấn nhã trí tuệ như một khối ngọc, hành động, dung mạo, cử chỉ, trông rất đặc biệt. Giang hồ mỹ nhân bao đời nay dung mạo không phải thanh tú trong trẻo thì cũng nguyệt thẹn hoa nhường, ít có người tuấn nhã tựa tiên tử như vậy, cũng không bàn đến xem vị Giang Vô Ba này có tài cán gì để đảm nhận mỹ danh tiên tử này hay không.

Mặc kệ có thích hợp hay không, danh hào truyền ra, đọc quen nhìn lâu tự nhiên cảm giác thẩm mỹ sẽ thay đổi. Hơn nữa, đây là do bọn công tử của Vân gia trang công nhận, ai dám nói mất họ có vấn đề chính là khiêu chiến với quyền lực của Vân gia trang. Đây là khi các vị Sở Tự công tử đang đắc ý dào dạt nói chuyện với người nhà, bị nàng nghe lén được.

Đây đúng là ý vào tấm biển vàng nhà mình mà làm ác thôi! Nàng thâm cảnh giác, tương lai trên giang hồ thấy gì đó, nghe gì đó, cũng đừng tin.

Mỗi ngày vào lúc chạng vạng, nàng sẽ theo thông lệ vào một tòa lầu, trước lầu có một Sở Tự công tử đứng bảo vệ.

“Vô Ba cô nương!” Vị công tử kia mỉm cười nói: “Hôm nay không gặp ngươi, thì ra là ngươi đã đi từ lâu. Còn trẻ thật là tốt, hai tháng trước ngươi gắng gượng lắm mới bước chân xuống giường được, không ngờ gần đây đã mạnh khỏe vui vẻ rồi. Đi dạo chung quanh cũng tốt, nhưng nếu cảm thấy chỗ nào không khỏe, thì trăm ngàn lần đừng nhả quá, kéo làm hỏng chiêu bài của lão Ngũ.”

“..... Đa tạ Tứ công tử chỉ giáo.”

Nàng khoanh tay đứng ở một góc trong viện, chờ mỗi ngày đến lượt mình phụng dưỡng quan tâm cổ nhân. Quả nhiên trong chớp lát, Công Tôn Vân đi ra từ trong lầu, rõ ràng là thời tiết sắp cuối năm, nhưng trên mặt hân châu mồ hôi đầm đề.

Tứ công tử liếc hẩn một cái, thờ dãi: “Vẫn như cũ sao?”

“Giữ được như cũ là tốt rồi, nếu cố gắng thì ngày mai sẽ tỉnh lại.” Công Tôn Vân để ý thấy nàng đứng một góc, tựa tiểu phi tiểu nói: “Vô Ba, ngươi có thể vào được rồi.”

Nàng khách khí thi lễ, dưới ánh nhìn chăm chú của hai người bước vào tấm lầu.

Công Tôn Chi ngồi cạnh giường vừa thấy nàng, cười nói:

“Đang chờ ngươi đó.”

Nàng chậm chậm đến cạnh giường, hét nhìn đông rồi tới nhìn tây, thấy chén thuốc trên bàn đã cạn. Chắc là Công Tôn Vân vận công lực truyền chân khí cho bệnh nhân trên giường xong, lại giúp Công Tôn Chi dứt bệnh nhân uống thuốc.

Nàng bắc ghế, ngồi trước giường, nhìn bệnh nhân trên giường.

“Bắt đầu đi.” Nàng nói.

Công Tôn Chi lại liếc mắt ngắm nàng, nói với bệnh nhân đang hôn mê bất tỉnh:

“A Diêu, ta là Ngũ Chi, ta đến thăm ngươi.”

“A Diêu, ta là Vô Ba, ta đến thăm ngươi.”

“Ngươi nằm cũng được nửa năm rồi, nên tỉnh lại đi. Nếu không tỉnh, các huynh đệ khác sẽ chê cười y thuật của ta.”

“Ngươi nằm cũng được nửa năm rồi, nên tỉnh lại đi. Nếu không tỉnh, các huynh đệ khác sẽ chê cười y thuật của Ngũ Chi.” Nàng máy móc lặp lại, tuyệt không sai nửa câu.

“A Diêu, hôm nay ta và Nhân Vân vội vàng vào thành, ngay cả điểm tâm cũng chưa ăn, cơm trưa chỉ tùy ý nhai nuốt chút lương khô.” Công Tôn Chi báo cáo lại hành trình.

“..... A Diêu, hôm nay ta.....đi ăn ở tửu lầu.”

Công Tôn Chi liếc nàng, miệng lại nói tiếp: “Trưa hôm nay, ta và Nhân Vân chỉ ăn bánh trái, người tại giang hồ, thân bất do kỷ, không thể lúc nào cũng

đường sinh được.”

“..... A Diêu, hôm nay ta mặc điểm tiểu nhị làm chủ, hấn tự động bụng lên món gà xào béo đến mức không thể béo hơn, bánh xốp giòn đến mức không thể giòn hơn, ta không thể ngăn cản, chỉ đành phải ăn hết. Chờ sau khi nguoi tỉnh lại, có thể đi thử xem.” Báo cáo xong.

“Giang cô nương,” Công Tôn Chi nhàn nhạt phát biểu cảm nghĩ: “Nói vậy, hôm nay thức ăn của nguoi hơi bị phong phú a.”

Nàng khách khí nói:

“Làm gì có, ăn quen mỹ vị của quý trang rồi, giờ ra ngoài ăn qua quýt vài ba món, quả thực là đầy dầu mỡ béo ngậy.”

“Nếu Giang cô nương ăn quá nhiều dầu mỡ, tối nay nên ăn nhẹ một chút đi, tối nay mời đến Song Vân tạ dùng cơm.”

Nàng cảm tạ, lại máy móc ngồi ở đó kể lại những chuyện vụn vặt linh tinh trong ngày cho bệnh nhân hôn mê bất tỉnh trên giường nghe, mãi đến khi một nén nhang sắp tàn, Công Tôn Chi mới chịu thả nàng ra khỏi lầu.

Chân trời đã xám dần, màn đêm sắp buông xuống, những ngày gần đây người giang hồ đến viếng thăm càng ngày càng đông, đèn đuốc được thắp sáng ngời trên những con đường chính trong trang.

Đuốc được thắp suốt cả đêm, chỉ đến sáng hôm sau mới tắt đi, như vậy chỉ riêng chi phí đèn đuốc cuối năm kết sổ lại, không biết là tốn kém đến bậc nào, Vân gia trang có cần phải lãng phí tiền bạc như thế không?

Nàng vốn tưởng rằng bọn họ sống khắc khổ chịu đựng vất vả, tiền bạc không thể so bằng thanh danh, người người đều nhin ăn nhin mặc, nhưng những người này chẳng những quần là áo lượt thoải mái theo sở thích, ngay cả cuộc sống cũng thập phần coi trọng. ừ..., căn cứ vào sự tính toán của nàng, Công Tôn Vân rất có khả năng đã phát hiện ra mỏ vàng.

Có người lôi kéo góc áo của nàng, nàng cúi đầu xuống nhìn, đó là vị được gọi là Giang tiểu đệ đang nhìn nàng.

“Đại, đại, đại tỷ.....” Một tiểu nam hài cỡ tám tuổi diện mục thanh tú, béo ú, gương mặt đỏ hồng hết sức trẻ con, bàn tay nhỏ bé của hấn nhanh nhẹn nắm chặt lấy y phục của nàng, lắp bắp nói: “Tứ công tử nói, hôm nay nguoi sẽ đến Song Vân tạ ăn cơm, trước khi đi, mời nguoi đến phòng nữ quyền vấn tóc lại đi.”

Nàng suy nghĩ một lát, mặc dù không hiểu, nhưng vẫn gật đầu nói: “Được.”

Dù sao nàng đang ăn nhờ ở đậu, người ta muốn nàng làm cái gì nàng phải làm cái đó. Cũng vậy, vị Giang tiểu đệ này vốn chính là tiểu đệ tử mới nhập môn của Vân gia trang, tất cả còn đang trong giai đoạn bồi đắp nắn chỉnh, vì giúp nàng bịa đặt thân phận, tiểu nam hài này liền trở thành tiểu đệ của nàng, từ nay về sau, đối với nàng phải phụng dưỡng quan tâm.

Nàng còn phải coi lại việc này.....Mà thôi, quên đi, chuyện nhỏ, nàng có thể nhẫn. Vân gia trang thích đem câu chuyện bịa đặt kia làm cho giống thật, nàng cứ nghe theo là được rồi.

Tiểu tử này đối với nàng phụng dưỡng quan tâm, xem nàng là tỷ tỷ ruột, nàng cũng chiếm không ít tiện nghi, phải bù lại, phụng dưỡng quan tâm đối với bệnh nhân trong lầu kia.

Bệnh nhân trong lầu kia, chính là Thất công tử ngày đó trên vách núi đen bị trọng thương sắp chết – Công Tôn Diêu, nghe nói hấn là công tử trẻ tuổi nhất, cũng là một trong số Sở Tự công tử sùng bái Nhân Vân công tử nhất.

Tuy Công Tôn Chi cứu lại được cho hấn một cái mạng, nhưng từ đầu đến cuối hấn vẫn hôn mê bất tỉnh.

Theo đúng đạo lý, nàng quả thật nên gánh vác chút trách nhiệm, cho nên, khi Vân gia trang đưa ra yêu cầu, muốn nàng mỗi ngày đến chỗ Công Tôn Diêu hàn huyên kể lại vài chuyện sinh hoạt thường ngày, nàng cũng vui vẻ đồng ý.

Chuyện rất nhỏ, chuyện rất nhỏ, nói mấy câu đối với người bị hôn mê bất tỉnh cũng không mất đi miếng thịt nào, nàng tuyệt đối có thể chịu được.

“Đại, đại, đại tỷ, theo ta đi.” Giang tiểu đệ nhỏ giọng nói: “Lần này nguoi không được phạm sai lầm, lần trước nguoi vấn tóc kiểu nam tử, Lục công tử tức giận mắng chửi om sòm, hôm nay phải cẩn thận chút.”

Nàng nhướn mày, ậm ừ đi theo tiểu nam hài.

Người ta muốn nàng làm sao thì nàng phải làm vậy, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, đó là đề hình dung tình cảnh bi thảm của nàng hiện nay.

Nàng Vương Vân, từng là Tả hộ pháp của Bạch Minh giáo Hoàng Phủ Vân, nay cải danh thành Giang Vô Ba, mai danh ẩn tích sống nhờ ở Vân gia trang.

Hồ xuống đồng bằng bị chó khinh, hiện tại, nàng là ký sinh trùng, tự nhiên phải cúi đầu, may mà, cúi đầu cũng không cần quá mất sức, cổ nàng vẫn còn chịu nổi, vì vậy cứ thế mà nhẫn nhịn.

Kỳ thật, nàng cũng không muốn nhớ lại chuyện ngày đó.

Đau đớn như vậy mà nàng có thể chịu được đã ngoài giới hạn người bình thường có thể làm nổi, phải nhớ lại, tương đương với phải chịu đau đớn lại một lần nữa.

Nàng chỉ nhớ rõ nàng bước đi trong màn mưa thật to, không cần thận nên ngã vài lần trên đường, cũng không biết khi nào mình sẽ cạn sức mà bỏ mạng, cứ như vậy mà đi tới.

Nàng không nghe thấy tiếng mưa rơi, cũng dần dần không thấy rõ cảnh tượng trước mắt. Mưa quá lớn, sương mù trong rừng dần dần dày đặc, đã vượt khỏi giới hạn tầm nhìn của nàng, càng cảm nhận được điều này nàng càng không thấy rõ phía trước.

Một bóng người như ẩn như hiện đứng cách nàng không đầy mười bước.

Nàng theo bản năng ngừng chân lại.

Người nọ vẫn đối diện với nàng, rồi sau đó chậm rãi há mồm nói gì đó.

Nói nàng thờ ơ làm thinh là không phải, mà căn bản là nàng không nghe ra được thanh âm gì, chỉ thấy người nọ bước nhanh đến trước mắt của nàng.

Hắn từ từ vươn tay đến, nàng nhìn không chuyển mắt, phát hiện bàn tay của hắn muốn sờ lên trán nàng, nàng theo trực giác tránh đi.

Tay hắn ngừng lại giữa không trung, rồi sau đó hắn rũ mắt xuống, kinh sợ đau xót trừng mắt nhìn cánh tay trái của nàng.

Hắn nói gì đó? Nàng không hiểu.

Hắn mạnh mẽ vung tay lên phong bế vài đại huyệt trên người nàng, nàng ngay cả nhúc nhích cũng không nhúc nhích nổi.

“Vân cô nương, ta đã đến chậm rồi sao?” Hắn nhìn thẳng vào mắt nàng.

Thanh âm đó có chút khàn khàn, nhưng kỳ lạ thay lại ngấm thẳng vào tai nàng.

Nàng nghĩ nghĩ, lễ độ trả lời hắn:

“Cũng không tính là trễ, ít nhất ta vẫn còn sống.” Nàng không biết nàng có phát thanh âm ra khỏi miệng hay không, chỉ biết hắn vẫn nhìn nàng, nàng đành phải nói lại: “Nhân Vân công tử, Hà Tai đâu?”

“Ta không để ý, có lẽ hắn đang tìm cách xuống đây.”

Nàng nghĩ nàng đã đi rất lâu, giờ Công Tôn Vân và Hà Tai bọn họ mới tìm được đường xuống đáy vực thẳm này mà cứu người, nhưng nghe ý tứ của hắn lại không hẳn như thế.

“Vân cô nương, ta mang người về Vân gia trang được không?”

Thanh âm khàn khàn lạnh lùng không hề ôn nhuận, cũng không hề trong trẻo vẫn bao vây lấy nàng. Lúc này mạch suy nghĩ của nàng không được linh hoạt như xưa, ngừng nửa ngày, nàng mới bừng tỉnh đại ngộ, đôi môi tái nhợt run run cong lên, nhưng trong mắt không hề có ý cười. Nàng nói:

“Nhân Vân công tử không cần để ý. Ta cũng không oán các người đâu, con người ta khi gặp nạn, ai lại không cứu người nhà trước, đó là chuyện tất nhiên.” Chỉ là nàng không phải là người nhà của hắn và Hà Tai.

Sự thật vẫn đơn giản như thế. Nói thì dễ nhưng làm mới khó, lúc Hà Tai hứa hẹn đi theo nàng suốt cả đời, trong lòng nàng rất cao hứng, nhưng vẫn không tin. Chuyện hôm nay chỉ là để nghiệm chứng lại suy nghĩ của nàng mà thôi.

Hiện tại, nàng xác thật là tâm như chỉ thủy.

Hắn vẫn nhìn chằm chằm nàng. Nàng thần nhiên nói:

“Nếu ta gặp trường hợp như ngươi, tất nhiên cũng sẽ cứu người nhà trước.”

“Lần đầu tiên ta cứu không được ngươi, lần thứ hai, lần thứ ba, dù sao cuối cùng cũng sẽ cứu được ngươi.”

Lời khách sáo này nàng đã sớm nghe quen. “Đa tạ Nhân Vân công tử, thứ lỗi tiểu nữ tử không thể thi lễ.....Hai khối ngọc còn lại kia vẫn nằm trong chiếc túi ở tay áo của ta.....” Muốn đòi lại thì tự mà lấy.

“Vậy ngươi cứ giữ ở đó đi.” Ngừng lại, hắn nhẹ giọng nói: “Ngươi có bằng lòng để ta cứu ngươi không?”

Nàng khẽ giật mình, cuối cùng cũng hiểu nguyên nhân tại sao hắn vẫn đứng yên nơi đó mà không dám nhúc nhích.

Nàng rũ mắt xuống, nở nụ cười vô cảm, rồi sau đó thấp giọng nói:

“Vậy phiền công tử.” Nói xong, rốt cuộc nàng cũng buông tha cho chữ nhẫn, mặc cho cảm giác đau đớn sâu sắc lan truyền khắp toàn thân, trong chớp mắt, ngã vào trong lòng của hắn.

Khi nàng tỉnh lại đã ở Vân gia trang.

“Ta thực kinh ngạc, ngươi bị thương nặng như vậy mà vẫn có thể đi bộ xa như thế.” Công Tôn Chi lắc đầu đã nói.

Trong phút chốc, nàng thật muốn rên ra tiếng. Làm ơn tha cho nàng đi, tuy nàng bị trọng thương, nhưng thánh lực của nàng vẫn còn, công phu lưỡi dài của người này đủ để hủy diệt chữ nhẫn của nàng, tại sao để nàng gặp người này chứ?

“Ngươi yên tâm, hiện nay ngoại trừ mấy người bọn ta, không còn ai biết Hoàng Phủ Vân còn sống. Ngày đó mưa to đến ba canh giờ, sau khi tạnh mưa, Nhân Vân đề nghị cùng Xa Diễm Diễm xuống vực thăm tìm người, bọn ta an bài xác chết, thay vào y phục của ngươi, thì thể dung mạo hoàn toàn biến đổi, Xa hộ pháp cũng không có hoài nghi.” Công Tôn Chi nhẹ giọng nói: “Đó là xác chết của một trong các đệ tử của bốn trang. Dưới sự an bài của Nhân Vân, tạm thời được chôn ở nơi đó, chờ thêm hai năm nữa mới danh chính ngôn thuận mang hân về trang.”

“.....” Nàng rũ mắt xuống.

“Nhân Vân công A Diêu, lại đỡ ta, không thể phân thân cứu ngươi, lúc ấy mưa quá lớn, bọn người Xa Diễm Diễm đã xuống núi, bọn ta là người cuối cùng rời khỏi, sau khi Nhân Vân giao A Diêu cho ta, đã nhảy xuống vực thăm.”

Nằm ở trên giường không thể động đậy, nàng bị bắt nghe lại chuyện cũ năm xưa.

Công Tôn Chi nháy mắt mấy cái. “Cũng không phải là hân tự tử, khinh công của hân rất cao, ngày thường hân muốn bay xuống vực thăm cũng là chuyện dễ dàng, nhưng hôm đó trời mờ mịt, tầm nhìn không rõ, hân dám hành tẩu trong đồng loạn thạch của vách núi đang sạt lở, thật cũng không dễ dàng tí nào, Vân cô nương sau khi có thể nói lại, nhất định phải cảm tạ Nhân Vân.”

Lúc này nàng mới phát hiện nàng há mồm nhưng không phát ra được thanh âm nào. Thật ra..... Công Tôn Vân nhảy xuống vực thăm thì sao chứ? Nếu không phải vận khí của nàng tốt, hân có tìm được cũng sẽ chỉ là một xác chết mới vừa tắt thở.

Công Tôn Vân có nghĩa khí, quả nhiên là gia trưởng trong chốn giang hồ, tuy trình tự có trước có sau, nhưng nếu hân có thể cứu nhất định sẽ ra tay cứu.

Hoàng Phủ Vân có thể biến mất trên đời này, đúng là điều mà nàng hằng mong đợi, từ nay về sau không cần hực hực đâm đá lẫn nhau, không cần đối phó với lão giáo chủ điên rồ bị tẩu hỏa nhập ma kia. Nàng nên cảm tạ hân, không phải sao?

Theo sự tính toán của nàng, Giáo chủ cùng lắm là chỉ chịu đựng được một năm nữa thôi, sau đó phải tìm người tiếp nhận chức vụ ngay, lúc đó, cho dù nàng bị vạch trần thân phận cũng chẳng sao, từ nay về sau chân chính làm một nhân văn đã hực tiêu dao khoái lạc.

Từ cực khổ chuyển tới cực lạc, nàng thật đúng là không thể thích ứng. Nhưng, cuối cùng cũng chỉ là một chữ nhẫn thôi, chỉ cần có thể chịu đựng, nàng cũng không tin nàng không chống đỡ nổi.

Công Tôn Chi về mặt chợt nghi hoặc, nói:

“Ngươi có biết ngươi đã nằm bao lâu rồi hay không? Trở lại trang mới được hai ngày, ngươi đã tỉnh lại, đây cũng không phải vì thân thể ngươi đã khỏe lại. Ngươi đầu roi máu chảy, xương khuỷu tay gãy, ngũ tạng lục phủ lệch vị trí, chân trái bị trật, làm sao có thể đi xa như vậy? Đó là còn chưa tính đến các vết thương lớn nhỏ khác. Mặt khác, tuy ta đã tăng thêm lượng thuốc tê Ma Phí tán, nhưng tuyệt đối không thể không đau, tại sao ngươi không lộ ra đau đớn?”

“.....” Dù sao nàng cũng không thể nói chuyện, có cố tránh nói về việc này.

Công Tôn Chi cười cười, rồi sau đó giải á huyết cho nàng.

“Giờ ngươi có thể nói rồi. Lúc trước ta sợ ngươi đau đến khóc cha gọi mẹ, nhưng hiện tại, ừ, ngươi thật sự có thể nói được.”

Nàng trừng mắt nhìn hân nửa ngày, Công Tôn Chi vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

Ăn nhờ ở đậu..... Ăn nhờ ở đậu..... Nàng rốt cuộc mở miệng...

“..... Đau.....”

“Cái gì? Ta nghe không rõ.” Hân về mặt vô tội.

“..... Đau quá! Ta rất đau!” Nàng khàn giọng nói. Trên đầu chữ nhẫn là một cây đao, nàng tuyệt đối có thể phối hợp kêu rên đau đớn.

“Thật sự đau lắm sao? Vậy tại sao ngươi không khóc?”

“.....” Nàng cắn răng.

“Ngủ đi, đừng bắt nạt Vân cô nương.” Một thanh âm khàn khàn cất lên từ góc phòng.

Lúc này nàng mới phát hiện Công Tôn Vân vẫn đứng nơi đó. Hắn tiến lên, che khuất hơn phân nửa ánh sáng nơi đầu giường, khiến nàng xem không rõ về mặt của hắn.

“Ngươi tỉnh lại quá sớm, đó cũng không phải là chuyện tốt, ta biết đây là thói quen của ngươi, nhưng thả lỏng một chút sẽ ngủ ngon hơn, phải không?”

Lòng bàn tay hắn đặt nhẹ lên trên đôi mắt nàng khiến nàng không thể không chớp mắt.

“Nhàn Vân, ngươi ở lại đây với nàng đi, ta đi xem A Điều.”

“Ừ.” Hắn đến ngồi cạnh giường, thanh âm vẫn khàn khàn, làm nàng hoài nghi không biết yết hầu của hắn bị hỏng rồi hay sao đó.

Lòng bàn tay của nam nhân này mang theo hơi ấm, rất nhanh sưởi ấm mí mắt của nàng. Nàng nhớ rõ, trên đường được đưa về Vân gia trang, đau đớn đến phát cuồng, nàng tuyệt đối có thể chịu đựng, nhưng nàng phải nhẫn nại giữ tỉnh táo, chính là hai bàn tay này đã che phủ lấy mắt nàng, khàn khàn lặp đi lặp lại bên tai nàng: Ngủ tiếp đi, ngủ rồi sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.

Giờ nàng ngủ tiếp một chút chắc là không sao, nàng nghĩ, Vân gia trang tạm thời là nơi an toàn. Nhàn Vân công tử và Công Tôn Chi đều xem như là chính nhân quân tử khách khí hữu lễ, ở lại đây dường như thương, tuyệt đối là kẻ sách vẹn toàn nhất.

Vì thế, nàng từ từ thả lỏng, mặc cảm giác ám áp trên mí mắt che phủ đi ý thức của mình.

Mãi cho đến sau này, nàng mới phát hiện.mới phát hiện.

Nàng bị lừa!

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vân Công Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Nàng bị lừa!

Nửa năm nay, nàng cuối cùng cũng phát hiện ra trong Vân gia trang, người nào người nấy đều là “Bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa”!

Nàng chậm rãi bước từng bước một lên cầu như một con trâu già đi cày. Mỗi khi đến chỗ có đuốc thấp rọi, Giang tiểu đệ liền tức thì tắt đuốc đi, đến cuối cùng cả một cây cầu đều chìm dần trong bóng tối, chỉ còn lại đèn đuốc thấp sáng nơi Song Vân tạ.

Đuốc trên cầu bị tắt, chỉ chừa lại đuốc trong tạ, ý bảo đường này không ai nên lui tới.

Nàng đã ở trong trang sáu tháng, rất hiểu thông lệ của Vân gia trang. Vân gia trang không ít người ngoài lui tới, đôi khi người của Vân gia trang cũng cần một không gian riêng, lúc đó sẽ áp dụng thông lệ này. Đường nào không có đuốc thấp sáng, chớ đi về phía trước.

Tháng trước, chính là dùng cách này, Công Tôn Chi bảo trù phòng theo thực đơn của hắn, nấu một bữa món ăn bài thuốc, triệu tập bọn công tử trong trang trốn ở nơi này để thưởng thức. Nàng biết rõ như thế là vì nàng cũng bị buộc đến đây.

“Đại, đại tỷ, ta đi trước.” Giang tiểu đệ đỏ mặt, lấy ra chiếc đèn lồng mờ mẫm đi ngược lại về hướng cây cầu, đôi chân béo ục ra sức chạy về.

Nàng chậm rãi bước đến Song Vân tạ, chủ nhân đã sớm ngồi sẵn chờ nàng.

Hắn một thân bạch y tinh thuần sắc trắng, tôn lên dáng người ngọc thụ lâm phong, cánh tay chống má, nhắm mắt dưỡng thần, mái tóc đen xõa ra sau lưng hòa vào màn đêm, ngẫu nhiên bị gió thổi tung bay, thực sự toát lên phong thái xuất trần.

Người như thế, cho dù không cử động gì cũng là thiên tiên thuộc hàng thượng đẳng, đúng là đáng tiếc a.

Hắn khẽ cựa mình, đôi mắt anh tuấn mở ra, nhìn thấy người đến là nàng, bật cười nói:

“Rốt cuộc ngươi cũng đến rồi.”

“Nếu ngươi đói bụng, có thể dùng cơm trước.” Nàng nói.

Hắn nghe vậy, khoe miệng lại cong lên, cười trông thập phần đáng yêu. Đáng yêu thật, ấy vậy mà để nàng phát hiện ra hắn có hai cái răng khểnh, có lộn hay không? Thiên tiên không thể nào có má lúm đồng tiền và răng khểnh nha.

“Vô Ba còn khách sáo với ta sao? Đều là người trong nhà. Mau lấy vật ấy ra đi.”

Ăn nhờ ở đậu, ăn nhờ ở đậu, nàng thở sâu, cống hiển ra cái giò trúc nhỏ, nói:

“Đây là gà xối mỡ, ăn xong, làm ơn hủy thi diệt tích giùm.” Nàng cũng không hỏi vì sao người này có thể biết hết nhất cử nhất động của nàng.

Hắn lấy con dao nhỏ ra cắt thịt, chia cho nàng một nửa, rồi sau đó ngược mắt lên hỏi:

“Ngươi hôm nay đi từ lâu nghe được chuyện vợ vẫn gì?”

“Cũng không có gì.”

“Từ lâu chuyện phiếm rất nhiều, Cổ Thiếu Đức và bọn đệ tử sai vặt của Hoàng Tái Nhiễm đều ở đó, bọn họ chủ yếu thích náo nhiệt, đề tài tán gẫu nhất định là đại sự quan trọng.” Hắn nói rồi nhìn nàng, khoe môi vẫn ẩn chứa ý cười như trước.

Nàng suy nghĩ một hồi, nói: “Chỉ là tán gẫu. về hôn sự của Hải Đường tiên tử và Đồ Tam Lung.”

“Thì ra là việc này. Ta đang muốn bàn với ngươi, Đấng gia bảo có ý muốn kết thân với Đồ Tam Lung, hôn sự này tuyệt đối thành, đến lúc đó, Vân gia trang nhất định phải tham dự, nếu sức khỏe ngươi cho phép, chi bằng đi chung đi!”

“Công tử, tuy rằng hoa rơi có ý, nước chảy vô tình, Hải Đường tiên tử này. dù sao cũng là đệ nhất đại mỹ nhân.” Trong lòng nàng thật nghi ngờ.

Hắn liếc nàng một cái thật sâu, cũng không có trả lời.

Bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thổi rửa, nàng thắm nhảm lại trong lòng, sau đó thở sâu, nói:

“..... Nhân Vân, tuy rằng hoa rơi có ý, nước chảy vô tình, Hải Đường tiên tử này dù sao cũng là đệ nhất đại mỹ nhân, chẳng lẽ ngươi chưa từng động tâm qua hay sao?”

Hắn ngậm miệng lại, bày ra bộ dáng tươi cười nói:

“Nói như ngươi, ta là người vừa thấy sắc đẹp đã đầu óc choáng váng hay sao?”

“Cũng đúng, cưới vợ nên chọn người hiền lương thực đức, tiếp theo mới là tướng mạo, về sau Nhân Vân cưới thê tử, dù dung mạo có xấu, nhưng đức hạnh tất nhiên phải là thiên hạ vô song.” Nàng cố tình làm ra vẻ vô ý nói như thế.

Hắn nhìn nàng chăm chú, khoe miệng vẫn duy trì nụ cười vô cùng thân thiết.

Tươi cười vô cùng thân thiết như vậy, khiến dung mạo tuần tú của hắn sinh động hẳn lên, lông mày a, cặp mắt a, cả dung mạo thuộc hàng thượng đẳng đều chan chứa tình cảm, tươi rói như gió xuân tràn trề vô tận, đây đúng là cảm giác của nàng.

Nàng không thể không thừa nhận, hắn có thể cự tuyệt mỹ sắc, tránh xa ngoài ngàn dặm, nàng đương nhiên cũng có thể, chỉ là ánh mắt nàng hơi tham luyến một chút thôi, đây là chuyện thường tình, là bản năng của con người, không thể trách nàng, đặc biệt nhất là lúc hắn giả mạo làm Lạc Thần.

Hơn nữa, xuân phong như thế khiến nàng nhớ tới khoảng thời gian nàng nằm trên giường dưỡng thương.

Ý chí của nàng mạnh mẽ kinh người, chưa đầy hai tháng nàng đã có thể tự rời giường, cũng muốn xuống giường luyện tập đi lại. Công Tôn Chi vốn không đồng ý, nhưng Công Tôn Vân lại nói một câu:

“Mấy tháng nay ta đều ở lại trong trang, chi bằng để ta hỗ trợ đi.”

Hỗ trợ? Hắn có thể giúp cái gì? Trong lòng nàng nghi hoặc, nhưng người ta là ân nhân cứu mạng, nàng quen thói nhẫn nhịn nên cũng không dám nhiều lời, chỉ có thể để mặc hắn hỗ trợ, sau này mới phát hiện hắn đòi giúp là vì.....

Sáng nào hắn cũng giúp đỡ nàng bước xuống giường, lúc đầu chỉ đi vòng vòng trong phòng đã toát mồ hôi đầy đầu, hắn cũng không ngăn cản, nàng muốn đi bao lâu hắn liền đỡ bấy lâu, sau đó nàng phát hiện có chỗ không đúng, nghị lực của nàng vượt xa sức lực của cơ thể nàng. Ngày đầu tiên đi quá nhiều, ngày hôm sau nàng muốn rời giường, nhưng chỉ có thể trừng mắt nhìn lên đỉnh giường.

Bởi vì cơ thể của nàng hoàn toàn cự tuyệt phối hợp với đầu óc của nàng.

Hắn ngồi sát cạnh giường, lại hóa thân thành Lạc Thần, nở ra nụ cười tuyệt diệu.

“Vô Ba, nếu ngươi đi không nổi, ta có thể cõng ngươi đi, như vậy cũng khá thú vị!”

“.....” Bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thổi rửa, yêu nghiệt a!

Từ đó về sau, nàng vô cùng quy củ, luyện đi thấy mặt sẽ tuyệt đối không miễn cưỡng gắng gượng, đến một ngày, hấn cũng không giúp đỡ nữa, chỉ ngồi trong đình viện, rõ ràng là tiết trời nắng gắt lúc cuối thu, hấn lại cười như gió xuân phất vào mặt, xuân sắc lan tràn đầy đất.

“Như vậy đi, ta ngồi ở trong này, coi như triển lãm chút mỹ sắc, nữ tử đều thích cái đẹp, hy vọng người lấy đó làm động lực, hể đi được đến bên ta thì sẽ được nghỉ ngơi.” Hấn cổ vũ.

Lần đầu tiên nàng nghe thấy, thiếu chút nữa té nhào xuống đất, nghĩ rằng chắc Nhân Văn công tử đã bị ai đó đánh tráo.

Lần thứ hai nàng nghe thấy, mất cảm giác mà làm lơ.

Nàng thích ứng rất nhanh, vô cùng, vô cùng nhanh.

Mỗi người đều có một mặt không muốn người khác biết, ngày thường luôn ra vẻ đạo mạo, nhưng sau lưng đều có khả năng lấy chuyện gian dân, bất người, cướp của để phát tiết. Công Tôn Văn bình thường tính lạnh thanh nhã như một dòng suối mát lạnh, không ngờ rằng đằng sau vẻ lạnh lùng đó, hấn thích cười là cười, không những thế, khi hấn cười, đều là thật tâm thành ý, thoải mái đến cực điểm, không có một chút giả dối. Về điểm ấy, nàng thật rất bội phục.

Hấn dường như nhìn thấu suy nghĩ của nàng, cười nói:

“Vô Ba có từng nghĩ rằng, nếu ngay cả đối với người nhà mà cũng phải đội mặt nạ, không phải cuộc sống như vậy quá vất vả hay sao?”

“Nhân Văn nói phải.” Đáng tiếc nàng không có người nhà, tự nhiên không thể lật lên... một mặt khác của nàng.

Hai người lẳng lặng ăn một hồi. Nàng khó có được khoảnh khắc không phải suy nghĩ gì cả như thế này, cứ thế mà hưởng thụ nhân nhã. Gần đây khoảnh khắc như vậy càng ngày càng nhiều, nàng không biết như vậy có tốt hay không, nhưng nàng luôn thả lỏng chính mình.

Một bàn rau cải thanh đạm, trong bình không phải rượu, mà là trà dưỡng sinh. Mỗi ngày đều dưỡng sinh, chỉ bằng một đạo giết nàng còn sướng hơn. Sống lâu như vậy để làm gì? Muốn xem thiên hạ này cuối cùng biến đổi như thế nào sao?

Nàng bị bắt uống một chén trà dưỡng sinh, không khỏi thảm than trong lòng, lặng lẽ đem món ăn bài thuốc chuyển tới trước mặt đối phương, nàng đổi lại ăn toàn bộ con gà xối mỡ.

Mỡ tươm ra béo ngậy, thơm ngào ngạt, ăn ngon tâm tình cũng tốt hơn.

Hấn nhìn nàng, lại rót một chén trà dưỡng sinh cho nàng, nói:

“Bất kỳ thứ gì, cũng phải hài hòa vừa phải mới tốt.”

“Ta thân thể yếu ớt, phải dưỡng béo chút mới tốt.” Nàng lý luận lại.

Hấn có chút bất đắc dĩ, cuối cùng cũng phải giải quyết hết mớ thức ăn bài thuốc giúp nàng. Ăn xong, nàng cung kính dâng nộp xương gà lên bàn, hấn đến lan can, vận chân khí một cái, biến mớ xương gà thành vụn phấn bỏ xuống trong hồ.

Biện pháp hay a! Nàng cảm động đến sùng bái, về sau ăn vụng không sợ bị bắt.

Hấn lấy ra chiếc khăn tay trắng như tuyết lau khô ngón tay. Hấn thấy nàng cũng lấy ra một chiếc khăn tay trắng giống như vậy để lau tay, không khỏi cười nói: “Ta tưởng người dùng khăn màu sắc sặc sỡ chứ.”

Nàng cũng thẳng thắn: “Sau khi trở thành Giang Vô Ba, đổi lại dùng khăn tay giống người của Vân gia trang có vẻ ổn hơn.”

“Theo thói quen của người, bất cứ cái gì cũng không thể để cho bị mê muội, không thể giữ lại lâu dài, thế mới là đạo lý để bảo toàn sinh mệnh, có phải không?” Hấn nén cười, dưới ánh trăng trông thập phần lịch sự tao nhã, thậm chí còn mang theo vài phần thương tiếc.

Nàng nhìn sang một bên, khoanh tay nhìn mặt hồ nhân tạo âm u, làm bộ giả lơ.

“Vô Ba, người không thấy kỳ quái sao? Dù là ta, hay là người của Vân gia trang, thậm chí đại bộ phận người trong giang hồ, nếu dùng khăn tay, đa số đều là khăn thuần trắng.” Hấn bỗng nhiên nói.

Mấy ngày nay chỉ cần hấn ở Vân gia trang, cũng rất thích nói chuyện phiếm với nàng, nàng không phủ nhận nàng cũng thích nói chuyện phiếm với hấn. Nàng suy nghĩ một hồi rồi nói:

“Ta nghĩ đó là sở thích của người Trung nguyên.”

“Thật không dám giấu, năm ta hai mươi tuổi, có một ân nhân cứu mạng.....” Hấn cười dụi dụi.

Nàng liếc về phía hấn.

“Ân nhân cứu mạng ấy lấy chiếc khăn thuần trắng làm tín vật, ta biết nàng ấy không muốn đưa ra. Sau khi ta về trang, toàn bộ người trong trang thống nhất đòi lại dùng khăn tay thuần trắng, không bao lâu, nam nữ trẻ tuổi trên giang hồ đều xem Vân gia trang như Thiên Lôi sai đầu đánh đó, lấy khăn thuần trắng làm khăn tay tùy thân bên người.” Hần nhẹ nhàng phát chiếc khăn tay trắng như tuyết.

Động tác như thế phối với con người như thế, thật sự là thanh nhã phong tình vô hạn, hèn chi ai nấy đều bắt chước dùng khăn giống hần.

Nàng thâm thở sâu, buồn bực nói:

“Người đã sớm nhìn thấu tâm tư của ân nhân cứu mạng ngươi rồi. Ngay cả Hộ pháp của Bạch Minh giáo Xa Diễm Diễm cũng đòi lại dùng khăn giống ngươi, ngày đó ngươi vừa thấy ta móc ra một cái khăn sắc sỡ lóe mắt là ngươi đã hoài nghi ta rồi, phải không?” Nàng đứng là tự mình rơi vào bẫy.

Công Tôn Vân cười nhưng không nói gì.

Nàng sờ sờ mũi, cũng không truy vấn tiếp, chỉ cùng hần thưởng thức ánh trăng.

Đêm nay chưa đến rằm, trăng tròn bị mây đen che hơn phân nửa, nhưng ánh trăng vẫn tỏa sáng đều khắp bầu trời. Đèn đuốc xa xa trong trang sáng ngời, bùng bùng sức sống, nàng cơ hồ có thể tưởng tượng thấy đệ tử của Vân gia trang vội vàng tiếp đãi khách đằng trước, nhưng đằng sau cả ngày đều tĩnh lặng.

“Đêm đã khuya, cẩn thận kéo cảm lạnh, ta đưa ngươi về phòng thôi!” Hần nói. Thanh âm lại có chút thương xót.

Nàng nguyên ý ở đây ngắm trăng đến hừng đông, nhưng những lời này nàng cũng không nói ra miệng, chỉ nói:

“Ta có thể tự trở về.”

Khóe môi hần mỉm cười, nói: “Không thể được. Thương thế của ngươi tuy bình phục, nhưng thân thể chưa khỏe hẳn, nếu như gặp phải vị thiếu hiệp nào đó mang lòng ái mộ, sợ muốn tránh cũng tránh không được, hãy cứ để ta đưa ngươi trở về đi.”

Nàng nghe vậy, suýt chút nữa lại té rơi xuống hồ.

Thiếu hiệp đem lòng ái mộ..... Nàng còn chưa từng gặp qua, không phải sao?

“Công phu của Hà Tai không kém, thậm chí là thuộc hàng thượng thừa.” Hần nói: “Công phu của hần do ngươi truyền thụ, tuy nói sư phụ dẫn vào cửa, tu hành ra sao tùy vào từng người. Nhưng lẽ ra công phu của vị tiểu sư phụ như ngươi này hẳn là mạnh hơn rất nhiều so với khi mười bốn tuổi chứ, không ngờ, ngươi..... công phu ngươi thật sự quá kém.”

Ngươi cứ việc nói thẳng đi, nàng cười thầm. Hần tưởng công phu của nàng cao cường, nhưng không ngờ tình trạng sau khi nàng rơi xuống vực thăm lại vô cùng thê thảm.

Dù sao phần cốt lõi đã bị hần nhìn thấu, nàng cũng chỉ còn cách nói thẳng:

“Mùa đông năm ấy khi ta được mười bốn tuổi, không ngờ Giáo chủ nói cho ta biết một sự thật hết sức bi thảm, tuy ta có thể luyện tiếp công phu, nhưng tiến triển sẽ rất chậm. Ta cũng không có nhiều tâm lực học võ như vậy, may mà lúc đó có Hà Tai. Ta nguyên bản họ Vương, là mồ côi từ trong bụng mẹ, tiên phụ lúc sinh tiền sửa họ lại là Hoàng Phủ, ta đem toàn bộ võ học Vương gia truyền thụ lại cho Hà Tai, mỗi người thiên tư khác nhau, hần có thể xem như có tư chất thượng đẳng, học mười biết mười.” Nàng thản nhiên nói, khi đề cập đến Hà Tai, giọng nói không có gì thay đổi.

Nàng thấy ống tay áo của Công Tôn Vân giật giật, không biết là bị gió lay động, hay là hần muốn ôm nàng để an ủi? Nhưng hần thần sắc tự nhiên, khiến người ta không đoán ra được nguyên nhân.

“Như vậy đi, dù sao ngươi ở trong trang cũng nhàn rỗi không có việc gì làm, từ từ luyện công phu cũng tốt.” Hần trầm ngâm trong chốc lát, đôi mắt sâu thăm thẳm như hồ nước không đáy lóe lên một tia sáng. “Chỉ bằng, từ giờ trở đi đi.”

“..... Xin hỏi, bắt đầu như thế nào?” Nàng có chút sợ hãi.

Nụ cười của hần dưới ánh trăng trông thật mê người. “Ta không phải nghiêm sư, ngươi không cần phải phòng bị ta. Từ Song Vân tạ đến bên bờ không xa lắm, nhưng giữa chừng cũng không có điểm dừng để vận lực tiếp, khinh công của ngươi có qua nổi hay không?”

Nàng xem một hồi, chần chờ rồi gật đầu. “Chắc là có thể.”

Công Tôn Vân cười nói:

“Nếu ngươi không xong, ta ở ngay bên cạnh ngươi, kêu một tiếng là được rồi.”

“.....” Người ở dưới mái hiên sao có thể không cúi đầu? Nàng ngậm vận khí, theo hần nhảy ra ngoài lan can.

Bạch y của hần phát phới, dưới ánh trăng quả nhiên tuần mỹ khôn cùng, khiến người nhìn cảm thấy bốn bề xung quanh hần như thiên giới. Tay áo tản ra ánh sáng bạc, toàn thân mờ ảo như mộng huyền. Bộ y phục này quả thật hoàn toàn tôn lên khí chất thanh nhã lạnh lùng của hần, khiến xuân sắc, không, xuân tiêu dung của hần phi phạm đến cực điểm. Có thể thấy được người này rất biết cách chọn trang phục, không biết hần mặc y phục vào trông

như tiên nhân, nhưng lúc thoát y phục ra, toàn thân trần trụi có còn giống tiên nhân nữa hay không?

Ý nghĩ này trong đầu khiến nàng ngẩn ra, nhất thời dưới chân hụt một bước, lập tức nàng được người bên trái vứng vàng đỡ lấy, nhanh nhẹn hạ xuống bờ.

Rõ ràng người đang ở trước mắt, nhưng trong chớp mắt lại lui tới bên cạnh người nàng, nàng ngay cả tóm lấy cũng không kịp, hèn chi ngày ấy hấn dám mạo hiểm từ đồng loạn thạch nhảy xuống vực thăm. Nàng tâm như chi thủy, đúng không?

“Vô Ba?”

“Không có gì, chỉ lànhất thời yếu đuối.” Nàng cúi đầu nhìn thấy, cánh tay hấn đang vòng qua ôm thắt lưng của nàng.

Hấn cũng chú ý tới, từ từ thu cánh tay lại, nói:

“Thất lễ, Vô Ba. Ta vốn muốn đỡ lấy cánh tay của ngươi, nhưng tay trái của ngươi lại không thể động mạnh đến được, ta chỉ có thể đổi sang ôm ngươi.”

Nàng chậm rãi ngược mặt lên, nhìn ánh mắt cố tình lảng tránh của hấn. Thoạt nhìn, vẻ mặt hấn như biểu đạt ý xin lỗi, nhưng khóe miệng mơ hồ cười thích chí. Không thêm che giấu như vậy, là vì nghĩ rằng nàng ngu ngốc, hay là vì xem nàng là người nhà, nên bày ra bộ mặt chân thực nhất?

Nàng than thầm trong lòng. Ăn nhờ ở đậu mà. Nữ nhân chốn giang hồ không nên câu nệ tiểu tiết, nghe nói lúc nàng rơi xuống vực thăm bị hôn mê nằm trong lòng hấn, là hấn ôm nàng đi một hồi rồi mới giao cho những người khác, không câu nệ tiểu tiết, không câu nệ tiểu tiết.

Hấn cùng nàng một đường trở về tắm lâu, trên đường có đệ tử đi ngang qua, lập tức tiến lên bẩm báo:

“Công tử, Ngọc Diện thư sinh cầu kiến.”

“Ngọc Diện thư sinh?” Nàng cười: “Danh hiệu người này thật thú vị.”

“Ngọc Diện hàm ý là tướng mạo tuấn mỹ.” Công Tôn Vân thuận miệng đáp. “Vô Ba, ngươi nghỉ ngơi trước đi.”

Nàng âm ừ vào viện, quay đầu thấy hấn vẫn còn đang trầm tư đứng tại chỗ. Nàng nhún vai, đẩy cửa vào tắm phòng, không bao lâu, nàng nghe thấy tiếng chân nhẹ nhàng rời khỏi.

Nàng đẩy cửa sổ ra, gió đêm phất vào mặt, hấn quả nhiên đã rời khỏi. Nàng ngắm cảnh đêm một hồi, cỡi xuống chiếc đai lưng bằng gấm dài gần chấm đất.

Đuôi đai lưng hơi ẩm ướt, là vì vừa rời thiếu chút nữa rơi xuống hồ. Nàng nhìn chằm chằm trong chốc lát, quay đầu thấy trong tủ quần áo có một bộ đồ mới.

Nàng tò mò mở bộ đồ mới ra, kiểu dáng không khác gì bộ nàng đang mặc trên người, cũng là màu trắng tinh khiết, đai lưng cũng rủ dài chấm đất. Hấn thông minh, đoán được trong lòng nàng sợ hãi, bất kể thay đổi y phục nào, đai lưng đi kèm cũng phải thật dài.

Lòng bàn tay nàng khẽ đổ mồ hôi, nhớ tới ngày đó nếu không phải đai lưng bên hông dài mà cuốn lấy ngọn cây, nhất thời trong khoảnh khắc rơi xuống, nàng đã sớm bị tốc độ rơi cực nhanh như thế làm vỡ óc ra rồi. Từ đó về sau, cho dù việc gì nàng cũng có thể nhẫn, nhưng vẫn theo bản năng quán quít không rời chiếc đai lưng thật dài.

Cứu người nhà trước là đương nhiên, đáng tiếc nàng chỉ có một mình.

Chỉ có mình mới có thể tự cứu chính mình, ai cũng không đáng tin cậy.

Nghĩ nghĩ, nàng thở dài. Cái này gọi là một khi bị rấn cắn, mười năm vẫn còn sợ dây thừng, không biết câu này nàng có dùng sai hay không?

Mùa đông năm nay coi như ấm, nàng dưỡng bệnh cũng không vất vả, nàng khoải trá nằm trên giường. Giường này nàng ngủ thật sự yên tâm, không giống như trước kia, chỉ khi nào có Hà Tai ở bên cạnh, nàng mới dám ngủ. Ở đây tháng ngày trôi qua thực nhàn nhã, có khi khiến nàng nghĩ đây chỉ là một giấc mộng.

Chờ tỉnh mộng, mới có thể phát hiện ra nàng đã sớm vỡ toang đầu nằm dưới vực thăm.

“Cô nương.”

Nàng bật mở mắt ra, theo trực giác nhìn quanh phòng một cách đề phòng.

Đó là thanh âm của Hà Tai, hầu như sát tai nàng.

Nàng cẩn thận nhìn bốn bề đen như mực trong phòng, xác định không có người, mới thở phào nhẹ nhõm.

Đầu đầy mồ hôi, nàng bước xuống giường uống chừng một ly nước lạnh. Buổi tối ăn toàn gà xối mỡ quả nhiên khiến nàng miệng khô lưỡi khô, nàng lại

đẩy cửa sổ ra, xa xa đèn đuốc đã tắt, gió lạnh khiến nàng cảm thấy thả lỏng.

Hiện giờ nàng cũng không bao giờ còn vỗ về ngọc tiêu theo bản năng nữa, cũng không còn tiếng lục lạc đi theo nàng, nhưng nàng vẫn nhớ tới Hà Tai.

Nàng không muốn ở lại trong phòng, nên mở cửa ra ngoài đi loanh quanh một chút. Vân gia trang từng gốc cây ngọc cỏ đều khiến nàng vô cùng an tâm, tuy rằng đây cũng không phải là hiện tượng tốt, nhưng thỉnh thoảng tự dung túng một chút, chắc cũng không sao.

Đi mãi, đi mãi, nàng giật mình nhận ra mình đang đứng trước tấm lâu của Công Tôn Diệu. Nàng suy nghĩ một hồi rồi đẩy cửa mà vào, bên trong ánh nến chưa tắt, nhưng không có ai ở đó.

Nàng ngồi xuống cạnh giường, nhìn thiếu niên vẫn ngủ say như trước.

Mỗi ngày phụng dưỡng viếng thăm, không phải là muốn nàng áy náy, mà là muốn nàng xem Công Tôn Diệu như người trong nhà, sao nàng lại không biết chuyện đó? Nàng thở dài:

“Hôm nay ta lên mua về một con gà nướng, bị bắt phải chia cho Nhân Vân. Người trong trang các người thật sự kỳ quái, thích dưỡng sinh như vậy, sống đến bảy, tám mươi tuổi thì sao?” Khóe miệng khẽ cong lên. “Nhưng mà, ta tôn trọng sở thích của các người.” Nàng lại nói: “Nghe nói, ta và người đều cùng được đưa về Vân gia trang một lượt, rõ ràng người có cơ hội sống sót nhiều hơn là người, kết quả là ta đã tỉnh lại trước. Nếu có thể tỉnh lại, sẽ trở thành một người mới, có phải không?”

Hà Tai, Hà Tai... , nàng từng nghĩ, nếu quả thật có thể thoát khỏi giáo chủ, nàng và Hà Tai sẽ đến một nơi không ai biết, sống một cuộc sống huynh muội. Đương nhiên, nàng vẫn luôn tự nhắc nhở mình, sự thật là cuối cùng cũng sẽ chỉ có mỗi một mình nàng thôi, quả nhiên, không nằm ngoài dự đoán của nàng.

“Nhân Vân đã mấy lần muốn nhận ta làm nghĩa muội, người nói xem, ta có nên đồng ý hay không?” Nói xong, nàng bật cười.

Năm mươi tuổi nàng bị bắt thu Hà Tai làm Thiên nô, một tiểu hài tử vì sống sót, đành phải thân cận với một thiếu niên mười sáu tuổi, dần dà tuy bề ngoài tựa như thân nhân sống nương tựa lẫn nhau, nhưng cuối cùng vẫn không thể so với huynh đệ cùng chung huyết thống.

Có lẽ bởi vì luôn luôn tự xây hào chấn phòng ngự quanh mình nên nàng chưa bao giờ từng nghĩ đến phương diện tình cảm nam nữ...

“Nhân Vân đối với ta có chút tình ý, nhưng tình ý này là thật hay không?” Nàng tò mò nghĩ. Năm ấy nàng mười bốn tuổi, hẳn thấy những gì?

Cho dù thấy nàng khóa thân cũng không sao, nàng cũng không nghĩ rằng hẳn phải chịu trách nhiệm gì. Ở chung lâu mới phát hiện, người này bề ngoài khách khách khí khí, nhưng thật ra yêu hận rõ ràng, cái gì không thích thì không chạm vào, tương đối có chút kiêu phách. Lần trước nàng thấy hắn dùng cơm cùng người khác, đồ ăn nào người ta chạm qua, hắn sẽ không đụng vào. Hẳn lại nguyên ý cùng bọn Sở Tự công tử và nàng ăn chung, có phải nàng đã trở thành một phần tử của Vân gia trang rồi hay không?

Ý tưởng này rất khá, nhưng không thể nghĩ nhiều. Công Tôn Vân như loại hoa anh túc độc, một khi thật sự dính vào, sợ là rốt cuộc sẽ rời không được hắn. Đây là nàng vì bị dần dần sa đọa vào nửa năm qua mà rút ra kết luận.

Mỹ sắc như vậy, tính dặt như vậy, quả thật là.....Ừ, nàng rất thích.

Một tiếng động rất nhỏ vang lên khiến nàng tưởng chừng có người đến trông nom bệnh nhân ban đêm, nàng cũng đã đến giờ phải về phòng lại rồi, nhưng đôi mắt lại trọn tròng lên nhìn bệnh nhân trên giường.

Không biết từ khi nào bệnh nhân trên giường đã mở mắt ra, tuy có chút bức bối nhưng vẫn nhìn nàng một cách kinh ngạc.

Tỉnh rồi! Tỉnh rồi!

“Người.....”

Nàng ngơ ngác nhìn hắn.

“Tỉnh rồi a! Thật sự là quá tốt!” Một thanh âm thân nhiên vang lên từ phía sau lưng nàng.

Nàng quay đầu lại, thấy Nhân Vân đang đứng cạnh bên người nàng.

Công Tôn Vân thấy nàng ngẩn ra, vươn tay chạm nhẹ vào khóe mắt của nàng, nàng theo trực giác lảng tránh.

“Ta không có ý gì khác, trong mắt của người.....có lệ.”

Nàng sờ sờ khóe mắt, lại nhìn về phía Công Tôn Diệu. Công Tôn Diệu nhìn nàng, lại nhìn Nhân Vân, nói giọng khàn khàn:

“Người là ai?”

“Ta?” Nàng cười nói: “Ta là Giang Vô Ba, ở nhờ tại Vân gia trang.” Nàng nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ bé gầy yếu của hắn. “Người đợi chút, ta đi tìm Ngũ công tử.”

Đang muốn buông tay, Công Tôn Điều ngược lại dùng hết sức giữ chặt lấy tay nàng. Hắn nhìn Công Tôn Vân, lại nhìn về phía Giang Vô Ba nàng, nhẹ giọng nói: “Thanh âm của ngươi. Ta vẫn thường nghe thấy trong mộng. Gà nường của ngươi. đừng để Ngũ ca biết.”

Nàng nghe vậy, bật cười ra tiếng, “Được.” Vừa muốn đứng dậy, thiếu niên kia vẫn nắm tay nàng không buông, nàng theo bản năng vồ về chiếc đai lưng quá dài kia, nói: “Ta cùng Nhân Vân đi rồi sẽ quay lại.”

Hắn há mồm muốn nói gì đó, nàng lại trừng mắt nhìn hắn.

Cuối cùng, hắn cũng buông tay, nhắm mắt lại. “Giang cô nương, trong tủ quần áo của ta có một cái hộp nhỏ, là vị Kiền thảo, ngươi thuận đường cầm đưa cho Ngũ ca giữ, bảo hắn mang thêm mấy hộp lại đây, khi ta bệnh thích ngửi mùi này.”

“Được.” Nàng quay đầu. “Nhân Vân, ngươi đi lấy hay là ta đi lấy?”

“Ngươi đi lấy đi.” Nhân Vân ngồi xuống cạnh giường, trông chừng Công Tôn Điều một lát.

Nàng mở tủ quần áo ra, thấy có vài chiếc hộp nhỏ tinh xảo giống nhau như đúc, nàng mở ra từng hộp, rốt cuộc cũng tìm được vị Kiền thảo, nàng âm thầm thở phào, rồi sau đó cất lấy.

Nàng và Nhân Vân cẩn thận ra khỏi tấm lâu, nàng lại mở hộp ngửi. “Mùi này thật thơm”

“Thật không?” Hắn thản nhiên nói.

“Nửa đêm mà ngươi còn đến thăm Thát công tử?” Nàng thuận miệng hỏi.

Gió đêm vẫn như trước, nhưng không khí lại mang chút mùi kỳ dị.

“Không, ta vốn là đi tìm ngươi, thấy ngươi ra khỏi phòng, liền một đường theo đến đây.”

“Nửa đêm ngươi tìm ta có việc gì?” Nàng liếc hắn.

Hắn ngừng lại cước bộ, nhìn không chuyển mắt. “Vô Ba, ngươi còn không biết tâm ý của ta sao?”

Nàng mỉm cười: “Ta biết.”

“Vậy.”

“Nhân Vân, ta đối với ngươi cũng có ý như vậy.” Nàng vô cùng sáng khoái nói.

Hắn nghe vậy, trong mắt lóe sáng, tiến gần tới. “Một khi đã như vậy.”

Nàng lại sờ sờ sợi đai lưng của mình, ôn nhu nói:

“Thật kỳ lạ, lúc trước ta còn có thể kèm lòng, nhưng hiện giờ, hoa thơm trắng sáng, ngày lành cảnh đẹp như vậy, ta đột nhiên rất muốn biết bộ dạng sau khi ngươi thoát y phục ra sao.” Thấy hắn ngần ra, nàng vừa cười nhẹ vừa nhắm mắt lại.

Nàng nghe thấy hô hấp của hắn không ổn định, hơn nữa lại dần dần đến gần nàng, hiển nhiên sẽ hạ xuống môi hôn, tay phải nàng sáng ngời, xuyên qua bộ bạch y của đối phương, cắt xuống da thịt.

Máu tươi phun trào.

Nàng cười nhẹ, thừa dịp đối phương đang kinh ngạc, không hề nể tình lại xẹt qua một đao, trực tiếp nhắm vào gân tay của đối phương. Rốt cuộc đối phương cũng lấy lại tinh thần, lập tức nhào về phía trước muốn chế ngự tay của nàng.

Nàng nhẹ nhàng nhảy vọt về phía sau, không kêu to, cũng không hốt hoảng bỏ chạy, cước bộ có chút lảo đảo, lúc này mới phát hiện ra chiếc hộp nhỏ của Công Tôn Điều đưa có cất chứa thuốc chống mị hương, nhưng vẫn không thể ngăn cản nàng toàn thân mềm nhũn.

“Giang Vô Ba, để xem đêm nay ngươi làm sao mà thoát?” Đối phương ở vào tình thế bất buộc.

Nàng tránh được mấy chiêu, đối phương giẫm lên đai lưng của nàng, thừa dịp lúc nàng sững sốt, dùng sức kéo đai lưng của nàng.

Trí óc nàng phản ứng rất nhanh, nhưng động tác lại chậm một bước, trong chớp mắt cởi bỏ đai lưng để thoát thân, nhưng đối phương từ phía sau nắm lấy đầu kia của đai lưng, cổ tay lật lại, đai lưng lại quấn quanh lên người nàng, nàng thuận thế lui vào lòng người nọ, hươu chủy thủ chém đứt nửa chiếc đai lưng.

Lúc cần cắt thì phải cắt, cứu không được mạng người, lưu lại chỉ vô ích mà thôi.

“Nhân Vân công tử!” Đối phương kinh hoàng nhìn về phía đối diện, đang muốn thoát ra bỏ chạy trốn chết, nào ngờ vài tên đệ tử Vân gia trang đã xông

tới bắt lấy hắn.

“Lão ngu mau lại đây.” Công Tôn Vân lạnh giọng nói: “Vô Ba trúng Mị hương.”

Công Tôn Chi lập tức chạy tới, bắt mạch cho nàng, lén liếc mắt nhìn Công Tôn Vân một cái, lẩm bẩm nói:

“Trúng Mị hương, rất dễ giải quyết a.”

Nàng nháy mắt mấy cái, đang muốn đứng thẳng thân hình lên, lại phát hiện nam nhân phía sau vẫn đỡ nhẹ lấy thắt lưng của nàng, để nàng tựa vào trong lòng hắn.

Công Tôn Chi gật đầu. “Tốt nhất ngươi nên tránh đi lại lộn xộn, bởi vì Mị hương trên người ngươi sẽ lan tỏa từng lùm. Thật ra nếu ngươi cứ ngoan ngoãn ở lại trong phòng thì đã không xảy ra chuyện gì rồi, tại sao đột nhiên đến phòng của A Diêu. Khoan đã, ngươi đã nghĩ qua Bách Thượng thảo?”

“Phải” Nàng chậm rì rì đáp lại: “A Diêu đưa.”

Lặng im một hồi sau, Công Tôn Chi nhảy dựng lên, cũng không quay đầu lại hô lên:

“Mau đi ngủ đi, làm mấy con mộng xuân sẽ không sao nữa!”

“Mộng xuân.” Nàng thờ dài, đã biết Bách Thượng thảo kia cũng không phải hoàn toàn là giải dược. Nàng từ nhỏ đến lớn còn chưa từng gặp qua mộng xuân a.

Tìm ai mà làm a?

“Để ta đưa ngươi về phòng.” Công Tôn Vân đột nhiên nói.

“Ngươi không đi xem A Diêu sao?”

“Hiện tại có Lão ngu là đủ rồi.” Hắn để nàng đi trước, nhưng từ đầu đến cuối không rời nàng một bước, nhất là khi có đệ tử đi ngang qua, hắn đều khiến bọn họ giữ một khoảng cách xa. “Vài tháng trước giang hồ xảy ra một ít việc nhỏ, ngươi và Lão Thất đều đang bị thương nặng, ta cũng không lưu ý mấy. Mãi đến khi Lão Tam nói ra, mấy tháng nay giang hồ xảy ra vài chuyện lạ, rõ ràng nam nữ lưỡng tình tương duyệt, nhưng cuối cùng. mấy nam tử đó lại không chịu nhận trách nhiệm, Lão Tam tra lại mấy quyển sách thuật chuyện giang hồ, lúc này mới phát hiện rằng mỗi khi xảy ra chuyện, Ngọc Diện thư sinh đều đến nơi đó làm khách. Mà hôm nay đã trễ như vậy, hắn lấy lý do muốn tham khảo sách trong Cấp Cổ các, ngủ đêm lại ở Vân gia trang.”

“Thì ra là thế, thuật dịch dung của hắn thật sự là tuyệt diệu phi thường.” Đến trước cửa phòng của nàng, nàng nói: “Danh hào tiên tử ở Vân gia trang chỉ có một mà thôi, trước kia ta còn không biết là ta có thể dẫn tới hái hoa tặc. Nhân Vân, cuối cùng ta cũng hiểu được vì sao ngươi lén nói lên cười, keo kiệt từng nụ cười đối với người ngoài, nếu có ai muốn dịch dung giả mạo ngươi, rất dễ dàng nhận ra được. Từ đầu đến cuối Ngọc Diện thư sinh đều ăn nói trịnh trọng trang nghiêm, giống y hệt lúc ngươi ở ngoài trang.”

“Thì ra ngươi đã sớm nhận ra được điều này.”

Nàng giương mi lên, để ý thấy thần sắc của hắn thập phần kềm chế, tựa hồ tự biết bản thân mình xuân sắc khôn cùng, không muốn lộ ra, sợ nàng sẽ lập tức nhào tới.

Nói thật, mị hương chỉ làm cho nàng mềm nhũn cả người, hơi có chút nóng lên, nhưng cũng không có cảm giác gì khác thường. Nàng nghĩ công phu nhẫn của nàng thật sự thuộc hàng thượng thừa.

Nàng đang muốn vào phòng, hắn lại nói sau lưng nàng:

“Đã nửa năm rồi, nhưng ngươi vẫn không kêu ra tiếng. Chuyện ngày đó thật sự đã tổn thương ngươi rất sâu, có phải không?”

Nàng hơi kinh ngạc quay người lại. Hắn đang nói. là chuyện vừa rồi nàng không kêu cứu sao?

Lòng bàn tay ấm áp kia lại che phủ lên đôi mắt của nàng, lần này nàng cũng không tránh đi. Hắn nói, giọng khàn khàn:

“Không thành vấn đề, một năm cũng được, hai năm cũng được, ta đều ở đây, đợi đến một ngày ngươi chịu kêu lên. Lần đầu tiên ta cứu không được ngươi, lần thứ hai, lần thứ ba, cho dù biết rõ chỉ phí công, nhưng ta cũng sẽ đi cứu ngươi. Vô Ba, có phải lòng ngươi không có chỗ cho bất cứ kẻ nào hay không?”

Nàng trầm mặc.

Lòng bàn tay hắn dời khỏi đôi mắt của nàng, hiện tại, nàng có thể thấy rõ ràng vẻ mặt của hắn. Hắn nhẹ nhàng cười, ôn nhu nói:

“Ngủ sớm một chút đi.”

Nàng vào phòng đóng cửa lại. Nàng tựa lưng vào cửa, lòng bàn tay trái đặt lên mắt. Tay trái của nàng là trăm cay nghìn đắng lắm mới cứu chữa lại được, ngũ tạng lục phủ của nàng là mất một thời gian dài mới điều dưỡng tốt lại được. Nỗi đau lần đó, nàng vĩnh viễn sẽ không quên, cũng không dám

quên.

Nàng không thể quên được nỗi đau đớn khi rơi xuống vực thẳm, cũng không thể quên được có một nam nhân đầm mưa tầm tã đi tìm nàng. Nàng biết hắn đang làm gì, hắn đang bào mòn ý chí của nàng.

Nàng nghĩ nghĩ, xúc động lên lại mở cửa ra, đón nhận ánh mắt có chút kinh ngạc của hắn.

“Nhàn Vân, ngươi còn chưa đi à..... Ở lại đến phút cuối cùng, sẽ luôn luôn có kẹo để ăn, là ám chỉ như thế này sao?”

Hắn chăm chú nhìn nàng.

“Ngươi muốn nhận ta làm nghĩa muội sao?”

Cặp mắt anh tuấn lóe sáng khác thường. Hắn trầm mặc một hồi, đôi môi mỏng nhếch lên, nói:

“Chỉ cần ngươi nguyện ý, Vô Ba, Hoàng Phủ Vân, Vương Vân, tất cả đều là nghĩa muội suốt cả đời của ta.”

Rốt cuộc nàng chấp tay làm lễ, cười nói: “Nhàn Vân đại ca, từ nay về sau mong ngươi chiếu cố cho ta nhiều hơn.”

Đuôi mày đầy mắt của hắn đều tràn ngập ý cười, ôn nhu nói:

“Lễ nghi kết bái nghĩa huynh muội không thể bỏ, ngày mai làm một lễ kết bái đơn giản là được rồi.”

Nàng thở dài: “Đúng vậy, đêm nay.....rất phiền phức, có phải không?”

Hắn rũ mắt xuống. “Vất vả và mệt mỏi rồi.”

“Mộng xuân rất vất vả sao?” Nàng kinh ngạc hỏi. “Ta từ nhỏ đến lớn còn chưa có phát qua mộng xuân, không biết tối hôm nay.....”

Hắn chậm rãi ngược mắt lên, chậm rãi cười, chậm rãi nói:

“Vô Ba, ngươi từ trước đến nay đều rất thông minh, Công Tôn gia cũng không có chi nào khác, không có biểu tỷ muội gì cả, cũng vụn vặt lần không có thân nhân nào khác, ta ở bên ngoài chưa bao giờ nhận người thân họ hàng ruột thịt, nếu hôm nay ngươi và ta kết làm nghĩa huynh muội, ngươi hẳn nên chuẩn bị tâm lý mới phải.”

“Mộng đều là phản ánh khát vọng chân thật nhất của con người, làm sao ta biết đêm nay sẽ mộng thấy ai, như vậy đi, ngày mai vừa tỉnh lại, ta sẽ nói cho ngươi biết, ngủ ngon, nghĩa huynh của ta.” Nàng mặt mày tràn trề tươi cười, đóng sầm cửa lại trước mặt của hắn.

Vừa đóng cửa lại, nàng thật muốn cười ra tiếng, nhưng vẫn ráng nhẫn nại kềm chế lại.

Trong phòng vẫn tối đen như trước, nàng tháo đai lưng xuống, cởi hết y phục ra, chỉ chừa lại y phục lót. Nàng nghĩ nghĩ, đến tủ quần áo, ngắm bộ đồ mới màu nguyệt bạch một hồi lâu, lại mon tron chiếc đai lưng dài chấm đất kia.

Nàng hít một hơi thật sâu, dứt khoát cắt đi một đoạn đai lưng, tùy tiện vứt đi, trèo thẳng lên giường chui vào trong chăn.

Được thôi, nàng cũng chưa từng gặp mộng xuân, giờ cũng muốn biết mộng xuân đến như thế nào?

Nàng liếc mắt ra ngoài cửa phòng.

Ngoài cửa có một thân ảnh.

Không biết tại sao nàng cảm thấy vô cùng an tâm, đồng thời mị hương bắt đầu phát tác, đầu nàng có chút choáng váng, mắt hoa lên, một luồng hơi nóng bốc lên tiến vào trong cơ thể.....

Đến đi! Nàng vô cùng muốn biết nam nhân trong mộng sẽ là ai.

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vân Công Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

..... Đường như hấn bị lạc đường.

Vừa qua khỏi tuổi hai mươi, Công Tôn Vân nhắm mày lại, đảo mắt qua cảnh tượng trước mắt lần thứ ba.

Xung quanh ôn tuyền thiên nhiên được đắp bằng ngọc thạch đen, trở thành một bể tắm nửa thiên nhiên nửa nhân tạo, voan mỏng bảy màu bay lượn bốn phía, nơi này không có nóc phòng, bất cứ lúc nào cũng có thể ngắm trăng ngắm sao, nghệ nhân kiến tạo bể tắm lộ thiên này thật sự là biết hưởng thụ.

Lúc này, hấn lại lười quay mình trở ngược ra ngoài nên trực tiếp đi vào căn phòng ở phía sau, sau tấm rèm bằng sa mỏng, là một gian phòng nhỏ để thay y phục, sau gian phòng nhỏ này lại là một gian phòng ngủ nhỏ khá thanh tĩnh.

Thiên Bích nhai nằm trên một đỉnh núi cao chót vót vô cùng hiểm trở, khinh công của người bình thường không thể lên được, nếu có lên được cũng sẽ gặp phải sương độc và trận pháp, không có bản đồ chỉ tiết sao có thể phá giải mà vào bên trong được?

Hấn vốn tưởng thiết lập bố trí tinh vi như vậy, sau lưng tất là một bí mật khổng lồ, hoặc là nơi giam giữ những Thiên nô không tuân lời, hoặc là nơi cất giữ danh sách bí mật về Thiên nô vân vân... , nào ngờ chỉ là một bể tắm mà thôi?

Hấn than thầm trong lòng. Hấn nhận lời nhờ vả của Hạ lão trang chủ Thiên Hạ trang, tận lực lên vào Bạch Minh giáo tìm Hạ Nguyệt Hoa.....chuyện này, phải tuyệt đối làm lên. Đây là việc khó nhất, ai bảo Vân gia trang giữ vị trí trung lập trên giang hồ, ai bảo khi hấn vừa mới mười ba tuổi đã được phong làm công tử, ai bảo công phu hấn cao tuyệt đỉnh, ai bảo hấn năm nay mới hai mươi tuổi, vẫn thuộc hàng hậu sinh văn bối.....

Công phu có cao tới đâu đi nữa thì cũng có ích gì? Mỗi khi hấn xa nhà nhất định phải có một trong số các gã Sở Tự công tử tùy tùng, nguyên nhân là vì tính hấn có một khuyết điểm lớn duy nhất, đó là rất dễ dàng bị lạc đường.

Không ai là thập toàn thập mỹ, hấn từ trước đến nay thích ứng trong mọi hoàn cảnh, hấn tuyệt không để ý khuyết điểm này, chỉ là lúc gặp phải có chút phiền toái.

Hạ lão trang chủ thân mang bệnh hiểm nghèo là bí mật, sống chỉ được vài năm nữa thôi, hấn không thể không nhận lời cứu Hạ Nguyệt Hoa, chỉ một lần thôi, nếu thất bại hấn sẽ không nhúng tay vào nữa.

Nay hấn đã tận lực, đáng tiếc ông trời không giúp, hiện tại đã là canh hai, nếu có thể trước hừng đông thoát khỏi Bạch Minh giáo cũng đã là may mắn lắm rồi.

Hấn thu hồi trường kiếm, lui trở lại căn phòng thay quần áo, vén sa màn lên, đang muốn thử tìm đường ra một lần nữa, nhưng không ngờ trong ôn tuyền đã có người.

Hấn sững sốt, lập tức bối rối xoay người lại.

Đó là một thiếu nữ để lộ ra tấm lưng trần! Nàng đang ngâm mình trong ôn tuyền, nửa người tựa vào bờ ngọc thạch đen của ôn tuyền, không biết đang làm gì đó.

Hấn thầm kêu không ổn, trong lòng phiền muộn không dứt.

Sớm biết như thế, cho dù Hạ lão trang chủ có cầu khẩn như thế nào hấn cũng không đến nơi này. Bị thương hoặc bị bắt là chuyện nhỏ, nhưng muốn hấn vì hồ đồ liếc mắt nhìn một cái mà phải cưới một nữ tử xa lạ, hấn tuyệt không đồng ý.

Hấn hờn dỗi suy nghĩ một lát, cầm kiếm ngồi xuống sau lưng cây cột nhà phía sau tấm rèm bằng sa mỏng.

Định lực của hấn rất tốt, cũng không muốn đường đột mạo phạm thiếu nữ kia, vì thế trấn tĩnh tinh thần, dốc lòng đợi nàng rời khỏi.

“Aizz.....”

Hấn không hề nhúc nhích một chút nào.

“Aizz.....”

Hấn vẫn thờ ơ, nhưng tiếng lục lạc vang lên không ngừng, nàng là Thiên nô sao? Một thiên nô mà có bản lĩnh lên đến Thiên Bích nhai này sao? Nếu có bản lĩnh như vậy, không lẽ đây là bể tắm riêng của nàng ta?

“Ngày rằm mỗi tháng là ngày ta tưới nhuần, không muốn tưới nhuần cũng không được a.....” Nàng thờ dài.

Thanh âm thật thấp, như thể đang tự lầm bầm lầu bầu, nhưng thính giác của hấn vốn rất tốt, nghe hết sức rõ ràng.

Hướng chi, hấn cũng không thể không nghe. Bản thân đang kẹt ở nơi này, phải lắng tai nghe hết bốn phương tám hướng..... Hấn nghe những lời nói vô cùng quen thuộc, đúng là những lời từ trong sách mà ngày thường hấn vẫn thường đọc.

Nàng vừa ngâm mình trong ôn tuyền vừa đọc sách? Đây gọi là sự tưới nhuần của nàng sao?

“Aizz, thời xưa có Câu Tiễn thân chịu lao dịch khổ sai ném phân ném nước tiểu mà mồm miệng vẫn tươi cười, vui vẻ tăng bốc, nịnh bợ..... Hay! Đúng

là trên đầu chữ nhẵn là một cây đao, nhẵn quá hay.....”

Hắn nghe vậy, từ từ mở ra đôi mắt anh tuấn.

“Nhưng khả năng của ta không được như vậy.....” Nàng trầm tư: “Bảo ta ném thử mồ hôi của địch nhân, miễn cưỡng có thể được, bảo ta ném phân.....” Nàng thờ dãi: “Ta còn phải tu dưỡng lại. Xem ra ta công lực chưa đạt, tháng sau lại đến đây tưới nhuần một chút nữa, sớm hay muộn gì cũng có một ngày có thể tiến bộ ném mấy thứ đó mà mặt không đổi sắc.”

Hắn có chút kinh ngạc, nghe nàng thuật lại vanh vách những điển cổ xưa về sự kiên trì nhẵn nại mà không người thường nào có thể sánh bằng, cả nửa ngày rồi, tưới nhuần của nàng là như vậy sao?

Bạch Minh giáo có vị tiểu cô nương nào vừa có quyền thế vừa biết nhẵn như vậy?

Hắn nghe một hồi, chú ý thấy thanh âm yếu dần, chỉ còn tiếng tiếng hít thở nhẹ.

Hắn chần chờ một hồi, miễn cưỡng ló đầu ra xem rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, thiếu nữ này ấy thế mà ngủ gật. Nghe lời nói của nàng, tựa hồ nàng có thói quen ản nhẵn, đến nơi này chỉ để phát tiết, thuận tiện không ngừng bồi dưỡng công phu nhẵn, ở đây không có ai nên nàng thật an tâm, an tâm đến mức ngủ gật.....

Hơi nóng bốc lên từ ôn tuyền mờ mờ khiến hắn không thể nhìn rõ thân thể của nàng, nhưng vô ý thấy làn da bánh mật khỏe mạnh của nàng, hắn tức thì lảng tránh nhìn sang nơi khác, lại nghe có tiếng sột soạt, tập trung nhìn kỹ, thấy một con rắn độc đang bò đến gần nàng.

Hắn suy nghĩ trong chốc lát, nhặt một mảnh lá rụng gần đó nhẹ nhàng bắn ra. Chiếc lá kia nhẹ như gió thổi, tà tà bay trong không trung, tình chuẩn dừng trên bờ vai trần của nàng.

Tình thần cảnh giác của nàng rất cao, kinh động choàng tỉnh dậy, nhìn thấy trên vai có một chiếc lá khô vàng rụng xuống, nàng mím môi, khều khều chiếc lá, ánh mắt lạnh lùng chậm rãi đảo quanh bốn phía.

Đáng tiếc, công phu của nàng cũng không cao mấy, không biết có người sau tấm rèm mỏng.

Hắn vốn không muốn nhìn dung mạo của nàng, nhưng gần đây có rắn, hắn lại đang để tâm chăm chú canh khoảng cách giữa nàng và rắn độc, buộc phải liếc mắt nhìn nàng một cái.

Qua màn hơi nước nghi ngút, hắn chỉ có thể thấy nửa bên mặt của nàng, tuổi chừng mười ba, mười bốn, đôi mắt xinh đẹp, nhưng ánh mắt tư lự không giống hài tử ở độ tuổi đó.

Nàng xác định không có ai, lại ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thăm đoán chắc là lá rụng được gió cuốn theo đến đây.

Nàng cũng nghe tiếng sột soạt, theo trực giác nhìn lại, phản ứng đầu tiên là ngăn người ra.

Thân hình nàng vẫn bất động, theo trực giác khuôn mặt nhỏ nhắn ngửa ra lùi lại phía sau, rồi sau đó lại bất mãn bản thân đã nhát gan như vậy, liền di chuyển lên phía trước một bước.

Như thế không phải là tự chui đầu vào lưới hay sao? Công Tôn Vân neho mắt lại.

Con rắn kia đột nhiên nhào về phía trước, uốn éo đe dọa xông lại gần, mãi đến khi cách nàng chừng không đến một ngón tay, nàng ngay cả trốn cũng không trốn, đang lúc Công Tôn Vân muốn ra tay thì thân rắn đột nhiên nhún ra mềm oặt trên mặt đất.

“Aizz, nói đi nói lại, phải tự dựa vào chính mình mới chắc chắn a.” Nàng lắc đầu nói.

Thanh âm có chút khàn khàn, hiển nhiên khi đối mặt với rắn độc, nàng vẫn biết sợ, nhưng chỉ cứng rắn nhẵn nại chịu đựng mà thôi.

Nàng đứng dậy khỏi bệ tắm, vơ lấy quần áo, tiện thể mặc vào, chậm rãi rời đi.

Hắn đợi một hồi, xác định nàng sẽ không quay đầu lại, mới đứng dậy đi ra. Thì ra chung quanh bệ có rắc một ít độc phấn, đúng là bố trí để ngăn ngừa những việc xảy ra ngoài ý muốn như thế này.

Tiếng lục lạc xa dần, hắn lặng lẽ đi theo ra ngoài.

Toàn thân áo bào bị gió thổi tung bay phấp phới, nàng cũng không để ý, lơ đãng chấp tay sau lưng đi tới, thỉnh thoảng dừng bước ngắm trăng. Mái tóc dài của nàng buông xõa đến lưng, ngẫu nhiên bay lượn theo áo bào, có mấy sợi bạc óng ánh, dưới ánh trăng trông thật phần đáng yêu..... Đáng yêu? Hắn có chút giật mình vì suy nghĩ trong đầu này của mình.

Nàng là.....trẻ tuổi mà đã bạc tóc sao? Tiểu nha đầu này lòng đề phòng cực cao, lại tương đối thông thạo về thuật nhẵn nại, nhưng dù sao nàng còn biết phát tiết, hắn không khỏi không thừa nhận kết quả chuyến đi này không uổng phí chút nào.

Hắn thấy nàng rung đùi đắc ý, không khỏi có chút buồn cười.

Ngay lập tức, hắn nhắm mi lại, sờ lên khoe môi của chính mình, kinh ngạc phát giác ra mình đang cười.

Từ khi hắn được mười sáu tuổi, đã có không ít người lần lượt tìm đến mai mối, tất cả đều bị hắn từ chối. Có vài vị cô nương trong giang hồ đến làm khách tại Vân gia trang, hắn cũng chỉ mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, giữ khoảng cách với đối phương.

Người trong Công Tôn gia, quá nửa đều lãnh tình đối với nữ nhân, điểm này quả thật hoàn toàn ứng trên người của hắn. Nói hắn làm cao cũng được, hắn không muốn se duyên cùng một nữ tử xa lạ, cũng không muốn thành thân cùng một nữ tử không hiểu hắn. Cho dù đối phương có là một đại mỹ nhân tuyệt sắc cũng khó có thể khiến hắn động tâm. Hắn muốn..... Hắn muốn là.....

Một người có thể khiến hắn chủ động khắc sâu tận đáy lòng.

“Aizz...” Nàng dừng lại, cúi đầu xuống suy nghĩ. “Lần trước Hà Tai dạy ta đọc bài thơ đó như thế nào nhỉ? Đúng lúc hôm nay cảnh đẹp trăng sáng như vậy a.....”

Không biết nàng muốn đi đâu, hắn nhân vì lạc đường mà lại đi theo nàng, sợ là phải theo nàng về tận nhà, còn nữa, nàng cũng không phát hiện ra hắn, đối với hắn mà nói, tuyệt đối là một chuyện đáng tiếc nuối.

Hắn suy nghĩ một lát, quyết định thật nhanh giương kiếm lên xông lại...

Phản ứng của nàng cực nhanh, hoàn toàn như hắn đã dự đoán.

Nàng bất động không phản kháng, bởi vì nàng biết tốc độ xuất kiếm của hắn nhanh cỡ nào, cho nên nàng sẽ nhẫn. Hắn không biết nên thương tiếc công phu nhân của nàng, hay là cười nàng đề phòng quá nhiều..... Thương tiếc? Hắn biết cảm xúc lúc này của mình chính xác được mô tả như vậy, nhưng vẫn không ngờ lại phát sinh trên người hắn, mà lại là đối với một tiểu cô nương.

“Thất lễ, cô nương.” Khi hắn nói ra lời này, sợ đao kiếm tổn thương đến nàng, vì thế gạt kiếm ra một bên, không ngờ bất cẩn hót mất một túm tóc dài của nàng.

Hắn nhanh tay lẹ mắt, thanh kiếm lật nhẹ lại đỡ lấy, khiến lọn tóc dài kia thuận thế rơi vào lòng bàn tay của hắn.

Lọn tóc còn hơi ẩm ướt, đen bóng như tơ lụa.

“Công tử theo dõi ta từ Thiên Bích nhai đến đây?” Nàng thờ dãi.

“.....” Lọn tóc trong tay rõ ràng có chút ẩm ướt, nhưng lại phảng phất như một ngọn lửa tự bốc cháy lên, lan tràn đến da mặt mỏng manh của hắn.

Mặt của hắn đúng là lúng túng nóng bừng, không phải bởi vì hồi nãy đã nhìn thấy thân thể thiếu nữ mềm mại như ẩn như hiện của nàng, mà là chạm phải lọn tóc của nàng. Hắn trước sau thay đổi thật đúng là nhanh a.....

Ngón tay khẽ chạm lên khuôn mặt tuấn mỹ của mình, quả nhiên là nóng lên. Hắn than thầm một tiếng, hoàn toàn không ngờ mình lại bị một tiểu cô nương mê hoặc, không khỏi bật cười, nói:

“Xin thất lễ, cô nương!”

Lần thứ hai gặp mặt lại, đã là sáu năm sau.

Xe ngựa một đường chạy về hướng Vân gia trang, hắn xuống xe trước, đến chiếc xe thứ hai ở phía sau.

Màn xe che đầy kỹ càng, không cho bất luận kẻ nào nhìn trộm.

“Tình hình như thế nào?”

“Còn sống.” Công Tôn Chi cười khỏ. “Nàng ngẫu nhiên mở mắt tỉnh lại, nhưng thần trí không rõ, ngay cả hôn mê cũng chưa từng rên lên đau đớn, nếu là ta, không biết có thể làm được như vậy hay không.”

Công Tôn Vân đến bên người nàng, giọng khàn khàn nói: “Người đi chăm sóc Lão Thất đi.”

Công Tôn Chi gật gật đầu, nhảy xuống xe, đổi lại lên ngồi ở chiếc xe đầu tiên. Lập tức, chiếc xe ngựa mang ký hiệu của Vân gia trang tiếp tục chạy đi.

Ba ngày trước, hắn lấy danh nghĩa phải đưa Công Tôn Diệu về trị liệu, suốt đêm vội vàng chạy về Vân gia trang, trong xe ngựa lại lén giấu một người khác. Nữ nhân này.....

Trên đường tỉnh lại vài lần, rõ ràng đau đớn muốn chết, nhưng vẫn cực lực duy trì tỉnh táo không hề rên lên nửa câu.

Nàng khẽ nhúc nhích một chút, hắn lập tức bung đến chén thuốc, nửa nâng nàng dậy, ôn nhu nói:

“Uống thuốc trước đã, có thể giảm đau.”

Nàng nhìn chằm chằm chén thuốc, miệng mím chặt lại, không rên rỉ đau đớn nhưng cũng không chịu uống.

Sắc mặt nàng tái nhợt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như tro tàn, sau khi bị thương ăn rất ít. Hắn biết nàng căn bản không còn ý thức, suy nghĩ một lát, gọi khẽ bên tai nàng:

“Hà Tai!”

Miệng nàng co giật, theo trực giác nhìn nhìn xung quanh. Hắn lập tức hóp một ngum, nhân cơ hội mớm thuốc cho nàng.....

Hà Tai, Hà Tai trong lòng nàng quan trọng cỡ nào? Có đúng hắn nên cảm thấy may mắn hay không vì ánh mắt nàng nhìn Hà Tai không có nửa điểm tình ý nào?

Mớm rồi lại mớm, cuối cùng nàng cũng uống hết nửa chén thuốc.

Nàng vẫn đau đến không ngủ được, lòng bàn tay hắn nhẹ nhàng chặn lên mí mắt của nàng, để nàng thích ứng với bóng tối, để nàng ngủ mau hơn một chút. Nếu ngủ được sẽ không cảm thấy đau ghê gớm như vậy.

Hắn đỡ nàng nằm xuống, giữ lấy thắt lưng nàng để nàng không thể nhúc nhích, sau đó, cánh tay hắn cẩn thận đỡ lấy một bên sườn nàng, để thân hình của hắn che đi phần lớn ánh sáng.

“..... Ngươi..... Là ai.....” Nàng mê sảng hỏi.

“Ta là Nhân Vân.” Thanh âm của hắn khàn khàn, nhẹ nhàng mềm mại.

“..... Ta không biết.....”

“Nàng không biết ta cũng không sao. Sau này, nàng ở lại Vân gia trang, nàng sẽ biết ta.”

Hắn ngừng mắt chăm chú nhìn nàng, nhìn chằm chằm, chưa từng chớp mắt qua.

Đợi sáu năm..... Hắn vẫn luôn chờ, chờ một cô nương cầm ngọc bội đến tìm hắn. Lần đầu tiên nhìn thấy Xa Diễm Diễm, hắn chứng thực suy nghĩ trong lòng mình là đúng, tiểu cô nương ngày đó nhất định là Hộ pháp họ Hoàng Phủ, nhưng họ Hoàng Phủ ở Bạch Minh giáo che giấu rất kỹ, ngay cả Vân gia trang cũng khó lòng nắm bắt thông tin, hắn vẫn luôn chờ.....

“..... Ngươi là ai?” Nàng vừa hỏi phức lại đã hỏi, tựa hồ như còn trong mơ, căn bản không cần biết câu trả lời.

“Ta.....” Hắn cúi đầu xuống, thấp giọng nói bên tai nàng: “Ta đang đợi một tiểu cô nương mà từ đầu đến cuối ta cũng không rõ tướng mạo. Rốt cuộc ta cũng đã đợi được nàng, nhưng ta đã nhấn tâm bỏ lại nàng, trong lòng nàng tất thống khổ vạn phần, hiện tại, ta chỉ hy vọng nàng quên đi nam nhân đã gây ra tổn thương cho nàng, ta nhớ kỹ thay nàng là đủ rồi.”

Hương thơm dịu dịu tỏa ra từ mái tóc nàng thấm vào mũi hắn, hắn mở mắt ra, ngăn người nhìn nữ tử đang gồi lên vai hắn ngủ say.

Tuy hắn võ nghệ xuất thần nhập hóa, cũng không có cách nào đồng thời cứu hết ba người. Hắn phải cứu huynh đệ đã ở chung với hắn mười năm, bắt buộc phải bỏ lại một cô nương đã khiến hắn nhớ sáu năm.

Hiện tại, hắn tìm lại được người ngỡ đã mất đi.

“Công tử, chúng ta còn chưa thể xuống xe sao?” Giang tiểu đệ thực hưng phấn, dù sao đây cũng là lần đầu tiên được đến Đặng gia bảo xem hôn lễ.

“Đã đến rồi sao? Ngươi xuống xe đi tìm Ngũ công tử trước đi.”

Giang tiểu đệ gật gật đầu, phụng mệnh xuống xe.

Hắn buông mắt nhìn xuống, không biết trong lòng đang suy nghĩ chuyện gì, kiên nhẫn chờ nàng tỉnh ngủ.

Một lát sau, nàng lười biếng duỗi thẳng lưng, nói:

“Đây là lần đầu tiên ta được tham dự hôn lễ của người giang hồ.” Nàng đã sớm tỉnh lại, chỉ lười ngồi dậy mà thôi.

“Cũng chẳng khác gì so với hôn lễ của dân chúng bình thường, chỉ đơn giản hơn mà thôi.” Hắn khẽ cười nói, xuống xe trước, rồi sau đó nâng thắt lưng nàng, đỡ nàng ra theo sau.

Cùng là ngồi xe ngựa, nhưng lúc trước nàng nằm liệt phải bế ra bế vào, giờ lại có thể tự do cử động theo ý muốn, ánh mắt của hắn kín đáo bám chặt theo thân ảnh khỏe mạnh của nàng.

Nàng nghiêng đầu đánh giá cảnh tượng náo nhiệt ngoài xe. Mái tóc dài của nàng phát phơ nhẹ trong gió, toàn thân bạch y trắng như tuyết, đai lưng dài gần chạm đầu gối, đợi hắn đến gần, nói:

“Nhân Vân, Đặng Hải Đường vốn thích người, sau người lại từ chối khiến người khác cướp đi mất, aizz, tiền từ chính là như thế này đây a!”

Hắn thần nhiên liếc nàng một cái, tươi cười như trước. “Đồ Tam Lung là một nhân tài không tệ.”

“Ừ.....” Cả khoe môi đều nhếch lên, rõ ràng là sắc mặt tuấn tú, giờ nhìn lại có chút đáng yêu. “Người có tiếc không?” Nàng cảm thấy vô cùng hứng thú. Dù sao cũng là mỹ nhân a!

“Ta tuyệt không tiếc nuôi, yêu một người đã đủ rồi!” Hắn cố ý nhấn mạnh chữ “một người”, quả nhiên, hắn thấy nàng hơi hơi đỏ mặt.

Nàng còn chưa quen thân mật như vậy, hắn biết, nhưng nàng phải quen đi, như vậy mới có thể chậm rãi làm mờ dần vết sẹo trong lòng nàng.

“Ba ngày qua, thật sự là đã vất vả nàng rồi!” Hắn cười nói.

Nhớ lại ba ngày kia, đầu của Giang Vô Ba khẽ đau nhức. Công Tôn Chi vốn không nói rõ ràng rằng mị hương sẽ phát tác liên tục trong ba ngày, hại nàng nghĩ rằng bản thân mình quá thú tính, ban ngày suy nghĩ quá nhiều nên ban đêm nằm mộng. Mộng toàn chuyện điên rồ, aizz, may mà nàng có thể chịu được, tự không chế bản thân mình, rất khá!

Khuôn mặt tuấn mỹ khẽ lại gần sát, tim nàng nhảy dựng, đôi mắt hạnh cũng chưa kịp nhắm lại, cứ như vậy nhìn hắn nhẹ nhàng hôn lên môi mình.

Trên môi nóng lên, hai tay nàng vẫn bắt chéo sau lưng, cũng không có đáp lại hắn. Hắn cũng không nhắm mắt, đôi đồng tử đen như đầm nước mùa xuân, trước kia cảm thấy mắt hắn sâu thăm thẳm, giờ mới phát hiện đôi mắt của hắn, chiếc miệng của hắn, thậm chí cả người của hắn chỉ tỏa sáng cho người trong nhà mà thôi. Thế nhân chỉ biết về bề ngoài cao khiết thanh lãnh của hắn..... Nàng nghĩ, Lạc thần cao khiết hẳn là không hôn môi như thế này.

Nàng chậm rãi rũ mắt xuống, hai bàn tay nắm chặt lại.

Hắn hôn nhẹ, lại hôn tiếp, cuối cùng dừng ở vành tai nóng rực của nàng. Hắn nói bên tai nàng:

“Lần này, không có vị thuốc.” Hắn cũng hy vọng vĩnh viễn sẽ không phải mớm thuốc cho nàng.

Nàng kinh ngạc nhìn hắn, vẻ mặt nghi hoặc. Hắn cười cười:

“Vô Ba, nhãn công của nàng thật sự là độc nhất vô nhị.”

“Quá khen, quá khen.” Nàng khàn khàn nói. Đây là thói quen khiến cho nàng như vậy, không thể trách nàng.

Hắn đứng thẳng dậy, ngón tay mơn trớn lên má nàng, rồi sau đó khẽ liếm lên đầu ngón tay của nàng.

Nàng ho khan một tiếng, làm như không thấy, mắt diếc tai ngơ mới là đúng đạo hạnh.

“Đi thôi, để chủ nhân đợi lâu sẽ thất lễ.” Hắn mỉm cười.

Nàng gật đầu, nói: “Nhân Vân đi trước đi.” Nàng vẫn có thói quen theo đuôi phía sau, tránh gây quá nhiều chú ý.

Hắn cười, tiêu sái xoay người ra trước xe. Lúc này nàng mới sờ sờ lên môi mình.....Cũng không phải nàng muốn hôn, chỉ là theo quán tính không chế chính mình, không có hôn lại.

Thực phiền toái a.....vừa không cam lòng vừa phải nhẫn, nàng hầu như kích động đến nỗi phối hợp với hắn.

Lại nói tiếp, muốn so về công phu kiềm chế, nàng vạn vạn lần không theo kịp vị tiên nhân cửu trọng thiên ngoại xuân sắc khôn cùng trước mặt này. Ba ngày nàng bị trúng mị hương, chỉ có Nhân Vân tiếp xúc với nàng, nhưng hắn thể mà lại không hề có phản ứng gì, không biết nàng nên nói, là mị hương không có hiệu quả, hay là hắn có vấn đề?

Nếu so sánh với hắn, nàng thật sự là kém cỏi hơn nhiều. Mới vừa rồi khi hắn hôn nàng, thiếu chút nữa nàng kiềm chế không nổi, nhào vào hắn ngay tại chỗ.....Nam nhân này đúng là lang sói, từ ngày nhận lời làm nghĩa huynh muội, hành động của hắn phóng khoáng có chừng mực, lại vô cùng thân thiết như thiên la địa võng bao vây nàng lại. Nàng biết hắn muốn gì, hắn muốn ăn mòn tư tưởng trước đây của nàng.

Hắn quay trở lại, nhìn nàng, đôi mắt lạnh lùng mang theo lo lắng.

Trong mắt hắn, nàng cũng được xếp loại là người trong nhà, mới có thể được hưởng đãi ngộ đặc biệt như vậy. Nhưng vì sao từ đầu tới cuối hắn không hỏi nàng đã mơ thấy ai trong ba ngày mộng xuân đó?

Hắn là quá tự tin, hay là vì sự thận trọng của nam nhân khiến hắn cự tuyệt truy cứu?

Nhưng nàng thật rất muốn hỏi! Ba ngày đó hắn vẫn làm bạn bên cạnh nàng, trên người hắn cũng dính bao nhiêu là mị hương, chẳng lẽ hắn ngay cả một cái mộng xuân nho nhỏ cũng không hề nằm thấy qua?

Nàng khẽ cắn môi, lẩm bẩm.

“Vô Ba?”

Nàng thở dài, đuổi kịp theo bước chân của hắn.

“Nhẫn đi nhẫn lại, cuối cùng là vì cái gì?” Nàng lại không học theo Câu Tiễn mà ném phân, không cần phải nhẫn đến cùng chứ?

Vào hi đường, nàng liền để ý thấy một chuyện vô cùng không thích hợp, nữ nhân giang hồ ăn mặc tùy tiện vốn là chuyện thường, nhưng nàng phát hiện có vài nữ hiệp bắt chước theo cách ăn mặc của nàng, ngoại trừ dung mạo khác nhau ra, áo ngắn ngắn, váy thật dài, bên hông thắt đai lưng cũng thật dài, ngay cả nguồn gốc xuất xứ vật liệu may mặc dường như cũng đều đến từ cùng một nơi.

Dường như đẹp hơn Giang Vô Ba rất nhiều.

Công Tôn Chi phát hiện ánh mắt của nàng, ho khan một tiếng, khéo léo nói: “Làm tiên tử thực vất vả.”

“..... Vân gia trang vì vậy mà kiếm được không ít?” Nàng bình tĩnh hỏi.

Rốt cuộc nàng cũng hiểu được mỏ vàng của Vân gia trang ở nơi nào. Hèn chi lại mưu cầu danh lợi phong danh hào tiên tử cho nàng như vậy, còn làm cho nàng muốn rảnh cũng rảnh không được, thường xuyên phải lui tới phòng nữ quyến.

Muốn nuôi một nhà người thật không dễ dàng, giờ phút này, trong mắt nàng, Vân gia trang vốn dĩ đức cao vọng trọng bỗng trở nên son son thiếp vàng vô cùng tục khí.

Có tiền, mới có món gà xối mỡ của nàng a..... Nàng thở dài. Nàng không thể không nói, Vân gia trang, sẽ tồn tại trên giang hồ thật lâu thật lâu.

Để giữ lại tính cách độc đáo của nàng, tránh cho nơi nơi đều là Giang Vô Ba, cho nên nàng rời khỏi hi yển của Đồ Tam Lung. Nàng tùy tiện đi dạo, khi đi ngang qua một chỗ, bước chân ngừng lại, chậm rãi nhìn vào nơi phát ra âm thanh.

Thanh âm ấy là tiếng lục lạc rất nhỏ. Khi nàng và Hà Tai rời khỏi Bạch Minh giáo, đã lấy vải bọc lại lục lạc, nên mới không gây ra tiếng động thu hút sự chú ý của người khác.

Nàng suy nghĩ một hồi, đi ra khỏi sân viện, quả nhiên thấy có người của Bạch Minh giáo trong bóng đêm.

Trường tiên sắc bén xé gió đánh trúng một nam nhân, nam nhân đó bay đến ngã xuống cạnh người nàng, nàng vẫn không nhúc nhích, mặc Xa Diễm Diễm lặng lẽ nhìn chăm chăm trong màn đêm.

Năm thiên nô, một Xa Diễm Diễm, trận này xem như không nhỏ. Nàng thấy một gã Thiên nô cao lớn khiêng ra một cái túi, hi phục trong túi kia đúng là của tân nương tử.

“Ngươi.....” Xa Diễm Diễm hí mắt, nhìn y phục của nàng. “Ngươi.....là Vô Ba tiên tử?”

“Phải.” Nàng thừa nhận.

“Thật đúng lúc, ta đang muốn xem thử vị nghĩa muội duy nhất của Công Tôn Vân như thế nào, không ngờ ngươi lại tự chui đầu vào lưới.”

“.....”

“Giang cô nương, ngươi chạy mau!” Nam nhân kia đúng là Hạ Dung Hoa. Hắn giãy dụa đứng lên. “Ngươi mau đi thông báo với Nhân Vân, Đặng Hái Đường bị cướp đi, đệ đệ của ngươi ở hi phòng cũng bị đá thương.”

Đệ đệ? Nàng nghĩ nghĩ, rồi sau đó nhớ tới vị Giang tiểu đệ béo ú kia, rốt cuộc nàng nhủ mảy, nhịn xuống lửa giận trong lòng. Thật kỳ lạ, tại sao nàng đột nhiên không vui như vậy?

Xa Diễm Diễm không thấy rõ diện mạo của nàng, tiến lên vài bước, vừa thấy khuôn mặt tuấn tú của nàng, không khỏi sợ run.

“Ngươi.....”

Nàng thở dài, đang muốn trả lời “Ngươi trúng thương, đúng vậy, chính là Hoàng Phủ Vân ta”, đột nhiên nghe thấy Xa Diễm Diễm lại nói:

“Dung mạo ngươi cũng không tệ lắm, nếu là nam tử thì quá tốt rồi.”

Nàng nghe vậy, thiếu chút nữa té lăn ra đất. Xa Diễm Diễm này có phải quá háo sắc hay không? Ngay cả nàng cũng chần?

“Đáng tiếc, hôm nay các ngươi một người cũng không thể ra khỏi nơi này.”

“Xa hộ pháp muốn cướp tân nương tử, không phải là vì muốn ép người nào đó ra mặt hay sao?”

“Làm sao ngươi biết.....Thanh âm này của ngươi ta đã từng nghe qua ở đâu rồi?”

“Khụ khụ, nghe ở đâu không quan trọng.” Giang Vô Ba hạ giọng. “Quan trọng là, người từng chính mắt thấy xác chết của Hoàng Phủ Vân, nhưng Giáo chủ quý giáo lại không tin người, muốn người bắt đi tề tử của Ngân Thủ Tam Lang, đã thương Hạ Dung Hoa, bức Hoàng Phủ Vân xuất hiện, có phải không?”

Xa Diễm Diễm nghi hoặc nói: “Là Nhân Vân phỏng đoán?”

Nàng thuận miệng ậm ừ, giật giật tay người đằng sau, ý bảo Hạ Dung Hoa đi trước.

Hạ Dung Hoa chần chờ. Muốn hấn bỏ lại một thiếu nữ để chạy trốn trước, rất mất mặt!

Giang Vô Ba thở dài:

“Chúng ta thương lượng đi, các người muốn bức Hoàng Phủ Vân ra, chỉ bằng bắt ta đi, bắt ta có lợi hơn nhiều so với một tân nương tử của Võ Trạng Nguyên. Ít nhất, Bạch Minh giáo sẽ không bị triều đình và Võ lâm trung nguyên bao vây diệt trừ, người bắt ta, Nhân Vân tự nhiên sẽ ra mặt, tìm cách giao ra Hoàng Phủ Vân.”

Xa Diễm Diễm trầm tư một lát, cuối cùng dung nhan diễm lệ nở nụ cười.

“Làm như vậy rất phiền toái. Ta ai cũng không buông tha, bắt luôn cả nàng này cho ta, mang hết về!”

Giang Vô Ba nghe vậy, quát:

“Hạ Dung Hoa, còn không mau đi!” Đồng thời tấn công một Thiên nô.

Tuyệt học của Hoàng Phủ gia, nàng chỉ học được ba phần, không bằng Hà Tai trò giỏi hơn thầy, nhưng nàng nghĩ, nàng còn có thể chống đỡ được một lát.

Đội Hạ Dung Hoa chạy thoát, nàng sẽ tự động đầu hàng.

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vân Công Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Đình đình đang đang, đình đình đang đang. ...tiếng lục lạc Thiên nô quen thuộc không ngừng vang lên bên trong địa lao. Ít nhất cũng đã nửa năm rồi nàng không có nghe thấy tiếng lục lạc như vậy, giờ nghe thật chói tai a.

Địa lao của Bạch Minh giáo rất sạch sẽ, không hề ngược đãi tù nhân, đây là điểm khiến nàng hài lòng nhất. Nàng chậm chậm theo sau Đặng Hải Đường. Đặng Hải Đường một thân hi y đỏ rực, mà nàng một thân bạch y trắng như tuyết, không biết có thể coi là hồng bạch lưỡng lập hay không?

Thiên nô đứng hai bên đóng cửa sắt nhà lao lại, khi nàng đi qua cánh cửa sắt, chỉ lạnh nhạt quay đầu lại liếc mắt một cái.

Trong một căn phòng giam, có một gã Thiên nô cao lớn đang bị nhốt, hấn chỉ ngồi đó nhắm mắt dưỡng thần, không có mở mắt ra nhìn chung quanh.

Một gã Thiên nô khác mở phòng giam kế bên ra để cả hai nàng vào. Đặng Hải Đường hơi bị loạng choạng, nàng đứng lúc đỡ được.

Ầm một tiếng, tiếng xiềng xích khóa cửa nhà giam vang lên.

Đặng Hải Đường cảm hận nói: “Đây đúng là muốn đối đầu với Võ lâm trung nguyên đây mà, Giáo chủ Bạch Minh giáo điên rồi sao?”

Giang Vô Ba gục gác đầu đồng tình, xếp bằng ngồi xuống tựa vào vách căn phòng giam kế bên.

“Giang cô nương, xin lỗi, đã liên lụy người.” Đặng Hải Đường thấp giọng nói.

“Cũng không sao.” Nàng nói.

Thiên nô ở phòng giam kế bên nghe thấy thanh âm này, chợt mở bừng mắt dậy, trừng mắt nhìn thân ảnh bạch y sau song sắt.

“Hiện giờ bọn ta hãy nghĩ cách thoát ra ngoài thôi!” Đặng Hải Đường cời xuống bộ hi y, sờ soạng khắp nơi tìm chỗ chạy trốn.

Giang Vô Ba nháy mắt mấy cái, nhìn tân nương tử này một cách vô cùng hứng thú. Thì ra đây là nữ hiệp giang hồ, rõ ràng ngày đó nàng thấy Hải Đường tiên tử yếu đuối nhỏ nhẹ với Nhân Vân, hiện giờ chỉ có một thân một mình nên phải tự dựa vào chính mình, mạnh mẽ a!

Chỉ là...

“Đặng cô nương, ngươi tìm không ra lối thoát đâu, chi bằng đợi người khác đến cứu đi.” Nàng là ký sinh trùng, đợi người ta tới cứu, giữ sức tốt hơn.

Sắc mặt của vị Thiên nô cao lớn kia lại thay đổi liên tục.

“Đợi người ta tới cứu? Đợi đến khi nào? Rốt cuộc bọn người này muốn gì chứ?”

“Ai nha, Giáo chủ muốn, bắt quá chỉ là Hoàng Phủ Vân chết đi sống lại mà thôi.” Giang Vô Ba thở dài.

“Hoàng Phủ Vân?” Đặng Hải Đường kinh ngạc nói: “Là Hộ pháp Bạch Minh giáo đã bị thuốc nổ hại chết nửa năm trước sao?”

“Aizz, đúng vậy.” Nàng rũ mắt xuống, thương thức đại lung. “Rất nhiều người cũng không tin nàng ấy đã chết, Giáo chủ Bạch Minh giáo không tin, huynh trưởng của Hạ Dung Hoa cũng không tin. Giáo chủ vẫn luôn luôn chờ, đáng tiếc, hắn bị tẩu hỏa nhập ma, tánh mạng bị đe dọa, sắp chờ không nổi nữa. Mà Hạ Nguyệt Hoa, cho rằng Hoàng Phủ Vân còn sống, cho nên hắn trở lại Bạch Minh giáo, cam nguyện bị nhốt trong gian địa lao này, hắn cho rằng, chỉ cần nàng ấy còn sống, nàng ấy sớm muộn gì cũng sẽ đến đây cứu hắn. Cho dù Thiên Hạ trang có tung tin Hạ Nguyệt Hoa trở về sống ở trong trang, Hoàng Phủ Vân vẫn có thể nhìn ra tất cả.”

Đặng Hải Đường ngăn người, ánh mắt từ trên người Giang Vô Ba chuyển đến nam nhân cao lớn sau song sắt.

“Cô nương,” nam nhân kia lên tiếng gọi, giọng khàn khàn đầy kích động.

Giang Vô Ba vẫn rũ mắt xuống, nói:

“Hà Tai, ngươi giờ thủ đoạn bày kế lừa giỡn ta sao?”

“Không phải.” Sắc mặt hắn vui mừng tràn trề: “Cô nương mềm lòng, sớm muộn gì cũng sẽ trở về.”

“Ta mềm lòng khi nào?” Nàng lãnh đạm nói.

Hắn trầm mặc. Một lát sau, hắn mới nói giọng khàn khàn:

“Cô nương, không phải là ta không muốn cứu ngươi. Hắn là đứa con cuối cùng còn lại của cha ta, cũng chính là đứa con duy nhất, bản tính hắn mềm yếu, ý chí không mạnh mẽ như cô nương. Ta nghĩ, cô nương tuyệt sẽ không bỏ qua một sinh cơ nào, cho dù là rơi xuống vực thẳm, hoặc bị loạn đao chém, chỉ cần còn một hơi thở cũng sẽ không buông tay. Cho nên, ta..... định cứu hắn trước, sau đó sẽ xuống vực thẳm tìm cô nương. Nhưng chỉ còn lại thi thể, vòng Thiên nô và thanh ngọc tiêu.” Những chữ cuối, giọng hắn tràn ngập đau xót.

Đặng Hải Đường trừng lớn mắt. “Ngươi là Hoàng Phủ Vân? Không đúng, rõ ràng Hoàng Phủ Vân không có lớn như vậy, mà mặt của nàng ấy cũng có hình xăm a.”

“Ta sợ đau, không muốn xăm. Đó là vết.” Giang Vô Ba thản nhiên thừa nhận.

“Nhưng, nhưng còn vòng Thiên nô suốt đời không thể tháo ra.....”

“Mười bốn tuổi ta đã cởi ra được, nhưng sợ người khác phát hiện nên vẫn đeo.”

Đặng Hải Đường á khẩu không trả lời được, cuối cùng, nàng chỉ có thể hỏi:

“Ngươi..... thật sự rơi xuống vực thẳm?”

Nàng cười nói:

“Tất nhiên. Ta xương cốt đứt lìa, ngũ tạng lệch vị trí, đầu rơi máu chảy.” Nàng đứng dậy, đối mặt với Hà Tai, rẽ mái tóc sang một bên lộ ra một vết sẹo. “Ngươi nói đúng. Ngày đó, ta tự thấy không còn sinh cơ, rõ ràng sắp đi về cõi tây phương cực lạc, nhưng một khắc cuối cùng, bản năng sinh tồn trỗi dậy, sau đó phải nằm liệt giường bốn tháng. Bốn tháng này cũng nhờ công phu nhân của ta khá tốt, mới có thể hồi phục nhanh như vậy.”

“Cô nương.....” Đôi đồng tử đen trong mắt hắn đột nhiên co rụt lại.

Nàng khoanh tay lại nhẹ nhàng cười:

“Hà Tai, ngươi cũng không cần phải áy náy. Trên đời này, không phải mọi chuyện đều là như thế cả sao? Ngươi cứu được ta, ta sẽ cảm tạ ngươi; ngươi cứu không được ta, vậy cứ để mọi việc trôi qua thôi. Năm đó, ngươi thân là Thiên nô bị bắt phải thuần phục làm thủ hạ của ta, ta ngày đêm đều sợ ngươi mưu sát một tiểu hài tử mười tuổi là ta lúc bấy giờ, vì thế tất cả mọi việc đều chú ý đến công bằng, ngươi có vòng Thiên nô, ta cũng có; trên mặt ngươi bị bắt mang hình xăm, từ đó về sau trên mặt ta và ngươi cũng có hình xăm giống nhau; Ta dạy cho ngươi võ công, không phải muốn ngươi làm rạn vỡ tông môn, mà là muốn ngươi bảo hộ ta. Mười năm tình nghĩa ngươi đi theo ta, chẳng qua vì nhu cầu của hai bên mà thôi. Hôm nay ta đến, là muốn nói cho

ngươi biết, ngươi và ta hai bên không ai thiếu nợ ai cả. Ta sẽ tháo Thiên nô hoàn ra cho ngươi, từ nay về sau ngươi đi đường dương quan hay đi cầu độc mộc gì đó là tùy ngươi.”

Hà Tai chăm chú nhìn vẻ mặt của nàng, chậm rãi mở miệng nói:

“Ngày đó ở đáy vực thăm, ta thấy vòng Thiên nô và ngọc tiêu bị bỏ lại, đã đoán ra tâm ý của cô nương.”

Nàng không hé răng trả lời.

“Nửa năm qua, cô nương sống có tốt không?”

“Cũng không tệ lắm. Giang Vô Ba là tên hiện tại của ta, ăn được, ngủ được, rất ung dung tự tại.”

“Giang Vô Ba?” Hắc trầm tư, rồi sau đó nở nụ cười chua chát: “Trên sông không có sóng, ta nên sớm phát hiện ra. Thì ra quả thật là Công Tôn Vân đã cứu ngươi, ngày đó ta ôm mấy phần hy vọng, tưởng hắc cũng xuất thủ cứu ngươi, không ngờ ám khí trong rừng buộc hắc phải thu tay lại. Rốt cuộc hắc vẫn cứu được cô nương. Cô nương thích hắc?”

Nàng nhướn mày, cười cười: “Ta dễ dàng bị nhìn thấu như vậy sao?”

Hà Tai đau đớn luyến tiếc vỗ về thanh ngọc tiêu, nói:

“Vật này đã mê hoặc cô nương khi còn sống, nhưng một khi cô nương chết đi rồi sẽ vĩnh viễn không muốn gặp lại nó nữa.”

“Vậy ngươi còn ý định ở lại nơi này chờ ta trở lại?” Nàng nói tiếp, giọng có chút giận dữ. Lúc nàng nghe thấy Hà Tai ở Thiên Hạ trang nhưng không muốn gặp ai cả, nàng đã biết người này căn bản không có ở lại Thiên Hạ trang.

Ở chung mười năm, làm sao nàng không biết tính tình của người này?

Vì muốn ép nàng hiện thân, xác nhận nàng còn sống, hắc tuyệt đối sẽ trở lại bên người giáo chủ, cho dù một năm, hai năm hắc cũng sẽ không ngại. Hạ Nguyệt Hoa đã không còn là đại thiếu gia của Thiên Hạ trang nữa, mười năm thời gian khiến con người thay đổi, nếu cứ tiếp tục như vậy, có một ngày nếu phải giết người của phe chính đạo, hắc cũng sẽ không nương tay, đó mới chính là Hà Tai.

Hạ Dung Hoa nhìn không ra, nhưng nàng nhìn ra. Người như vậy sẽ không thể nào ở lại Thiên Hạ trang.

Có phải nàng nên cảm kích hắc đã cho rằng nàng có năng lực tự bảo vệ mình bằng bất cứ giá nào, không thể chết được hay không?

“Cô nương, có thể cho ta một cơ hội nữa hay không? Ta đã báo đáp công ơn sinh thành dưỡng dục, không còn bất kỳ ràng buộc nào nữa.”

Nàng hờ hững nhìn hắc, nói: “Ta đối với ngươi thật quan trọng như thế sao?”

Hà Tai nhìn nàng không trả lời, chỉ trầm mặc nhẹ vỗ về thanh ngọc tiêu đã từng tượng trưng cho tình nghĩa giữa hai người kia.

Nàng làm như không thấy, liếc ra ngoài song sắt, suy nghĩ một hồi rồi nói:

“Hà Tai, ngươi đã không còn là Thiên nô nữa. Ta cũng không còn là Hoàng Phủ Vân của ngày xưa nữa.”

“Ta biết.” sắc mặt hắc đầy áp lực.

Nàng lại nhìn hắc cười, trong sự kinh ngạc lẫn vui mừng khó nén nổi của hắc, nàng nhận lại thanh ngọc tiêu.

“Ngươi và ta đã từng có tình nghĩa mười năm sớm tối bên nhau, nay ngươi đã không phải là Thiên nô, ta cũng không còn là Hoàng Phủ Vân, nhưng như thế cũng không tổn hại gì đến tình nghĩa mười năm sắp tới của chúng ta. Dù ta có đi đâu, thanh ngọc tiêu này vẫn là ngươi; dù ngươi đến nơi nào, chỉ cần trong thanh ngọc tiêu này còn chứa kiếm, có nghĩa là ta cũng sẽ không hề quên ngươi. Như vậy có được không?”

“.....Khó có thể tưởng tượng được cô nương lại khoan dung như vậy.” Hắc khàn khàn nói, ánh mắt kích động.

“Nếu ta vẫn mặc y phục như trước với đai lưng dài chấm đất, ta tuyệt đối sẽ không đến đây.”

Về mặt hắc đầy nghi hoặc.

Nàng cười cười: “Ta chỉ là muốn bù đắp.”

“Bù đắp?”

“Trước kia ngươi rõ ràng là một thiếu niên tuần tú, trông rất vui mắt vui tai, ai nấy nhìn thấy chỉ sợ tâm nở hoa mà phải e thẹn tránh đi, từ khi luyện võ học của Hoàng Phủ gia ngươi liền trở nên lưng hùm vai gấu.” Nàng lắc đầu thờ dãi: “May mắn ta luyện đến năm mười bốn tuổi đã không còn tiến bộ gì nữa.”

Hà Tai trừng mắt nàng, rồi sau đó kiên trì: “Lưng hùm vai gấu mới là nam nhân.”

Nàng phối hợp gục gặc đầu, dù sao cũng là nam nhân mà, ai cũng thích nhấn mạnh mình là nam nhân, còn người khác không phải. Nàng lại vuốt ve thanh ngọc tiêu có chút sứt mẻ kia, thần sắc không khỏi nhu hòa. Nàng thuận miệng nói:

“Có một số việc ta muốn hỏi rõ ràng.”

“Cô nương, xin hỏi.”

“Khi ta nằm trên giường bệnh dưỡng thương, Công Tôn Chỉ nhân rồi vô sự mỗi ngày lái nhái bên tai ta, lái nhái đến nỗi ta muốn đâm đầu xuống vực thăm chết đi cho rồi.”

“Cô nương muốn ta giết hấn?”

Nàng liếc hấn một cái. “Mọi việc lấy chữ nhần làm đầu, còn chưa đến mức này. Ý ta nói, nhờ ơn hấn, ta nghe được rất nhiều chuyện giang hồ, trong đó cũng bao gồm cả chuyện của Công Tôn gia. Công Tôn gia cho tới nay đều có một thói quen, cưới gả gì cũng chỉ chọn thân nhân mà thôi, ví dụ như nghĩa huynh nghĩa muội, biểu huynh biểu muội gì đó, đương nhiên cũng không phải nhất định là như thế, nhưng đại loại cũng là như thế.” Cho nên rất nhiều người vẫn mong muốn kết bái với Công Tôn Vân, thực bất hạnh, là nàng gả mái mà đòi đậu cây cao đã trúng tuyển.

Hà Tai nheo mắt lại. “Ý của cô nương là?”

“Hạ gia ngươi có thói quen gì thì nói ra trước đi, để ta tránh không đập lăm cạm bẫy.”

“..... Không có.” Hoàn toàn không có.

Nàng thành thật:

“Vậy thì tốt. Nếu ta đã cầm ngọc tiêu, thứ gì ngươi có, ta nhất định cũng phải có; ngược lại hễ ta có, ngươi cũng sẽ có, tuy hai mà một. Lúc trước tuy ta xem ngươi như thân nhân nhưng vẫn luôn hoài nghi sợ ngươi cuối cùng sẽ phản bội, nhưng hôm nay ngươi và ta kết bái, từ nay về sau xem nhau là chí thân, nương tựa lẫn nhau, không phân biệt tuổi tác lớn nhỏ, cứ gọi thẳng tên nhau, nếu sau này ngươi có thể từ, ta sẽ kính cẩn gọi nàng một tiếng tẩu tử.” Nói xong nàng vươn tay ra.

Hấn nhìn nàng, rồi nói với giọng ôn nhu hiếm thấy:

“Nương tựa lẫn nhau. Cô nương bị ta bỏ rơi, cuối cùng cũng bắt đầu nguyện ý tin cậy người khác, đó là nhờ công lao không nhỏ của Công Tôn Vân.” Thanh âm của hấn có chút chua xót, nhưng vẫn thực sáng khoái cùng nàng vỗ tay thề thốt. Rồi sau đó, hấn lại nói: “Từ nay về sau, nếu ta lại bỏ rơi cô nương, ta sẽ bị Thiên lôi đánh chết.”

Nàng nhảy mất mấy cái, lại mân mê thanh ngọc tiêu, cuối cùng, cười nói:

“Ta rất muốn nói ta tin ngươi, nhưng ngươi phải cho ta thêm chút thời gian. Hiện giờ ta chỉ có thể nói với ngươi rằng, ta không sợ, cho dù ngươi lại bỏ rơi ta, ta vẫn là thân nhân của ngươi như cũ. Người chung một nhà vĩnh viễn không bỏ rơi nhau, ngươi, Hà Tai, vĩnh viễn đều là thân nhân đầu tiên trong lòng ta.”

Nửa tháng sau...

Một thân ảnh phiêu hốt mơ hồ bay trong bóng đêm thâm trầm như thần linh quý mị, cho dù có chợt hiện ra trước mặt giáo đồ, hấn cũng sẽ tưởng chỉ là một con gió thoáng qua mà không kinh động bất kỳ ai khác.

Nhảy lên nóc nhà, mái ngói màu đen càng giúp hấn tiện ẩn thân hơn. Sáu năm trước hấn toàn thân trở ra từ Thiên Bích nhai, giờ hấn cứ theo trí nhớ trong đầu thay vì dựa vào tấm bản đồ đã mất đi, hy vọng bệnh lạc đường bẩm sinh của hấn không phát tác trong đêm nay. Chừng một nén nhang sau, hấn đã tìm ra địa lao.

Hấn chậm rãi nằm sấp xuống, thần sắc lạnh lùng, nhẹ nhàng dời đi một góc mái ngói.

Quả nhiên là địa lao.

Thanh âm rất nhỏ truyền ra từ bên trong. Hấn lại đứng dậy, đánh giá vị trí của thanh âm kia, đi về phía trước chừng hai mươi bước, dời đi mảnh ngói dưới chân.

“Hà công tử, ngươi tỉnh rồi sao?”

“Ừ.” Hà Tai dựa vào song sắt nhắm mắt dưỡng thần.

Đặng Hải Đường có chút lo âu. “Hoàng Phủ cô nương..... Không, Giang cô nương bị mang đi như thế, có sao hay không?”

Trong đôi đồng tử đen của nam tử trong phòng giam lóe lên một tia sáng.

“Nếu không phải Giáo chủ chủ động triệu kiến, sẽ không sao.”

“Có phải Xa Diễm Diễm đã phát hiện ra thân phận của Giang cô nương rồi không?” Đặng Hải Đường cắn răng nói: “Nửa đêm sai Thiên nô mang nạng đi, như vậy có gì là tốt chứ?”

“Công phu nhẩn của cô nương vô cùng tốt, không có việc gì đâu.”

“Nhưng.....”

Nam tử trên mái nhà lặng lẽ đứng dậy, nhìn chằm chằm địa lao dưới chân trong chốc lát, lấy ra một hộp gấm nhỏ bên hông, hẩn đem một miếng ngọc vụn bỏ vào hộp gấm, lập tức nhẹ nhàng bắn vào trong địa lao.

Hà Tai dường như ngay lập tức phát hiện ra tình hình khác thường, bắt lấy hộp gấm kia.

“Cái gì vậy.....” Đặng Hải Đường đứng lúc che miệng lại kinh hô, tiến lên nhìn Hà Tai bên song sắt kế bên đang mở ra chiếc hộp nhỏ kia.

Bên trong là hai viên thuốc và một mảnh ngọc vụn.

Nàng không hiểu gì cả, đã thấy Hà Tai đưa cho nàng một viên thuốc trong số đó. Hà Tai cao giọng nói với nàng:

“Cô nương bị Xa hộ pháp mang đi, hỏi rất nhiều chuyện về Nhân Văn công tử. Theo tính tình của Xa hộ pháp, mang cô nương đi tuyệt đối là vì nam nhân này.” Khóe miệng cong lên cười, nhìn chằm chằm vào mảnh ngọc vụn kia. “Mảnh ngọc này ta đã từng nhìn thấy. Một khối ngọc bội đẹp như vậy mà bị cô nương cắt làm bốn mảnh, không ngờ cuối cùng cũng là vật quý nguyên chủ.”

Người trên mái nhà cũng không hề hé răng.

Hà Tai lại nói tiếp:

“Xa hộ pháp muốn thăm vấn riêng, tất nhiên là sẽ ở nơi của nàng ta. Từ địa lao này đi về hướng đông, thấy lầu các màu đỏ, chính là chỗ đó.”

Nam nhân trên mái nhà nghe đến đây, cũng không cần biết bọn họ có uống viên thuốc đó hay không, một mực nhắm hướng đông thẳng tiến.

Bay vút một hồi, rốt cuộc phát hiện một tòa nhà ngói đỏ, bên trong đèn đuốc âm u không nhìn thấy rõ, mười tên Thiên nô đồng loạt xếp hàng theo trình tự tiến vào phòng. Hẩn suy nghĩ một lát, nhất thời đoán không ra tâm tư của Xa Diễm Diễm, chỉ biết mở vài viên ngói lên nhìn vào.

Trong phòng, dưới ánh nến.

“Ngay cả hẩn ngươi cũng không thích?” Xa Diễm Diễm hé miệng. “Giang Vô Ba, ta cho ngươi một cơ hội, những Thiên nô này đều là hàng thượng đẳng được tuyển lựa ra, tuy rằng trên mặt có hình xăm, nhưng tuyệt đối không thua gì Nhân Văn.”

“Aizz, Xa hộ pháp, nếu ngươi cũng nói là không thua Nhân Văn, chỉ bằng ngươi để dành bọn họ cho riêng mình đi.”

Hẩn nheo lại đôi mắt anh tuấn, chú ý thấy ở chiếc ghế chính giữa phòng có hai nữ tử đang ngồi, trong đó một nàng chính là mục tiêu đêm nay của hẩn.

Giang Vô Ba che miệng ngáp, thấy Xa Diễm Diễm trầm mặt xuống, bèn cười nói:

“Nhân Văn rốt cuộc có điểm gì hay khiến ngươi cố chấp đoạt được hẩn như vậy?”

“Hừ, ta muốn nam nhân lúc nào cũng phải tâm phục khẩu phục phủ phục dưới chân ta.”

“Vậy thì rất đơn giản.” Giang Vô Ba lại che miệng ngáp tiếp. “Ngươi cứ tự nhiên, ta tuyệt không ngăn cản.”

“Tranh đoạt nam nhân cùng người khác không phải là phong cách của Xa Diễm Diễm ta. Trước nay bốn hộ pháp muốn nam nhân nào, nếu nam nhân đó không có người trong lòng, ta đoạt được thì hẩn là của ta; nếu hẩn có nữ nhân trong lòng, có thể khiến hẩn trở thành bê tôi phủ phục dưới váy ta, đó là bản lĩnh tài năng của ta, nhưng ta cũng không để nữ nhân trong lòng hẩn thiệt thòi một chút nào cả, ta đều sẽ bù đắp lại cho nàng ta. Những thiên nô này, ngươi chọn đi, hề thích người nào, đêm nay ta sẽ chu toàn nể sự cho ngươi.”

Giang Vô Ba nghe vậy, thiếu chút nữa té xuống đất.

“Đây gọi là không thua thiệt sao? Ngươi căn bản là làm cho những cô nương này phản bội trước để ngươi thừa cơ xen vào a!”

Xa Diễm Diễm tức giận đứng dậy. “Giọng điệu này của ngươi thật quen tai, khiến ta càng nghe càng chán ghét. Hôm nay nếu ngươi không chọn một Thiên nô, ta sẽ tự mình chọn thay cho ngươi!”

Giang Vô Ba than thầm trong lòng. Hai năm trước nàng đã từng nghe nói qua về phong cách làm việc của Xa Diễm Diễm, tuy thèm muốn nam tử nhưng lại sĩ diện, luôn luôn tỏ vẻ như ta đây dựa vào phẩm chất mị lực của bản thân để câu dẫn nam tử, cho dù đối phương có người trong lòng, nàng ta cũng chỉ dùng bản lĩnh chân thật để đoạt cho bằng được những nam tử này, tuyệt không làm ra những việc đại loại như giết người cướp sắc.....

Ngày xưa nàng chỉ tùy tiện nghe tai này ra tai kia, giờ nàng trực tiếp là người bị hại.

May mà, công phu nhẩn của nàng rất cao, nhẩn a!

Những Thiên nô tùy thân bên cạnh Xa Diễm Diễm này, ngày thường đều đeo mặt nạ, hôm nay toàn bộ gỡ xuống, thật đúng là người người tuấn mỹ, hèn chi đều bị vị Hữu hộ pháp này thu làm bề tôi dưới vẫy.

Nàng sờ sờ mũi, lại lên che miệng lại ngáp. Đầu là vì nửa năm nay quen nếp sống ở Vân gia trang, vì dưỡng sinh, canh một đũa tắt đèn, hại nàng lúc này vô cùng khốn khổ, khiến nàng chỉ cần đụng tới cái gối đầu là thảng.

Nhưng hiện tại, nàng phải phát huy công phu nhẩn của nàng đã.

Xa Diễm Diễm cười lạnh: “Thật ra Nhân Vân làm sao mà thích hợp với ngươi chứ? Ngày đó khi ta bắt bọn ngươi, hấn còn đang ở hi đường sung sướng vui vẻ tay bắt mặt mừng với thiên kim tiểu thư của Đường gia bảo a.”

Giang Vô Ba liếc xéo nàng, lễ độ hỏi: “Xa hộ pháp, ngươi dùng từ như vậy có phải là sai rồi hay không?”

“Khục, ta dùng sai từ? Ta cũng không gạt Giang cô nương làm gì, quả thật người tới cứu các ngươi hiện đang ở dưới chân núi, trong đó tất nhiên bao gồm cả Nhân Vân, nhưng nửa tháng nay thiên kim của Đường gia bảo vẫn luôn cùng hấn như hình với bóng. Ngươi hiểu ý của ta chứ?”

Dưới ánh nến, Giang Vô Ba thần sắc bất định, nàng rũ rứt xuống, bỗng nhiên nói:

“Ta nhớ rõ trong hi yến, quả thật có nữ tử họ Đường, tuổi chừng mười tám, xinh đẹp động lòng người, ta vẫn cảm thấy kỳ quái, vì sao chỉ duy mỗi mình nàng ấy trang phục khác với ta, thì ra là vì lòng hiếu thắng. Nàng ấy và Nhân Vân cũng xứng lứa vừa đôi.”

Nam tử trên nóc nhà nhìn nàng chăm chăm

Giang Vô Ba thờ dãi, đứng dậy nói:

“Hấn bắt nhân ta cũng bắt nghĩa, đến đây, đến đây, cả đám sắp hàng lại nào, để ta xem ai đẹp nhất?” Kê thức thời mới là trang tuấn kiệt, hiện tại không ngoan ngoãn nghe theo nàng ta, chỉ sợ sẽ bị người dùng sức cưỡng bức, chỉ bằng tự mình chọn một người thuận mắt.

Nàng chậm rãi đi một vòng quanh bọn họ, theo thói quen tính mẫn mê thanh ngọc tiêu của mình, nhưng trước khi bị giải ra địa lao, nàng đã giao ngọc tiêu lại cho Hà Tai giữ, aizz.

Mỗi một nam nhân đều có nét đặc sắc riêng, nhưng vẫn không thể làm xuân tâm của nàng động lòng a. Dù sao nàng cũng sẽ nghĩ cách kéo dài đến hừng đông, đến lúc đó, các môn phái võ lâm dưới chân núi cũng đã lên đến, nàng sẽ thoát được một kiếp.

“Mau chọn đi a!”

Nàng đứng trước một gã thanh niên khắp người có vết roi, đang muốn chọn hấn, đột nhiên ánh nến tắt đi, cả phòng nhất thời rơi vào bóng tối.

“Sao lại thế này?” Xa Diễm Diễm quát: “Mau đốt nến lên!”

Có một Thiên nô chạy vội tới thấp nền lên, vừa đụng đến ngọn nến, phát hiện tim nến đã bị người ta rút đi, quay đầu lại thì cả người liền cứng đờ không động đậy được.

Giang Vô Ba còn chưa kịp phản ứng, chiếc eo thon nhỏ đã bị người ta ôm, toàn bộ thân hình gói vào trong lòng người nào đó, như một con gió thần, trong chớp mắt ra khỏi phòng, xẹt qua đám Thiên nô đang người người cứng đờ bất động, đến một chỗ ẩn nấp phía xa xa.

Tiếp theo, cảm của nàng bị người đó nâng lên, môi hấn tách môi nàng ra, cưỡng hôn nàng.

Nàng ngẩn người, hơi thở này.

Nụ hôn này, thật sự là nhiệt tình triền miên. Chắc là vì hấn biết chắc nàng không nhìn thấy vẻ mặt của hấn lúc này, nên mới hôn tận tình như thế?

Nàng trừng mắt nhìn, lại trừng mắt nhìn. Tim đập hơi bị nhanh, nàng tưởng nàng có thể khống chế được, nhiệt tình như vậy, cả đời này nàng thật ít thấy. Được rồi, nàng phải công nhận, nàng cũng chỉ mới trải qua hai mươi năm cuộc sống, đã từng gặp qua rất nhiều chuyện, nhưng loại chuyện như vậy chỉ mới gặp qua trong mộng xuân thôi.

Nàng vẫn có thể nhẫn được.

Không đúng, nàng nhẫn vì cái gì a? Có một số việc có thể nhẫn, có một số việc không cần phải nhẫn. Vì thế, đang lúc nàng muốn “Đầu gối đi mộc qua, báo chi dĩ quỳnh cư”(cho ta mảnh gỗ, ta trả lại mảnh ngọc) hỏi báo hấn một phen, lại phát hiện đối phương dùng đầu lưỡi đẩy qua một viên thuốc, rồi sau đó dứt ra.

“.....” Nàng sờ sờ đôi môi đỏ mọng ướt át, nuốt vào viên thuốc kia.

“Nàng có sao không?” Hấn khàn khàn giọng hỏi.

“.....rất tốt, chỉ là tim đập hơi bị nhanh. Ngươi mới đưa qua độc dược?”

Trong đêm vọng lại tiếng cười khê của hắn.

Lập tức, nàng lại phát hiện mình bị ôm chặt lấy. Có phải vì nàng đã quen nghĩ bản thân mình luôn cô độc lẻ loi một người, quên đi tâm lý cứu người không thành công của hắn ngày đó?

Hắn ôm nàng cực nhanh, không giống như vì hắn động tình, mà giống như vì sợ nàng lại rơi xuống vực thăm lằn nữa vậy.

Nam nhân này đầu đội trời chân đạp đất, ai nấy đều có thể dựa dẫm vào hắn, nhưng khi.....gặp quý, nàng lại phải trấn an hắn:

“Ngươi cũng không cần phải thấy có lỗi, sớm muộn gì ta cũng phải trở về tìm Hà Tai, giờ cứ coi như là biết thời biết thế.”

Hắn ậm ừ.

Nàng ngước mặt lên, vô tình cọ mặt mình lên gò má nhẵn nhụi của hắn. Nàng tưởng tượng thấy điệu bộ cười như gió xuân của hắn, tâm tình không khỏi vui lên. Nói đến cũng thật kỳ lạ, nửa tháng nay, trong đầu nàng đều đầy áp nộ cười tươi của hắn đối với người nhà trong Vân gia trang, vậy cũng không tốt lắm, trầm mê quá mức sẽ dễ dàng bị tổn thương.

Không biết hắn động tay chân gì đó, một chút ánh lửa le lói thấp lên. Nàng tập trung nhìn xung quanh, thì ra bọn họ đang ở sau một ngọn núi giả, trong lòng bàn tay của hắn là một đoạn nền nhỏ trắng tấp.

Nàng từ từ giương mắt nhìn lên gương mặt tuấn tú của hắn, không khỏi thẩn rung động trong lòng.

Hắn toàn thân mặc y phục dạ hành, mái tóc dài không búi cao lên như ngày thường, mà chỉ cột sau lưng, một vài lọn tóc đen bóng rủ trước trán, khuôn mặt tuấn tú trông cao ngạo xuất trần hơn.

Thì ra không phải hắn ưa thích màu trắng, mà là vì bạch y có thể tôn lên vẻ lãnh đạm xa cách của hắn, nếu thay y phục màu sắc khác tất tỏa sáng như ánh trăng mờ người, thu hồn đoạt phách bất kể là nam hay nữ.

Yêu nghiệt a.....nàng nghĩ thầm trong lòng. Thật ra, nàng luyện nhãn công cũng chỉ vì đêm nay a.....

Hắn lẳng lặng nhìn nàng, dường như không bao giờ nhìn đủ.

Nàng liếm liếm môi, thấp giọng nói: “Ta nghĩ, đêm nay ngươi không phải tới cứu bọn ta?”

Miệng hắn nhếch lên cười. “Không phải.”

“Aizz, viên thuốc đó là thuốc gì vậy?”

“Là Tái kiến ái mộ dược.”

Nàng nghe vậy, há hốc mồm.

Mặt mày hắn như hàm chứa ý xuân, quả thực sắc xuân ấm áp, hoa xuân bay đầy trời, xuân..... Nàng nuốt nuốt nước miếng.

“Vậy.....”

“Nàng có chuyện gì cứ hỏi.” Hắn nhẹ giọng nói.

Nàng nghĩ nghĩ, đột nhiên bật cười. Hỏi cái gì? Có cái gì để hỏi? Hỏi hắn có cảm giác gì đối với thiên kim Đường gia bảo sao?

Loại chuyện đó tuyệt đối sẽ không hỏi.

“Cũng không có gì, chỉ nói cho ngươi biết, ta khỏe lắm, không cần lo lắng.”

Công Tôn Vân nghe vậy, khóe miệng cười cười, tắt ánh nến đi. Nhất thời, lại là một màn đêm đen tối, hắn nói:

“Sau khi nàng về phòng giam, vận công một lát, thuốc này có thể bảo vệ tâm mạch của nàng.”

“Ta cũng đâu có yếu ớt như vậy.....” Nàng lẩm bẩm

“Ta bây giờ còn chưa thể mang nàng đi.” Hắn bình tĩnh nói: “Bạch Minh giáo dám bắt người giữa hi đường của Võ Trạng Nguyên, đã kinh động đến các bậc tiền bối trong võ lâm cùng bọn quan lại, nay bọn họ đều tề tựu dưới chân núi, sáng mai sẽ xông lên. Vân gia trang có tổ huấn, không thể nhúng tay vào chuyện giang hồ. Ta chưa bao giờ gặp qua Giáo chủ Bạch Minh giáo, nàng từng nói qua là hắn bị tẩu hỏa nhập ma, ngày mai nếu có phát sinh chuyện gì, nàng nhất định sẽ là người đứng mũi chịu sào, ta không chắc là có thể bảo hộ nàng chu đáo hay không, nếu có người đánh lên nàng, ít nhất, nó có thể giúp nàng không bị tổn hại tâm mạch.”

“Ngươi vì đưa thuốc mà đến đây?”

“.....Ừ.”

Nàng nở nụ cười. “Ta hiểu rồi.”

Hắn lại ôm nàng một hồi, mới nói: “Nàng hãy bảo trọng, ta đưa nàng trở về.”

Nàng âm ừ, đột nhiên kéo cổ hắn xuống, lấy tay sờ lên khoe môi hắn.

Quả nhiên, khoe miệng chưa cong lên, nhất định điệu bộ hắn lúc này rất lạnh lùng.

Vừa rời sắc xuân âm áp thì ra chỉ để cho nàng xem, đêm nay hắn đột nhập vào đây, sợ là tâm thần lo lắng không yên, không phải ở giây phút đầu tiên gặp mặt đã biết nàng còn sống hay không, có bị thương hay không rồi sao?

Đêm đó nàng và Xa Diễm Diễm hỗn chiến, bọn Thiên nô thủ hạ của Xa Diễm Diễm không ít, có mạnh có yếu, đánh nhau không khỏi có thương tích, vết máu lưu lại hiện trường cũng không ít, chỉ sợ khi đó hắn nhìn chăm chăm vào vết máu trên đất, phỏng đoán xem rốt cuộc là của ai?

Loại cảm giác này thật sự rất xa lạ, nhưng trong lòng nàng lại nổi lên một cảm giác vui sướng khó hiểu.

Nàng nghĩ, hoa anh túc độc này cũng có thời điểm nho nhỏ mất không chế đó chứ.....tuy rằng hắn ngày thường tận lực tỏa ra độc tố. Nàng kiềm chân lên, phóng thích chút xúc động nho nhỏ, hôn lên khoe môi của hắn.

“Đây là một lần cuối cùng.” Hắn nói, giọng khàn khàn. “Về sau sẽ không để loại chuyện như thế này xảy ra nữa.”

Những lời này khiến nàng có chút nghi ngờ, nhưng nàng không hỏi lại, chỉ cười nói:

“Nhàn Vân, hiện tại ta cảm thấy, ăn món ăn bài thuốc của Vân gia trang cũng không tệ.”

“Sau này nàng sẽ biết nó tệ hay không.” Thanh âm của hắn hàm chứa ý cười.

Tiếp theo nàng bị hắn ôm lên bay bổng, trong nháy mắt, nàng phát hiện mình trở lại căn phòng đó. Gò má bị hắn nhẹ nhàng mon trón, đột nhiên huyết đạo bị điểm, nàng chỉ có thể đứng thẳng tắp tại chỗ.

Hơi thở quen thuộc đi xa, nàng lại mỉm cười như cũ.

Một gã canh cửa được giáo đồ giải huyết chặt vật tiến vào, thấp lên ngọn nến.

“Xa hộ pháp!”

Đôi mắt Giang Vô Ba chuyển động nhanh như chớp, thấy bọn Thiên nô và Xa Diễm Diễm đều bị điểm huyết.

Tên giáo đồ kia thấy thế, bước về phía trước giải huyết đạo cho Xa Diễm Diễm. Lập tức Xa Diễm Diễm tát cho hắn một cái. “Một đám phế vật, để người ta công khai vào đây cướp người như vậy.....ủa, ngươi còn ở đây?”

Giang Vô Ba chớp chớp mắt nhìn nàng.

Xa Diễm Diễm hồ nghi, lần lượt giải huyết cho các Thiên nô khác, rồi đến giải huyết cho Giang Vô Ba.

Giang Vô Ba thờ hớn hớn ôm ngực: “Làm ta sợ muốn chết, ta tưởng ngươi điểm huyết của ta chứ.....”

“Ta điểm huyết của ngươi để làm gì?”

“Hôm đó ngươi tiếc hận ta không phải là nam tử, ai biết ngươi muốn làm gì?”

Xa Diễm Diễm trừng nàng, rồi sau đó quay đầu tức giận nói:

“Còn không mau đi kiểm tra xem! Bao vây hết các con đường xuống núi, ta thật muốn xem ai dám can đảm đột nhập vào Bạch Minh giáo ta thị uy như vậy? Áp tải nàng về đại lao trước!”

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vân Công Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Sáng sớm hôm sau.

Hà Tai tẩy đi hóa trang trên mặt, trở lại tướng mạo ban đầu của hắn.

Đặng Hải Đường tròn tròn mắt.

“Nếu đã chờ được cô nương quay trở lại, Thiên Hạ trang cũng biết Hạ Nguyệt Hoa là Thiên nô, ta không cần phải cải trang giấu diếm nữa, hôm nay mọi việc cuối cùng cũng kết thúc, ít ra có thể khôi phục lại gương mặt thật.” Hắn nói.

Giang Vô Ba thu hồi thanh ngọc tiêu của nàng lại, cười nói:

“Đây cũng không phải một khắc cuối cùng của ngươi và ta, ngươi ra về ung dung hy sinh như vậy để làm gì?”

“Cô nương lại dùng sai từ.” Hà Tai nở nụ cười theo.

Xa Diễm Diễm tự mình đến dẫn người đi, lập tức tròn trĩnh đôi mắt đẹp.

“Ngươi là Hà Tai?”

Hà Tai lạnh lùng nhìn lại. Giang Vô Ba ráng nhịn cười, không biết hiện giờ Xa Diễm Diễm có hối hận hay không, rõ ràng có một nam tử tuấn tú anh dũng ngờ ngợ đi qua đi lại trước mặt nàng ta mười năm nay mà nàng ta vẫn không phát hiện ra được.

“Cô nương.” Hà Tai trùng mắt liếc Giang Vô Ba một cái, quát bảo nàng ngưng lại điệu bộ nín cười.

Ba người bọn họ bị bắt ăn vào nhuyễn cân tán, sau đó bị mang ra tiền sảnh.

Đến chính sảnh, nàng vén tấm rèm sa mùng màu đỏ tươi lên, phát hiện trong chính sảnh tranh tối tranh sáng, hơn mười người nhân sĩ võ lâm trung nguyên đang có mặt.

“Trong chính sảnh đều là những tiền bối có chút thanh danh cao nhâ trong võ lâm, còn bọn đệ tử trẻ tuổi thì tập trung bên ngoài, có lẽ là muốn tiên lễ hậu binh.” Hà Tai cũng không quay đầu lại, thấp giọng nói với nàng, đồng thời cố ý che đi một nửa thân hình nàng.

Nàng âm ừ, chìm đắm trong suy nghĩ riêng. Những nhân sĩ võ lâm này thoát nhìn ít nhất đã ngoài năm mươi tuổi, Đồ Tam Lung cũng có mặt ở đó, hắn mặc trang phục thường dân, nhưng bên người mang theo một lão già mặc quan bào.

Chuyện giang hồ xen lẫn vào chuyện triều đình nên càng phiền toái hơn nữa, lão quan này tám phần mười là rình rập cơ hội để ủa lên, giờ phút này chắc hẳn quan binh đã bao vây bên ngoài Bạch Minh giáo, chỉ cần một ngòi nổ kích động hai bên nhân sĩ võ lâm trung nguyên và Bạch Minh giáo tử chiến, bọn họ có thể công khai chiếm cứ nơi này, san bằng cả hai bên.

Nàng thở dài, tất cả đều như Giáo chủ mong muốn, chỉ sợ hiện tại tất cả giáo đồ của Bạch Minh giáo đều bị ngằm triệu tập trở về.

Ban đầu, trong Bạch Minh giáo cũng có nhân tài ẩn sĩ, sợ dĩ bị người ta gọi là Ma giáo, là vì những người này không để ý đến đạo đức luân lý, tự ý tự tiện, mặc kệ luật lệ của thế tục, đây chính là điểm Võ lâm trung nguyên không thể chấp nhận.

Sau này, tuy rất nhiều người không nhận ra, nhưng nàng phát hiện Giáo chủ bị tẩu hỏa nhập ma trở nên điên rồ, từ đó về sau, nàng ẩn mình trong đám giáo đồ rong rãn hỗn tạp của Bạch Minh giáo. Các đời Giáo chủ qua nhiều thế hệ đều lựa chọn người kế vị từ một trong hai vị Tả Hữu hộ pháp, chưa từng có ngoại lệ, nhưng Bạch Minh giáo đời này thật sự đã không còn là nơi đã hạc tụ tập như ngày xưa nữa, chỉ sợ rằng có rất nhiều người đã sớm có lòng bất kính bất mãn đối với hai nữ hộ pháp này, thêm thường ngôi vị giáo chủ như hồ rình mồi.

Đây chính là mục đích của giáo chủ.

Nàng lắng nghe Giáo chủ trên ngôi bảo tọa đang đối thoại với các người khác, không yên tâm nghiêng người lên nhìn, bỗng nhiên nhìn thấy bên cạnh người đối diện với nàng đúng là một vị trong bộ đồng phục Sở Tự công tử của Vân gia trang, cũng không thấy Nhân Vân ở đó.

Nàng lại dời nửa bước sang một bên, khẽ nghiêng đầu. Quả nhiên đứng là Nhân Vân đang canh giữ ở cửa phòng.

Hôm nay hắn vận một trường bào nguyệt sắc, nhưng trong tay cũng không có sách giang hồ gì cả, cửa phòng mở rộng, bầu không khí đối địch bên ngoài hết sức căng thẳng. Hai tay hắn chấp sau lưng, đứng ngược chiều gió, dáng người như thanh tùng vững chãi trong gió, điệu bộ thanh lãnh trầm tĩnh như cũ, ít hơn một phần vẻ khách khí tao nhã thường ngày, lại nhiều hơn một phần vẻ u lãnh hàn ý, nhất thời không một ai dám vượt qua cánh cửa kia.

Hắn dường như phát hiện có người đang đánh giá hắn, vì thế giương mắt nhìn lại. Đôi mắt đen anh tuấn vẫn bình tĩnh như trước, cứ như thể chằm chằm nhìn nàng.

Rõ ràng giờ phút này đôi đồng tử của hắn không hề dao động, không hề có ý cầu dẫn, nhưng nàng vẫn phải bật ho khan một tiếng, không chịu nổi ánh nhìn chăm chú thân thiết như vậy, không khỏi phải dời tầm mắt đi nơi khác.

Khi nàng triệu hồi tầm mắt mình lại một lần nữa, phát hiện vạt áo của hắn có dính vết máu đỏ tươi.

“Giáo chủ, đã mang người đến.” Xa Diễm Diễm nói.

“Bạch Minh giáo và Trung nguyên nước sông không phạm nước giếng đã hơn hai mươi năm nay, giờ Khương giáo chủ bắt đi thê tử của Võ Trọng Nguyên Đồ Tam Lung và nghĩa muội của Nhân Văn công tử, đây không phải là cố ý sinh sự hay sao?” Lão tiên bối của Đường gia bảo lên tiếng.

Giáo chủ ngồi trên ngôi bảo tọa không thèm quan tâm đến lời lẽ của lão, lười biếng nói:

“Hà Tai, ngươi lại đây.”

Hà Tai không nói một lời đến bên cạnh ngôi bảo tọa của Giáo chủ.

“Ngươi nói đi, Tả hộ pháp còn sống không?”

“Tất nhiên là còn sống.” Hà Tai khô khan nói.

“Nếu đã như vậy, ngươi nói xem, tại sao nàng còn chưa xuất hiện nữa?”

“Thuộc hạ không biết.”

“Chẳng lẽ muốn bản giáo chủ giết hết cả đám, nàng mới chịu trở về?”

Đồ Tam Lung cau mày, tiến lên từng bước, trầm giọng nói:

“Khương giáo chủ, Hoàng Phủ Vân quả thật đã chết, người đã chết cũng không liên quan gì đến bọn ta, cho dù ngươi muốn báo thù cũng đã tìm lầm người rồi. Ngươi bắt đi thê tử của Đồ Tam và nghĩa muội của Nhân Văn công tử, bọn ta cũng không muốn so đo làm gì, chỉ cần có thể để bọn ta mang hai nàng đi, chuyện hôm nay sẽ xem như chưa từng phát sinh.”

Giang Vô Ba liếc về phía Đặng Hải Đường, đúng lúc thấy Đặng Hải Đường đang cực lực che giấu sự bất đắc dĩ, làm thê tử của Võ Trọng Nguyên thực khổ sở, trượng phu ngay cả đòi lại công bằng cho nàng cũng không thể, nàng bị người ta bắt đi bắt lại, còn hắn lại phải bận tâm đến vấn đề hòa bình giữa hai bên.

Bình thường muốn tụ tập lại những người này thật không dễ dàng, hiện tại Giáo chủ điên rồ này rốt cuộc là muốn hủy đi Bạch Minh giáo, hay là muốn xem nàng làm thế nào vực dậy Bạch Minh giáo?

Nàng cự tuyệt không muốn phỏng đoán, nếu quả thật phỏng đoán trúng, chẳng phải nàng cũng là người điên hay sao?

“Muốn thả người, tuyệt đối không thể.” Giáo chủ cười khanh khách, nói: “Xa hộ pháp, người nhà của hai cô nương ngươi bắt về đều đang ở đây, vậy thuận đường để bọn họ nhất xác mang về luôn đi.”

Xa Diễm Diễm chần chờ trong chốc lát, gật đầu. “Dạ.”

Đặng Hải Đường khẽ cắn môi, quyết định thật nhanh, lập tức lướt về hướng Đồ Tam Lung. Hành động xảy ra ngoài ý muốn khiến mọi người quá sợ hãi, đều chạy lên phía trước hỗ trợ Đồ Tam Lung.

Giang Vô Ba chỉ nhìn tất cả mọi việc xảy ra mà vẫn chưa có cử động gì, nào ngờ đây mới chính là vết thương trí mệnh của nàng.

“Cô nương cẩn thận!”

Một thân ảnh đen như hắc ín lúi đến, trong nháy mắt nàng bùng tỉnh đại ngộ, Hà Tai chỉ kịp ra một chiêu cản lại, nàng chợt nghe một tiếng thờ đốc ồm ồm ngay bên tai.

“Vân nhi, ta tìm được người rồi!”

Trong chớp mắt lại có một người khác giữ chặt đai lưng nàng, cuốn nàng vào trong lòng, một tay còn lại cùng giáo chủ qua chiêu.

Chiêu chiêu đơn giản mà tinh diệu, cơ hồ gần như là gấp chiêu nào hóa giải chiêu đó, mỗi một chiêu đều bao hàm nội lực như bài sơn đảo hải kịch liệt chống lại nhau, cuối cùng, oanh một tiếng, song chương đánh nhau, trong phòng tất cả mọi đồ vật đều bị kinh khí chấn động nát như tương, hai người đều bị lui về sau đến mười bước.

Thân thủ của Hà Tai và Đồ Tam Lung đúng lúc nhanh nhẹn đặt sau lưng Công Tôn Vân, ổn định thế lùi lại của hắn.

“Cô nương không sao chứ?” Hà Tai hỏi ngay.

Lúc này Đồ Tam Lung mới hiểu tại sao Công Tôn Vân trụ không được thân hình mà phải lùi ra sau, thì ra trong lúc kịch chiến, nội lực của hai người phân tán xung quanh rất dễ đã thương người. Huống chi Giang Vô Ba ở ngay bên cạnh Giáo chủ Bạch Minh giáo và Nhân Vân – hai cao thủ có nội công tu vi cực cao như vậy, kinh khí của hai người sẽ ép nàng không thể thở nổi. Thế nên Nhân Vân mới lấy việc bảo vệ Giang Vô Ba làm trọng, tùy ý nội lực đối phương bức lui hẳn.

Hà Tai khép mi lại, nói: “Cô nương?”

Nhân Vân liếc mắt nhìn Hà Tai, thanh âm khàn khàn: “Nàng chỉ thở không nổi mà thôi, không có việc gì.”

“Hảo công phu!” Giáo chủ Bạch Minh giáo cười nói, đôi mắt phát sáng không giống người thường, chậm rãi bước trở về ngôi bảo tọa của hắn.

Từ lúc Công Tôn Vân tiếp một chiêu kia của hắn, ngoài phòng hai bên đều xông lên hỗn chiến, có người xông đến cản đường của Giáo chủ Bạch Minh giáo, hắn chỉ trực tiếp phát tay áo, người nọ liền bay thẳng ra ngoài, óc ác bay tứ tung.

Sự việc xảy ra hôm nay xem ra dữ nhiều lành ít!

Đồ Tam Lung và Công Tôn Vân liếc mắt nhìn nhau. Đồ Tam Lung không khỏi thầm trách Giang Vô Ba, vì Nhân Vân chủ động nhúng tay vào việc này, bỏ đi thân phận công tử của Vân gia trang, trấn thủ ngoài cửa phòng để hai bên không thể vừa gặp mặt là ra tay đánh nhau. Nếu không phải Nhân Vân vì cứu nàng, vạn vạn lần sẽ không rời khỏi cửa phòng.

Hắn cắn răng lại thấy tên quan viên địa phương theo tới kia mặt mày tràn trề vui mừng hơn hờ. Làm sao hắn không biết lão tính toán cái gì chứ? Hai bên đánh nhau, triều đình sẽ có lý do để phái binh trấn áp.

“Vân nhi, ngươi đoán xem, vì sao bản giáo chủ nhận ra ngươi?”

Giang Vô Ba mở mắt ra, nhìn Lão giáo chủ tóc trắng xóa đang ngồi trên ngôi bảo tọa. Nàng từ trong lòng Công Tôn Vân đứng dậy, thấp giọng thờ dài:

“Chuyện gì đến sẽ đến.” Trong đám người hỗn loạn, nàng ung dung khoanh tay đi về phía Giáo chủ, Hà Tai lập tức theo sát một bên, sợ có người lỡ tay đã thương nàng, hắn động thủ tính ra tay dọn đường, nhưng một người khác đã xuất chiêu ngăn hắn lại.

Hà Tai nhìn sang, chính là Công Tôn Vân.

“Có thể tha được cứ tha, nhẫn được nên nhẫn!” Công Tôn Vân bình tĩnh nói, kinh khí quanh thân hùng hậu trầm ổn, hoàn toàn không thể nhận ra hắn vừa mới dùng hết toàn lực đối chưởng với Giáo chủ Bạch Minh giáo.

Hà Tai lạnh lùng hừ một tiếng.

Khuông giáo chủ nghiêng ngẫm một hồi lâu, cười nói:

“Tất cả mọi người đều rối loạn, duy chỉ có một người bất động, nhất định người đó phải là ngươi, Vân nhi a. Ngươi mọi việc đều mưu định xong rồi mới hành động, không biết chắc bước kế tiếp sẽ không rối loạn theo người khác.”

“Giáo chủ thật là hiểu rõ Vân nhi.” Nàng cười, đến bên thềm ngọc mà năm đó nàng đã đeo vòng Thiên nô cho mình và cho Hà Tai. Nàng vỗ về thanh trường tiêu, lại nói: “Giáo chủ dùng mọi biện pháp khảo nghiệm Vân nhi, hôm nay là lúc nghiệm thu thành quả phải không?”

“Sau khi ngươi rút xuống vực thẳm, cảm nhận được điều gì?”

Nàng nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát, cười nói:

“Sau khi chết đi sống lại, không hiểu tại sao lại cảm thấy càng cần có người thân bên cạnh chăm sóc cho mình hơn bao giờ hết.”

Công Tôn Vân nghe vậy, rũ mắt xuống, khóe môi lạnh lùng mơn hờ khẽ cong lên.

Câu trả lời này hiển nhiên làm Giáo chủ Bạch Minh giáo vô cùng kinh ngạc, cho nên nàng sửa lại đáp án, thờ dài nói:

“Làm người tốt nhất là chỉ nên tin vào chính mình. Ngay cả Hà Tai cũng chọn cứu huynh đệ ruột thịt của mình, Giáo chủ, thuốc nổ của ngươi cố ý muốn ta hiểu rõ trên đời này chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình mới là điều đáng tin cậy nhất.”

Hà Tai cắn răng xoay mặt sang một bên.

Giáo chủ thỏa mãn gục gặc đầu.

Giang Vô Ba chậm rì rì leo lên bậc thềm, đến trước ngôi bảo tọa, hơi khom người, nhẹ giọng nói:

“Giáo chủ vội vã bức ta xuất hiện như vậy, là đã đến lúc cuối rồi sao?”

Ánh mắt của lão nhân đầu bạc sáng ngời, như ánh nến bùng lên trước khi tắt, hồi quang phản chiếu, hắn cười nói:

“Vân nhi thật thông minh, không uống công ta thương ngươi hơn mười năm nay như vậy.”

“Aizz, không phải ta thông minh, Giáo chủ ngươi năm đó bị tẩu hỏa nhập ma, bạc đầu chỉ trong một đêm, thân thể lại mang bệnh, mệnh không thể kéo dài, không ngờ ngươi có thể chống đỡ lâu như vậy. Ta còn nghĩ có thể trốn thoát được cho đến khi lão nhân gia ngươi đi về cõi tiên, nào ngờ, nhanh như vậy đã bắt được ta về đây.” Nàng đứng thẳng dậy, nhẹ giọng nói: “Ngươi tiếp một chuông của Nhân Vân, chỉ sợ là dầu cạn đèn tắt!”

“Đúng vậy.” Giáo chủ không hề bị thương ngược lại còn cười ha ha, tiếng cười như sấm sét chấn động khiến ngũ tạng lục phủ của tất cả người trong phòng đều đau nhức.

Giang Vô Ba đứng quá gần hẳn, thân hình nàng bị lắc lư theo, lập tức có hai người phía sau đỡ lấy nàng.

Nàng nhẩn! Hôm nay tuyệt đối phải nhẩn đến tột cùng!

Công Tôn Vân sắc mặt không thay đổi, hủ lên một tiếng, thanh âm ôn hòa mà liên miên bất tuyệt, nhất thời làm tiếng cười phồng phồng kia tắc nghẽn.

Khương giáo chủ khụ khụ, nhìn về phía Công Tôn Vân đang đứng bất động như núi Thái Sơn. “Công lực của ngươi không tệ a.”

“Khương giáo chủ quá khen.” Hắc khách khí nói.

Khỏe miệng Khương giáo chủ nhếch lên. “Nếu ngươi sinh ra sớm hai mươi năm, bản giáo chủ nhất định phải so tài với ngươi một trận.” Nói xong, bỗng nhiên cất tiếng: “Bạch Minh giáo Tả hộ pháp Hoàng Phủ Vân nghe lệnh, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là Giáo chủ đời thứ ba mươi mốt của Bạch Minh giáo ta!” Thanh âm như sấm nổ, trong ngoài ai nấy đều nghe rõ mồn một.

Nàng và Giáo chủ nhìn nhau thật lâu. Sau đó, nàng xoay người bước xuống thềm ngọc. Nàng lướt ngang qua Xa Diễm Diễm sắc mặt khó coi, lướt qua Đồ Tam Lung sắc mặt khiếp sợ, tất cả nàng đều làm như không thấy.

“Trên đời này còn ai có thể khiến cho ngươi tin tưởng? Vân nhi, ngươi là người mà ta tự tay dạy dỗ, ngươi sẽ không tin bất kỳ ai, Hà Tai là nỗi đau trong lòng ngươi. Hôm nay ngươi rời khỏi, Bạch Minh giáo không có giáo chủ, nếu không phải cuối cùng bị nhân sĩ chính đạo của Trung nguyên tiêu diệt, thì sẽ bị quan binh triều đình tiêu diệt, ngươi sẽ là tội đồ của Bạch Minh giáo, cả đời bị giáo đồ Bạch Minh giáo đuổi giết, Trung nguyên cũng không ai dám chứa chấp ngươi!”

Ánh mắt tất cả giáo đồ đều tập trung trên người nàng. Nàng bước ra cửa, thân nhiên đảo mắt nhìn qua mọi người.

Chính sảnh của Bạch Minh giáo đặt tại sườn núi, từ cửa chính sảnh nhìn về phía trước, chính là Thiên Bích nhai cao chót vót, giữa Thiên Bích nhai và chính sảnh là một khe núi sâu rộng, nếu không đi đường vòng sẽ không lên được Thiên Bích nhai.

Đứng ở chỗ này, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy nàng.

Cả đời nàng chẳng có tiếng tăm gì nổi bật, giây phút này không biết có được tính là nổi tiếng rồi hay không? Đáng tiếc, về sau không thể dùng dung mạo này trà trộn vào Trung nguyên.

Nàng quay trở lại, nhìn Giáo chủ ngồi ở ngôi bảo tọa xa xa trong phòng.

Hắn sắp sửa khí tuyệt mà đứt hơi, nàng biết, mục đích của hắn là bỏ lại một cục diện rối rắm như vậy cho nàng. Nếu không phải hắn điên, nàng còn tưởng rằng đây là cách giáo chủ tôi luyện nàng vì chỉ hướng cả đời của hắn.

Nếu ngày đó nàng rút xuống vực thẳm, cứ như thế mà ôm tâm tư cô độc hận đời, hận người, đó mới là một Giang Vô Ba mà giáo chủ thật sự muốn tôi luyện thành.

Nàng nở nụ cười, từ từ hướng về phía ngôi bảo tọa, thờ dài, nói:

“Hoàng Phủ linh mệnh.”

Trước mặt mọi người, nàng tiếp ngôi vị Giáo chủ.

“Cô nương!” Hà Tai khó nén nổi khiếp sợ.

Nàng không để ý tới hắn, khoanh tay đứng ở bậc thềm trước cửa, cất cao giọng nói:

“Bắt đầu từ ngày hôm nay, Hoàng Phủ Vân là Giáo chủ đời thứ ba mươi mốt của Bạch Minh giáo, giáo chúng nghe lệnh, tất cả cùng quỳ xuống tiến đưa tề nhiệm giáo chủ!”

Trong và ngoài phòng, bọn giáo đồ chần chờ trong chốc lát, đều buông binh khí phủ phục xuống.

Nàng nhướng mày, liếc về phía Công Tôn Vân. “Nhân Vân công tử, việc hôm nay ngươi có ghi lại vào sách Giang hồ hay không?”

Công Tôn Vân bình tĩnh nhìn nàng không chuyển mắt, giọng thanh lãnh vang vọng khắp trong ngoài...

“Việc hôm nay, từng sự kiện lớn nhỏ đều sẽ được ghi vào cuốn Giang hồ đại sự.”

Nàng nở nụ cười thoải mái vô cùng hiếm hoi, lại nhìn về phía Giáo chủ đang cười đắc ý trong con hấp hối.

Nàng nghiêm mặt lại, quát: “Hà Tai đâu?”

Hà Tai tiến lên. “Có thuộc hạ.”

“Ngươi từ khi bắt đầu mười sáu tuổi đã tập luyện tuyệt học chân truyền của Hoàng Phủ gia. Từ nay về sau, ngươi sẽ là Tà hộ pháp tân nhậm!”

Mệnh lệnh đường đột, nhưng Hà Tai vẫn nói:

“Cần tuân mệnh lệnh của Giáo chủ.”

Nàng nhìn lại thấy toàn thân Giáo chủ cứng đờ, thật sự không đành lòng thấy hắn ra đi như vậy, vì thế gương mặt vặn vẹo, quay mặt ra ngoài, lại một lần nữa cao giọng hô to:

“Tà hộ pháp Hà Tai nghe lệnh.”

Hà Tai nghi hoặc, nhưng vẫn thờ dãi chờ.

“Bạch Minh giáo cần phải có người tài ba dẫn dắt, mới có thể hùng mạnh truyền đến ngàn ngàn vạn vạn năm sau, bản giáo chủ không có tài cán gì, tự thấy đã phụ tâm tình ủy thác của Giáo chủ tiền nhiệm, Hà Tai, bởi vậy kể từ giờ phút này, ngươi chính là Giáo chủ đời thứ ba mươi hai của Bạch Minh giáo, còn không mau tiếp lệnh?”

Nơi ngôi bảo tọa tựa hồ có tiếng vật nặng rơi xuống đất, nhưng không ai quay đầu lại nhìn, chỉ ngậy ngốc nhìn vị nữ tử đang đứng trên bậc thềm cạnh cửa kia.

Nàng toàn thân bạch y phiêu dật thoát tục, mái tóc dài tung bay, vô cùng mỹ lệ, thậm chí mang chút lịch sự tao nhã không nhiễm bụi trần, đáng tiếc, việc nàng sắp sửa làm lại hủy mất hình tượng này của nàng.

Nàng cúi mặt xuống, khoe miệng run rẩy. Nàng tuyệt đối có thể nhẫn, nàng rút cuộc đã đợi được giờ phút này, hơn nữa lại trôi qua một cách thuận lợi như vậy! Giáo chủ, ngươi yên tâm ngủ đi!

“Cô nương.....”

“Hà Tai, ngươi không nghe hay sao?”

Nàng liếc xéo hắn một cái. Gió núi đúng lúc thổi bay vành tóc mai nàng lên, lộ ra một vết sẹo mờ trên trán nàng.

Đáy lòng hắn nhói đau, cắn răng: “Cô nương, ngươi đây là đem toàn bộ cục diện rối loạn này vớt lại cho ta?”

Aizz, có cần nói rõ ràng như vậy, thương cảm như vậy không. Nàng thần sắc lạnh lùng, vỗ về thanh ngọc tiêu, nói:

“Ngươi muốn cãi lại mệnh lệnh của ta sao?”

“.....” Hà Tai quay đầu tìm kiếm thân hình của Công Tôn Vân, không ngờ thấy Công Tôn Vân đang cầm một cuốn sách, cúi đầu viết hí hoáy gì đó. Đây rõ ràng là..... hùa nhau giá họa?

“Hà Tai!” Giọng nàng nhỏ xuống, chỉ một mình hắn mới nghe thấy. “Tình tình ngươi như thế nào, ta hiểu nhất, Bạch Minh giáo mới là nơi ngươi có thể hiển lộ tài năng, Thiên Hạ trang quá mức chính đạo, đã không còn thích hợp với ngươi nữa, Bạch Minh giáo mới là nơi thích hợp nhất cho ngươi a.”

“Cô nương, những lời này đều chỉ để mượn cớ mà thoái thác thôi. Tương lai cô nương đi đâu?”

“Chân trời góc biển ta đều có thể đi.....” Không thể quá kiêu ngạo, vì thế nàng lại bổ sung: “Nhà của ta chính là nhà của ngươi, nhà của ngươi cũng sẽ là nhà của ta, ngươi làm Giáo chủ, Bạch Minh giáo sẽ chính thức trở thành nhà của ta, cũng không bao giờ là nơi ta phải phí óc bố trí phòng vệ khắp nơi để đề phòng.” Huống chi nàng vẫn rất thích ôn tuyền trên Thiên Bích nhai.

“Nếu không có việc như hôm nay, chân trời góc biển của cô nương có thể có một phần của ta hay không?”

Nàng không hề suy nghĩ, nói:

“Tất nhiên là có, nhưng ngươi xuất thân từ Thiên Hạ trang, nếu cuộc đời suôn sẻ thì nay đã là một thiếu trang chủ thống lĩnh mọi người, cùng ta du ngoạn nơi chân trời góc biển há chẳng phải sẽ lãng phí tài năng của ngươi hay sao. Nội bộ Bạch Minh giáo còn rất nhiều vấn đề rắc rối, chẳng lẽ ngươi không muốn thử, xem trong tay của ngươi, Bạch Minh giáo có thể phát triển đến mức nào?”

Hắn trầm mặc. Cuối cùng, hắn nói:

“Ba năm sau cô nương có về đây không?”

“Chuyện đó là tất nhiên, Bạch Minh giáo tuy kém cỏi nhưng cũng là nhà của ta a.” Nàng cười cười: “Huống chi, hiện tại nơi này có người làm chủ, ta với người, gắn bó không thể phân, người có cái gì thì ta có cái nấy, về sau ta ở Bạch Minh giáo được đãi ngộ như thiên kim đại tiểu thư, nếu có ngày ta bị ủy khuất, nhất định quay lại tìm người.”

Hà Tai nghe vậy, cười thành tiếng.

“Cô nương giáo hoạt như thế, làm sao bị ủy khuất? Nhưng chỉ cần một câu nói của cô nương, Hà Tai bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ lại Bạch Minh giáo, theo cô nương đi khắp chân trời góc biển, lời hứa này suốt đời không thay đổi.” Nói xong, hắn nhìn về phía Hạ Dung Hoa đang đứng dưới thềm muốn nói gì đó lại thôi, hắn thở sâu, nói “Giáo chủ Bạch Minh giáo đời thứ ba mươi hai là Hà Tai xin tiếp lệnh!”

Bạch Minh giáo liên tiếp biến hóa thất thường, làm nhân sĩ võ lâm trung nguyên trở tay không kịp, trong khoảng thời gian ngắn hai bên chỉ biết nhìn nhau.

Nhưng sắp tới có thể giải quyết được hay không, đó là chuyện của Hà Tai, không có liên quan gì đến nàng.

Tuy rằng nàng là giáo chủ, nhưng đã là chuyện quá khứ, không còn là tiêu điểm để mọi người chăm chú nhìn nữa.

Nàng quay người muốn về lại trong phòng, chợt thấy một nữ tử đến gần Nhân Vân.

Nàng không tự giác hít mắt lại.

Nàng thấy vị nữ tử kia lấy ra chiếc khăn tay trắng như tuyết, muốn lau đi vết máu trên vạt áo cho Nhân Vân.

“Đường cô nương thật sự là rất nhiệt tình.” Không biết từ khi nào, Công Tôn Chi đứng bên cạnh nàng thờ dài.

“Người nhiệt tình mới có tương lai a.” Nàng thuận miệng nói. Giống nàng vậy, từ đầu đến cuối cũng không buông tay, cho nên sau khi rơi xuống vực thẳm vẫn còn thoi thóp sống được, bị giáo chủ bắt về cũng không hết hy vọng, hôm nay mới có thể công đức viên mãn như thế này.

Công Tôn Chi cổ quái quay đầu lại liếc nàng một cái. “Người có biết người đang nói cái gì không?”

“Ừ.”

“Vô Ba, không phải người đã nhẫn quá mức rồi hay sao? Hay là vì đã làm qua giáo chủ nên bị ám đầu? Đưa tay ra để ta kiểm tra mạch thử, xem có phải thức ăn nửa tháng nay đã mê hoặc tâm trí của người, khiến nhân công của người gia tăng lên.....”

Nàng nghe vậy, thiếu chút nữa muốn té xỉu.

Ngũ công tử bị chứng lưỡi dài này có thể tạm ngừng dù chỉ một ngày hay không a? Nửa tháng nay nàng không có nghe hắn lải nhải, nhưng không có nghĩa là nàng nhớ hắn!

Hắn tỉ mỉ nói về bối cảnh Đường gia, xong rồi nói qua chuyện trước kia, đã lâu rồi, từng có một vị Đường cô nương đến thăm viếng Công Tôn gia, tính toán chuyện sâu xa lâu dài giữa hai nhà, còn nói đến mối quan hệ lợi hại của Đường gia trên giang hồ, cuối cùng lại chuyển sang vấn đề nam nhân mỹ mạo quá sẽ thế nào, chuyện tương lai giữa nàng và Nhân Vân có mấy phần khả năng có thể phát triển.....

Da mặt nàng run rẩy. Nàng nhẫn, cho dù máu me đầy đất cũng nhẫn!

“Khoảng chừng một phần thôi.” Công Tôn Chi thờ dài. “Thân phận của người bị bộc lộ, Nhân Vân dù sao cũng là hậu nhân của danh môn...”

Da mặt nàng tiếp tục co rúm. Chẳng lẽ là vừa rồi nàng quá đặc ý, nên giờ phải chịu trừng phạt? Không sao, nàng nhẫn tiếp! Trên đầu chữ nhẫn là một cây đao, hôm nay con đao này rất sắc bén, không cần thận sẽ cắt phải miệng của nàng.

“Ta cũng không gạt người làm gì, Vân gia trang già trẻ lớn bé gì đều tuyệt đối thích người, nhưng Vân gia trang quả thật chưa từng kết thân với Bạch Minh giáo, người lại từng là giáo chủ, tuy là vị giáo chủ kế vị trong thời gian ngắn nhất từ trước đến nay.....”

Nàng nhẫn nữa! Cứ xem lời nói của Công Tôn Chi như nước đổ lá khoai là được rồi! Không nghe không thấy, không nghe không thấy.....

“Blah blah blah...blah...blah...blah.....”

Nàng chậm rãi đến sau lưng Nhân Vân, nghe vị Đường cô nương kia vô cùng áy náy nói:

“Nhân Vân, lúc này người ra mặt ngăn cản hai bên động thủ, đỡ một chưởng của cha ta, người chỉ đỡ chứ không đánh lại, lòng ta thật áy náy.”

Giang Vô Ba rũ mắt xuống, liếc vết máu trên y bào của hắn. Thì ra là thế..... Nàng nhẫn nữa.

Đồ Tam Lung không đến chỗ Hà Tai, ngược lại bước gần đến, nói:

“Nhân Vân!” Đột nhiên thấy Giang Vô Ba đứng sau lưng Công Tôn Vân, đúng lúc thay đổi chủ ý, nói: “Người là nhân tài một đời, nếu khuất phục trước

một yêu nữ, sẽ là nỗi tiếc nuối của thế nhân a!”

Bứt một tiếng, nàng cảm thấy trong đầu mình có mấy dây thần kinh dường như bị đứt. Không sao, dây thần kinh của nàng có rất nhiều, đứt một vài dây cũng không có gì khác biệt, nhưng thật kinh ngạc là lần này dây thần kinh của nàng đứt thật mau. Bình bại như núi đổ, dây thứ nhất đứt, bứt bứt bứt, toàn bộ gốc rễ gì cũng đều đứt hết.

Chẳng lẽ là vì nàng đã vượt qua cửa ải lớn nhất khó khăn nhất của cả đời, cho nên nhân công của nàng bị lợi lỏng? Hay là..... Nàng đang ghen?

Nàng cúi đầu ngắm nghía chiếc hộp thuốc nhỏ trên tay.

Khi nàng mở nắp chiếc hộp thuốc nhỏ lên, một mùi hương nhẹ nhàng xông lên mặt Công Tôn Chi được xưng là có cái mũi linh nghiệm đặc biệt nhạy cảm với vị thuốc này. Hắn ngán ngơ, mùi này là...

“Nhân Vân.” Nàng mở miệng.

Công Tôn Vân sớm biết nàng đứng sau lưng hắn, quay đầu lại thấy nàng sắc mặt khác thường.

Hắn thần sắc vẫn bình tĩnh, nhưng đôi mắt anh tuấn tràn đầy ý cười. Hắn thấy Công Tôn Chi trợn mắt há hốc miệng, không khỏi nhìn theo, ánh mắt dừng ở chiếc hộp thuốc nhỏ trong tay nàng.

“Đời người khó có được một lần phóng túng, ta không chịu nổi nữa, coi như đây là thưởng cho hai mươi năm ngọt ngào kìm nén của ta. Người nói xem, có được không?” Nàng như có chút đắm chiêu.

Công Tôn Vân giương mi lên. “Việc gì cũng phải nhẫn nhịn là khổ, ta khuyến khích nàng phóng túng một chút.”

“Nhân Vân, khả năng kềm chế của người vô cùng tốt, phải không?”

“.....Cũng tạm tạm.” Hắn tựa tiểu phi tiểu.

“Trong lòng người cũng chỉ có ân nhân cứu mạng của người thôi, có phải không?”

“.....Phải.” Hắn không nín cười nổi.

Trong và ngoài phòng, mọi người đều yên lặng, ngáy ngốc nhìn vị Nhân Vân công tử thanh cao hào hiệp kia.

“Há miệng ra!”

“Cẩn thận, Nhân Vân...” Đồ Tam Lung lời còn chưa dứt, đã thấy yêu nữ nuốt một viên thuốc vào miệng Nhân Vân, đồng thời điểm á huyết của hắn. Đồ Tam Lung hẳn muốn ngăn cản nhưng đã không còn kịp nữa. “Người cho hắn uống thuốc gì?”

“Đoàn Tụ tán điểm tình khôn cùng!” Xa Diễm Diễm thấp giọng, trừng mắt nàng, “Người.....”

Vốn bọn Sở Tự công tử đều ở một chỗ khác ghi chép sự kiện giáo chủ tân nhậm của Bạch Minh giáo, vừa nghe thấy cái tên đặc biệt của viên thuốc này, một đại sự kiện mới rất có tiềm năng phát triển, vì thế trong nháy mắt vọt đến gần, vội đầu tiếp tục ghi chép lại.

Chuyện trên giang hồ bọn họ có thể lén không nhớ, nhưng chuyện người cầm đầu nhà mình thì không thể không nhớ, mà lại tuyệt đối là chuyện thật, không hề có nửa điểm giả dối.

Người người đều dựng thẳng đứng lên hai cái lỗ tai thật dài.

“Điểm tình khôn cùng, Đoàn Tụ tán?” Đồ Tam Lung là người chính phái, cả đời chưa từng nghe qua loại thuốc này, nhưng nghe tên cũng biết là không phải thứ tốt lành gì. Hắn lại thấy Công Tôn Chi bên cạnh lắc đầu thờ dài.

“Quá lợi hại.....Thuốc này quá độc, có thể khiến định lực của một đời thánh nhân hóa thành hư ảo, mị hương so với nó như đệ tử gặp phải sư phụ, trẻ con gặp phải ông lão a.”

Đồ Tam Lung mặt mày kinh ngạc, bật thốt lên: “Giải được đâu?”

“Chưa có giải được!?” Nhân Vân, theo ta đi!” Nàng không nhịn nổi nữa, mà cũng không muốn nhịn!

Nàng túm cánh tay của hắn hướng ngoài phòng lui ra. Đám đông nghìn nghịt như nước, theo trực giác tản ra hai bên, bọn Sở Tự công tử mặt không đổi sắc chạy theo phía sau. Tuyệt không giả dối, tuyệt không giả dối, nhất định phải ghi nhớ!

Đồ Tam Lung hoàn hồn, tiến lên muốn cướp Công Tôn Vân lại, nào ngờ Công Tôn Vân từ tay áo vô thanh vô ảnh ngấm phóng chiêu ra, bất động thanh sắc phá hủy đi chiêu số của hắn, mặc cho Giang Vô Ba bắt người.

Đồ Tam Lung nhất thời dừng bước, trừng mắt nhìn theo bóng dáng của hắn.

“Cô nương?” Hà Tai kinh ngạc kêu lên.

“Nhàn Vân thân trúng kịch độc, ta dẫn hấn đi chữa thương, sau khi chữa khỏi tự nhiên sẽ Hoàn Bích quy Triệu.” Nàng cất cao giọng nói, xem như lễ đương nhiên.

Bùm, toàn bộ Sở Tự công tử đều ngã xuống đất.

Cảm giác phóng túng thật tốt! Nàng đã sớm muốn làm như vậy! Trung nguyên giang hồ luôn luôn khách khách khí khí, nhưng lại lên đồn đãi, phi báng, ám chiêu mọi thứ đều dùng, nàng là yêu nữ, vậy cứ làm chuyện yêu nữ nên làm thôi!

“..... Cô nương chữa thương ở đâu?” Hà Tai thực kín đáo hỏi.

Nàng đảo mắt qua bốn phía, ánh mắt dừng ở vách Thiên Bích nhai cao ngất phía đối diện. Vô cùng sáng khoải chỉ lên nơi xa xa đó...

“Trời đất bao la, chỉ có Thiên Bích nhai là không bị quấy nhiễu!” Khó có thể được một lần điên cuồng, vậy phải điên cuồng một cách sáng khoải mới được.

Ai thèm quan tâm người ta làm gì, người ta nghĩ gì, nàng thích đi đâu thì đi, nàng thích Nhàn Vân thì thích, nàng muốn Nhàn Vân thì bắt lấy hấn, cứ mặc người ngoài muốn nói thế nào thì nói, có giỏi thì theo nàng mà cướp người a!

Thì ra cảm giác không cần nấn lại khoải trá như vậy, hèn chi trên đời chỉ có mỗi một Câu Tiễn!

Nàng liền vận khí, nâng Nhàn Vân lên, thi triển khinh công, bạch y phiêu bồng như tuyết trong gió, nhanh nhẹn lướt qua khe núi sâu rộng trước mặt, lúc này mọi người mới lấy lại tinh thần, kinh hô lên: Yêu nữ cướp người!

Hà Tai lập tức cao giọng hô to:

“Chỉ cần ngày nào hôn sự của Hoàng Phủ Vân và Công Tôn Vân vẫn còn, Bạch Minh giáo vĩnh viễn sẽ không bước vào Trung nguyên nữa bước!” Thanh âm này như long âm hổ khiếu, mọi người đều bị buộc phải thừa nhận chuyện này là thật.

Hôn sự? Bọn họ còn chưa thành thân mà..... Nhưng hiện tại cũng chẳng khác gì thành thân, dưới con mắt của vạn người, Nhàn Vân công tử há có thể né tránh trách nhiệm này?

Vốn mọi người muốn cứu giúp đều nhất thời dừng bước. Chỉ một bước lưỡng lự đã mất đi cơ hội cứu người tốt nhất, trong khung cảnh đẹp tựa tiên giới, một khắc trước khi thân ảnh hai người chìm vào màn sương trắng mờ mịt, Hà Tai thấy thân hình nhỏ nhắn xinh xắn kia hụt chân, thiếu chút nữa rơi xuống vực sâu vạn trượng, vẫn là vị tiên nhân cửu trọng thiên ngoại kẻ bên đã nâng thất lưng nàng lên, nhẹ nhàng như mây bay nước chảy nhảy lên Thiên Bích nhai.

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vân Công Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: end

Trên Thiên Bích nhai.

Hai chân vừa rơi xuống đất, nàng lập tức lau đi mồ hôi đầm dề đầy mặt.

Hù chết người! Vừa rồi thiếu chút nữa nàng đã ngã xuống vực thăm sâu vạn trượng, nỗi sợ hãi do kinh nghiệm lần trước vẫn còn đó, nếu lần này rơi xuống, tuyệt đối không còn một mảnh hài cốt.

Sự hù dọa này khiến bao nhiêu hứng chí của nàng đều chạy đi đâu mất tiêu, trong đầu không còn ý niệm điên cuồng muốn nhăm nháp Lạc thần nữa.

Nàng muốn giải á huyết cho Nhàn Vân, ngón tay dừng lại giữa không trung. Nàng ho khan một tiếng, tránh đi ánh mắt của hấn, rồi sau đó lại giương mắt, khiếp sợ nhìn dung mạo tuấn tú của hấn đang dần dần đỏ ửng lên.

“.....” Là ai đã cho hấn uống Đoàn Tụ tán điểm gì gì đó? Là ai?

Hiện tại không phải là tự chuốc lấy phiền nhiễu hay sao? Tuy nghĩ như thế, nhưng nàng vẫn khó có thể dời tầm mắt đi chỗ khác, cứ như vậy cùng hấn nhìn nhau.

Nhàn Vân như vậy là lần đầu tiên nàng nhìn thấy, mà nàng cũng không nghĩ rằng nàng muốn để nữ tử khác nhìn thấy bộ dáng mê người của hấn lúc này.

Nàng nuốt nuốt nước miếng, bất cứ giá nào!

Không chịu nổi!

“Nếu Đoàn Tụ tán đối với chàng hữu dụng, thì đối với ta cũng hữu dụng như vậy!” Bị dọa đến không có hứng cũng không sao, khả năng tự kiềm chế của nàng quá mạnh mẽ cũng không sao, nàng lấy ra một viên thuốc nuốt xuống, công bằng rồi chứ gì?

Nàng kéo hần lướt qua ôn tuyền, vén lên tấm rèm sa mỏng phát phơ, đi vào bên trong một căn phòng ngủ nhỏ.

Nàng liếc về phía Nhân Vân, thấy hần nhũ mảy, dường như có chút tức giận.

Cũng đúng, bị nàng lôi kéo như vậy, không trâu bắt chó đi cày, đâu có nam nhân nào thích.

Động tác của nàng rất nhanh, đẩy hần lên giường, ngồi vắt ngang người hần, cởi vạt áo hần ra, mới cởi được một nửa, nàng nghĩ nghĩ, giải á huyết cho hần, nói:

“Nhân Vân, chàng có gì muốn nói thì nói mau đi!” Cho dù hần hỏi hần nàng cũng sẽ không trả người. Độc của hần, muốn tìm người giải, chỉ có thể tìm nàng!

Nàng trừng mắt nhìn, lần đầu tiên thấy nửa thân trần của Lạc thần. Tim đập hơi nhanh hơn, không lẽ công dụng của thuốc đến nhanh như vậy?

“Ồ đâu có thuốc này?” Thanh âm hần khàn khàn.

“Xa Diễm Diễm đưa tôi hôm qua trước khi chàng tới. Nàng ấy nói, phương pháp tốt nhất để khống chế nam nhân cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.” Nàng tùy tiện nhận lấy, hôm nay có dịp xài thử. Ừ, quả nhiên rất hữu dụng.

“..... Thuốc có mấy viên?”

Nàng ngẩn ra, theo trực giác đáp:

“Còn dư một viên.”

“Hiệu quả trong bao lâu?”

“Không biết.” Nàng thành thực nói rõ.

Đôi mắt anh tuần nhìn nàng chăm chăm, nhẹ nhàng vén lọn tóc dài đã ướt mồ hôi của nàng ra sau tai, hần kéo gáy nàng xuống, vô cùng thân thiết nói bên tai nàng:

“Thì ra khi nàng kích động lên là như vậy a.”

Kích động? Cũng không hẳn vậy, nàng nghĩ, nàng chỉ là phóng túng bỏ mặc tính nhẩn nại một chút mà thôi. Toàn thân nàng nóng bừng lên, sắc mặt đỏ ửng, nhưng nàng để ý thấy hình như hần vẫn còn giữ nguyên lý trí, ngoại trừ tuần nhan hồng lên, cũng có thể coi như bình tĩnh.

So ra, quả nhiên nhẩn công của nàng không cao thâm bằng hần.

Nàng có nên cùng hần so nhẩn công lại hay không? Còn đang suy nghĩ như thế, hần đã chủ động hôn lên môi của nàng, hai đôi môi mới vừa chạm nhau, nàng liền không thể kiềm chế ôm lấy hần, hôn hần thật sâu.

Thì ra phá hủy chữ nhẩn sau khi hôn môi là như thế này. Đây là lần đầu tiên nàng hôn lại a. Nàng thở sâu, nín chặt vạt áo nửa kín nửa hở của hần, cắn răng nói:

“Có lời này có lẽ phải nói cho rõ ràng. Nhân Vân trong lòng ta chỉ là một Lạc thần mà thôi!”

“Lạc thần?”

Nàng cũng không để ý hần hỏi gì. Tâm trí nàng như bị trầm luân, lại vô cùng khoái trá cười, nói:

“Hôm nay sẽ cho chàng xem, ngày đó rốt cuộc ta đã nằm thấy mộng xuân như thế nào.”

“..... Vô Ba, nàng cần gì phải uống thuốc chứ.....”

Nàng nghe thấy có điểm không đúng, cởi ra y phục của hần, tùy ý ném đi, chiếc áo trắng như tuyết bay ra từ căn phòng ngủ nhỏ, rèm sa bảy màu tung bay theo gió, mờ mờ ảo ảo như ẩn như hiện.

Một viên thuốc rớt ra trong ống tay áo nam nhân, rơi thẳng xuống ôn tuyền, lặng lẽ hòa tan trong dòng nước nóng.

Trên Thiên Bích nhai, ý xuân nồng nàn.

Ba ngày sau...

Một gã thanh niên đang vội vàng đi, dọc con đường núi từ Thiên Bích nhai xuống, trên đường, hắn phát hiện có rất nhiều thiếu nam thiếu nữ đang tìm cách xông lên, nhóm thiếu hiệp trẻ tuổi thì thờ dài, nhóm nữ hiệp thì rung rung.

Có cần phải bị thương như vậy không?

Trên Thiên Bích nhai kia, không phải là cứu trọng thiên ngoại tiên nhân, mà là cứu trọng thiên ngoại yêu nghiệt a?

Mọi người đều say, chỉ riêng hắn tỉnh, người đời không phân biệt rõ, không phân biệt rõ!

“Tiểu huynh đệ!” Có người gọi hắn lại.

Hắn quay đầu, vài tên thanh niên, thiếu nữ đang kinh dị trừng mắt nhìn hắn.

“Ngươi xuống từ trên đó?”

Hắn ho khan, nói: “Ta chỉ xông lên được một chỗ cách đây không xa mà thôi!”

“Thì ra là vậy!” Một gã thanh thiếu niên nghiêng răng nghiêng lợi. “Hôm nay Thiên Bích nhai thật khó xông lên a! Nhân Văn công tử ở trên đó ba ngày nay, không biết đã chịu biết bao nhiêu đau khổ?”

Hắn nghe vậy, thiếu chút nữa té nhào. Là ai bị đau khổ a?

Suốt đời hắn từ trước tới nay, chưa bao giờ hối hận qua như thế! Từ nay về sau, hắn phải đem chữ nhẫn khắc thật sâu trong đầu, tuyệt không thể quên.

Hắn ở trên núi..... Hắn ở trên núi.....

Nghĩ đến thật muốn chấp tay than thở.

“Hừ, yêu nữ kia, dám đối với Nhân Văn công tử như vậy, thật không có đạo đức.....Đã ba ngày rồi..... Ba ngày lâu như vậy, Nhân Văn công tử sao có thể chịu nổi! Thật sự là cực kỳ đáng giận.” Nói xong, có người còn đỏ mặt.

Còn thiếu niên thì đen mặt.

Tim của hắn cũng đen, nhưng nhất quyết không đỏ mặt.

Hắn thật nghi ngờ rằng Công Tôn Vân căn bản không có nuốt vào viên thuốc đó. Mà hắn, cũng thập phần hối hận, ba ngày nay sao không điểm huyết Công Tôn Vân để hắn không thể cử động được?

Ba ngày..... Hắn càng nghi ngờ rằng Công Tôn Vân căn bản là chỉ chịu thả hắn xuống núi sau khi xác định là hiệu lực thuốc trong cơ thể hắn hoàn toàn tan hết.

Đồng thời hắn cũng nghi ngờ sâu sắc, có thể đây là phương thức báo thù của Công Tôn Vân. Ngày đó hắn mộng xuân ba ngày, hiện tại Công Tôn Vân trả lại hắn đủ ba ngày.....hoàn toàn triệt để, không chút nào nương tay, thủ đoạn tàn nhẫn vô đạo, hắn khó mà quên cả đời này.....

Có cần phải sòng phẳng như vậy hay không?

Hắn dùng sức mà thờ dài. Điều này chứng minh, lòng người không thể tin được, về sau tốt hơn hết hắn lại làm một Vương Văn không tin ai cả.

Hắn, chính là Giang Vô Ba nữ cải nam trang. Nàng son phết toàn bộ khuôn mặt mình đen như lọ nôi, ý đồ nhân dịp “ôn thủy mạc ngư” trà trộn ra khỏi giáo. Nàng không có mặt mũi gặp Giang Đồng phụ lão, không có mặt mũi đối với Câu Tiễn đại sư nểm phân, cho nên che mặt lại a!

Chữ nhẫn này, nàng làm thật quá mức thất bại.

“Nhân Văn công tử một người cao thượng thánh khiết không tỳ vết như thế, ấy vậy mà lại bị yêu nữ làm nhục.....”

Cao thượng không tỳ vết là Giang Vô Ba nàng mới phải!

Nàng khẽ cắn môi, xoay người tiếp tục đi xuống núi.

Dâm tặc trên giang hồ – Cung Thất Lang, ngày mười một tháng năm bị trói gô lại trước cửa Hàn Vũ sơn trang, dâm được giấu trên người bị hủy.

Dâm tặc trên giang hồ – Lan Đại Dao, ngày ba mươi tháng mười một bị treo trên sườn núi Lão Lý, dâm được giấu trên người bị hủy.

Cũng như thế, khách tại Xuân Lưu đường nóng nảy gây ra hòa loạn, sau đó phát hiện ra Xuân Lưu đường chuyên buôn bán Đoàn Tụ tán diễm tình khôn

cùng.

Ngày mười tháng mười hai, Bách Lý phò xảy ra hỏa hoạn, sau đó phát hiện ra Bách Lý phò là đầu mối chuyên chế tạo dâm dược cung cấp cho hái hoa tặc, các ông trúc dùng để dẫn thuốc thiếu hàng đến ba năm.

Thủ đoạn của bọn người này bị nghi là đã bắt chước một nữ tử. Thủ đoạn tuy rằng độc ác, nhưng dâm dược biến mất khỏi thế gian, từ nay về sau ít ai bị hại, cho nên nàng được khen là công đức vô lượng.

Giang hồ ký sự – Tam công tử

Công Tôn Vân – Công tử đời thứ chín của Vân gia trang, đầu năm sau thành hôn rồi thoái ẩn.

Vân gia trang sử ký – Nhị công tử

Ở một đầu đường nọ, một cô nương chấp tay cầm ngọc tiêu hết sức nhàn nhã đi tới, bên hông vang lên tiếng đình đình đang đang, nhìn kỹ lại, thì ra đó không phải là tiếng lục lạc Thiên nô, mà là vòng tay bình thường được bán ở chợ.

Cô nương này diện mạo đen đúa như mực, nhưng cũng nhìn ra được thân hình khá đẹp, bên cạnh nàng có một tiểu nam hài béo ú, tròn vo, trắng nõn, bên hông cũng có đeo lục lạc.

Một lớn một nhỏ bước vào một phân đà của Vân gia trang, thấy ngoài cửa có dán thông cáo mới, liền mượn đọc.

“Đại tỷ, trên này nói về người nha.” Mấy tháng nay Giang tiểu đệ ăn ngon ngủ ngon nên càng ngày càng tròn vo, vui vẻ cao hứng nói.

Đệ tử phân đà của Vân gia trang liếc mắt ngắm nàng một cái, lại nhìn vị Giang tiểu đệ kia, cuối cùng quay người đi vào bên trong.

Nàng thở dài. “Chuyện xấu thì không nên làm. Đã đến lúc rồi a, tiểu đệ, về sau khi người đi lại trên giang hồ, phải nhớ rõ, hễ thấy dâm dược là nhất định phải hủy, tốt nhất là hủy toàn bộ, để tránh hại đến chính bản thân mình.”

Giang tiểu đệ nửa hiểu nửa không.

“Còn nữa, người phải nhớ rõ, văn chương gì người cũng đều có thể đọc được, nhưng không cho phép đọc Lạc Thần phú. Đọc cái đó rất có hại cho thể xác và tinh thần a!” Nàng thở dài.

Một đại đệ tử của phân đà Vân gia trang nhìn có vẻ nổi tiếng vội vàng chạy đến, thấy nàng toàn thân xiêm y xanh biếc, tiến lên thừ nói:

“Toàn bộ gà xối mỡ?”

Nàng nghe vậy, thiếu chút nữa té nhào. Đây là ám hiệu kiểu gì vậy a?

“Com dưỡng sinh Vân gia.” Giang tiểu đệ nghiêm nghị đáp thay, ngắm Đại tỷ của mình xoa trán than thở.

Đại đệ tử kia nhẹ nhàng thở ra, nói:

“Cuối cùng cũng đã đợi được. Gà xối mỡ cô nương.” Móc ra một phong thư. “Đây là thư của Nhân Vân công tử.”

Nàng chậm rãi mở thư, đọc một lát rồi nói:

“Ta hiểu rồi, đa tạ. Tiểu đệ, đi thôi.”

“Đại tỷ, chúng ta đi đâu đây?”

“Ừ. Đi mua mấy con gà xối mỡ trước, sau đó lên thuyền. Người nhớ rõ, sau khi lên thuyền, bất kỳ ai hỏi người, người cũng phải nói, gà xối mỡ là do người mua.” Dù sao Giang tiểu đệ cũng được nàng dưỡng đến béo phì, có mang thêm mấy con gà xối mỡ lên thuyền cũng sẽ không ai nghi.

“Đại tỷ, chúng ta sẽ về Vân gia trang sao?”

“Không, chúng ta lên thuyền.”

Hai người đi cả ngày mới đến bến đò Ngạn khẩu, đương nhiên, trên đường đi nàng mua rất nhiều thức ăn mỡ màng béo ngậy, để Giang tiểu đệ mang theo, cũng dặn hẳn không được phép ăn sạch, gần đây Giang tiểu đệ rất tham ăn.

Bên bờ Ngạn khẩu đã sớm có một con thuyền lớn đợi sẵn.

“Đại tỷ, thuyền kia, lên thuyền này sao?” Giang tiểu đệ hưng phấn hỏi.

Hễ bước chân lên thuyền rồi suốt cả đời cũng không rời được, nhưng sâu tận đáy lòng nàng rất muốn lên thuyền.

“Lên thuyền đi.” Nàng cười nói.

Nàng để Giang tiểu đệ lên thuyền trước, sau đó mới chậm rì rì lên theo.

Trên boong thuyền đều là Sở Tự công tử và đệ tử quen mặt.

Trong số đó có một nam nhân nàng thân thiết nhất vừa từ khoang thuyền đi lên, hần ngược lên thấy nàng, tuy rằng vẻ mặt không có thay đổi gì nhiều, nhưng đôi mắt anh tuấn đen như ngọc tỏa sáng.

Hắn quay đầu cười nói với Công Tôn Chi:

“Mọi người đều đã đến rồi! Chuẩn bị khai thuyền!”

Nàng khoanh tay tiến đến, bỏ qua một bên ánh mắt mọi người, nhìn hắn.

“Nhân Vân công tử vang danh Trung nguyên, năm nay vừa mới hai mươi bảy tuổi, thoát ải sớm như vậy, có được không?”

Công Tôn Vân lơ đãng nói:

“Chuyện ta không muốn làm, không ai trên đời này có thể bắt buộc ta được.”

Nàng nghe vậy, miệng mím chặt lại. Bị nàng moi ra rồi, bị nàng moi ra rồi! Quả nhiên ngày đó Thiên Bích nhai hắn không có uống viên thuốc đó. Hừ, nói đi nói lại nửa ngày trời, nhấn nạt chân chính chỉ có mình nàng a.

“Ta mười ba tuổi được phong là Công tử, đến nay cũng đã được mười bốn năm, gặp qua quá nhiều chuyện xấu xa. Xung đột vì quyền lực, vì tư lợi, thậm chí chuyện phong lưu giữa nam nữ dẫn đến kết cục bi thảm cũng không thiếu, cho nên ta cũng không muốn để người khác có những hi vọng thừa thãi thái quá. Vô Ba, một người luyện công đến cuối cùng là vì cái gì? Từ nay về sau, từ bỏ danh hào Công tử, ta toàn tâm toàn ý chỉ muốn bảo hộ người ta yêu thật lòng, không bao giờ bận tâm vì những chuyện khác nữa.”

Gương mặt đen thui của nàng khẽ nóng lên.

Hắn cười lấy ra một chiếc khăn tay sạch sẽ lau lớp phấn đen như lọ nổi trên mặt nàng, rõ ràng có thể thấy hai bên gò má nâu nâu của nàng ửng đỏ. Nàng sóng mắt rối loạn, thờ dãi nói:

“Ngày đó thực không nên phóng túng như vậy.” Báo ứng a, báo ứng!

“Nếu nàng không có nửa phân tình ý nào đối với ta, cho dù là uống hết mười viên Đoàn Tụ tán, cũng sẽ vẫn bất động như núi Thái Sơn.” Hắn khẽ kín đáo nói, hơn nữa còn cười đến vô cùng khoái trá.

Nói nghe quá chắc chắn, nhưng nàng cũng không muốn cãi lại, không đi làm những chuyện biện hộ vô vị như vậy, dù sao chuyện cũng đã làm rồi. Aizz, cùng lắm thì xem như gặp phải một con mộng xuân mãnh liệt vậy thôi.

Đêm cuối cùng trên Thiên Bích nhai, sau khi tắm rửa xong, nàng ngửi thấy trên người hắn có mùi lưu hoàng đặc thù giống như trên người nàng, nhớ tới năm đó hắn xông lăm vào Thiên Bích nhai, khi ấy trên người hắn cũng toàn là mùi lưu hoàng, quả nhiên nước trong ôn tri của Thiên Bích nhai. ..., bị hủy hoại bởi Thiên Bích nhai. Oan nghiệt a!

Hắn tự tay hóa trang cho nàng thành đen thui, để nàng tự mình xuống núi, tránh bị người khác cố tình truy đuổi.

Đây là kết quả khi làm ra chuyện xấu. Mọi người đều xem nàng là yêu nữ, nào biết yêu nghiệt chân chính lại mang theo chiêu bài đạo đức hàng ngày ung dung đi khắp nơi. Hắn thật sự rất rộng lượng, hai người ước hẹn, tùy ý nàng hành tẩu vài tháng, chỉ cần mỗi tháng cứ đúng giờ là đến phân đà Vân gia trang báo bình an; Còn hắn, sẽ sắp đặt chuẩn bị bổ nhiệm người kế thừa chấp chương sự vụ của Vân gia trang, đồng thời cũng đúng giờ đưa thư báo cho nàng biết bước tiếp theo hắn sẽ làm gì. Thư cuối cùng là hắn báo cho nàng biết, hắn muốn nàng lên thuyền, cùng nhau rời khỏi Trung nguyên.

Nàng từng đấu tranh tư tưởng qua, quan niệm thâm căn cố đế của nàng còn chưa hoàn toàn nhỏ bỏ sạch sẽ, nhưng lại thường xuyên nghĩ tới tất cả mọi thứ ở Vân gia trang. Hắn ngầm an bài Giang tiểu đệ bên người nàng, muốn nàng lúc nào cũng phải nhớ lại cuộc sống ở Vân gia trang.

Công Tôn Vân thấy vẻ mặt nàng nhu hòa, nhường mảy vрон tay ra.

“Vô Ba, Lão Thất còn đang bị thương, thuyền sẽ đi chậm một chút, chỉ sợ chúng ta phải ở trên thuyền đón năm mới.”

Nàng nhìn tay hắn, miệng nói: “Cũng được.”

“Sau khi đến đảo ổn định đâu đó rồi, nàng và ta thành hôn đi.”

“Ngày thành hôn, sẽ cho nàng xem toàn bộ cuốn Tình sử Công Tôn Vân. Sau này, mỗi ngày trượng phu của nàng sẽ trang điểm cho nàng, vẽ lông mày cho nàng, suốt cả đời này.”

Nàng nghe vậy, chậm rãi nắm tay hắn. Cười nói;

“Nghe qua cũng không tệ, ta hết sức mong chờ.”

“Về sau đừng...hạ được nữa, nàng không cần phải dùng loại được này thách thức sức kềm chế cao nhất của bản thân.” Ngừng một lát, hần bình tĩnh nói; “Ta nghĩ, như thế đối với ta mà nói, là một loại sỉ nhục.”

“..... Chúng ta đi thăm A Diêu đi.” Nàng mặt mày đỏ bừng, nói sang chuyện khác.

Hần không nói gì, lúc nàng sắp rời khoang thuyền, đột nhiên hần nói:

“Còn viên thuốc cuối cùng cho ta.”

Không cho, tuyệt đối không cho. Nàng có cừu tất báo, đây gọi là quân tử báo thù, ba năm không muộn, nhẫn công của nàng không tệ, có thể nén giận, chờ đợi thời cơ tốt nhất “Đầu ngã dĩ mộc đào, báo chi dĩ quỳnh dao” (tạm dịch: cho ta miếng gỗ, ta trả lại miếng ngọc, đại loại như: cho ta một, ta trả lại gấp ba), phát huy thủ đoạn tàn nhẫn nhất của nàng.

“Vô Ba?”

Nàng làm như không nghe thấy, chấp tay đi vào khoang. Viên thuốc này, nàng nhất định phải dùng trên người của hần!

Vào một ngày cuối năm, Đại công tử đời thứ chín của Vân gia trang và vài vị Sở Tự công tử, không hề thông báo cho bất kỳ ai để đưa tiễn, cứ như vậy lặng lẽ xa rời Trung nguyên, ẩn cư hoang đảo, không hề lấy thân phận chủ nhân Vân gia trang trở lại giang hồ.

Thuyền lớn sớm rời bến, chậm rãi lướt trên mặt biển, rời khỏi Võ lâm trung nguyên lắm phần tranh.

Mặt biển mênh mông trải dài vô tận đến tận chân trời, không một chút gợn sóng, thực bình yên, thực yên ả, thực thân thiết, đây đúng là cuộc sống nàng vẫn hằng mong muốn.

Nếu có một ngày sóng gió nổi lên, nàng nghĩ, những thân nhân trên chiếc thuyền này, cũng sẽ nỗ lực cùng nàng đối mặt, cố gắng vượt qua.

“.....” Nàng yên lặng mở ra cuốn sử ký Vân gia trang.

Công Tôn Diêu còn nằm trên giường bệnh ho khan một tiếng, thấp giọng nói:

“Tuyệt đối không phải ta cho ngươi xem, là ngươi giật lấy, làm ơn nói với tất cả mọi người, là ngươi cướp đi, đừng hãm hại ta a!”

Công Tôn Vân năm hai mươi bảy tuổi, bị yêu nữ Bạch Minh giáo giam lỏng, nhốt trên Thiên Bích nhai ba ngày ba đêm, làm chuyện hoàn toàn không có đạo đức, mọi người không có cách nào cứu. Sau đó, Nhân Vân công tử vốn bản tính đức độ đã chịu gánh vác trách nhiệm, thoái ẩn giang hồ, khiến người giang hồ ai nấy đều đau xót.

Vân gia trang sử ký – Ngũ công tử

Quả nhiên, làm người tốt nhất chỉ nên tin vào chính mình, tuyệt không thể tùy tiện tin bừa bãi người khác, người nhà gì chứ, đều là gạt người!

Kết thúc.

Công Tôn Vân, không cầu mỹ nhân, chỉ mong gặp người có thể khiến mình động lòng, năm hai mươi tuổi, ban đêm xông vào Thiên Bích nhai, tình cờ gặp gỡ Hoàng Phủ Vân của Bạch Minh giáo, lúc ấy vừa tròn mười bốn cái xuân xanh, tâm tư linh mẫn, không giống nữ nhân Trung nguyên, dung mạo không rõ, nhưng Công Tôn Vân đã có cảm tình. Năm hai mươi sáu tuổi, tái ngộ nữ tử ngày xưa, mừng không thể tự kềm chế được, tình ý phát sinh, khó có thể tự kềm chế, nhưng nàng như một con gió thổi qua trong chớp mắt, nếu nắm giữ không xong, tất sẽ tiếc nuối cả đời.

Trên Thiên Bích nhai, ba ngày ba đêm, Giang Vô Ba không thể kềm chế, tự chui đầu vô lưới, Công Tôn Vân hân hoan hơn hớn nhưng vẫn ra vẻ ung dung bình thản. Trên sông không có sóng, tâm như chi thủy, cự tuyệt không để ai vào lòng, một khi không kềm chế được, bắt đầu từ tâm mà ra, giờ phút này mới có thể được thấy nàng hoàn toàn thật tình, há có thể không vui?

Thật mong chờ con gió này mãi mãi quán quýt bên cạnh áng mây, tình yêu nam nữ, tình cảm phu thê, suốt cả đời cả kiếp.

Tình sử Công Tôn Vân – Công Tôn Vân

Nàng ho khan một tiếng, chậm rãi khép trang sách lại, ánh mắt dao động không ngừng.

Trong phòng, Tân lang Lạc thần lấy lại tập sách, vô cùng kiên nhẫn chờ đợi.

“Cái này.....hình như là viết cho người trong nhà xem.” Khóe môi nàng khẽ cong lên.

“Chỉ viết cho thê tử Công Tôn Vân xem.”

“Cái này.....hình như hơi bị ngắn.” Rất ngắn, bỏ qua một số chi tiết, làm người ta hơi tiếc nuối.

“Mỗi năm vào ngày này, tự nhiên sẽ tăng thêm một trang.”

Đây không phải là nói rõ, hàng năm đều làm phu thê mãi cho đến già sao? Nếu nàng muốn xem, phải vĩnh viễn quán quýt bên cạnh áng mây này. Nàng mặt mày nóng bừng, cảm giác dỗi mà không nói nên lời thật khó chịu, vì thế nàng lẳng không bắn ra một luồng lực đạo tắt đi ánh nến.

Dù sao nàng cũng đã thua rồi, nhẫn công của nàng không bằng hắn.

Hắn bấm sinh da trắng, hơn nữa bộ mặt lạnh lùng, chỉ cần không cười sẽ thập phần hữu lễ khách khí, tuyệt đối nhìn không ra là đang lúng túng. Còn nàng, hắn chỉ cần tỏ lộ một chút tình ý, đã đủ khiến nàng đỏ mặt mà không che đậy gì được, chẳng lẽ là lúc xưa nàng không có loại kinh nghiệm này, cho nên nhất thời chậm thích ứng?

Nàng thờ dãi: “Lên giường nghỉ ngơi đi.”

Tần lang buông màn xuống, cùng nàng chung giường.

“Nhàn Vân, chàng. từng mê luyến qua ai khác chưa?” Trong bóng đêm, nàng hỏi.

“Chưa từng.”

Nàng nháy mắt mấy cái. “Trước kia tâm như chỉ thủy?”

“..... Có thể nói như vậy.”

Nói như vậy, hai người cũng xem như giống nhau?

Nàng trầm ngâm nửa ngày, cảm thấy được người ôm vào lòng thật ấm áp.

“Chuyện đó.....”

“Hử?” Hắn vô cùng thân thiết mút vành tai của nàng, tựa hồ không biết nàng muốn nói cái gì.

Nàng ho khan, giọng khàn khàn nói:

“Nhàn Vân, ta.....ta.....”

Nam nhân ôm nàng không hề ngừng lại động tác, nhưng thân hình khẽ căng cứng.

“Ta.....” Nàng thử vài lần, cuối cùng gác lại, nói: “Quên đi, đợi ngày này sang năm nói sau.”

Một tiếng thờ dãi nhẹ vang lên, nàng làm bộ như không nghe thấy. Lập tức, thân hình nam nhân phủ lên.

“..... Nhàn Vân?”

“Hử?” Thanh âm kia lại có chút mong đợi.

“..... ta.....” Nàng kề sát vào lỗ tai của hắn, rót cuộc nói ra lời không quen nói, sau đó dưới sự bất ngờ không kịp phòng bị của hắn, trở mình ngồi trên người của hắn. “Sang năm.....ta nói lại một lần nữa, khi đó sẽ không nói thâm vào tai, nếu sang năm vẫn nói không nên lời, ta sẽ cùng chàng tiếp tục dây dưa, cuối cùng cũng sẽ nói ra.”

Đêm nay là đêm tân hôn, dù không ai nói ra nhưng cũng phải biết là nàng sẽ làm chuyện không có đạo đức đối với hắn chứ, phải không?

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vân Công Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: PHIÊN NGOẠI NHẤT MINH THIÊN HẠ — CÔ CÔ VÀ DIỆT NHI

Một tiểu cô nương mười tuổi đi ra từ phòng bếp, nàng xem xem sắc trời, thật cẩn thận bưng một chén thuốc nóng bốc hơi nghi ngút, một đường đi thẳng về căn phòng ngủ của diệt nhi nàng.

Nàng cười khúc khích như mèo.Không được cười, không được cười, Hiền nhi bị cảm lạnh, nàng làm cô cô sao có thể cười như vậy chứ? Vì thế, nàng cố gắng nín cười, đi vào căn phòng ngủ.

Trên giường có một nam hài đang ngủ.

“Hiền nhi, dậy uống thuốc đi.” Nàng nói.

Nam hài kia lập tức xoay lưng đi.

“Hiền nhi, nguoi không thể không uống thuốc. Không uống thuốc sẽ không hết bệnh, đến đây, để cô cô đút thuốc cho nguoi.”

Hắn vẫn đưa lưng về phía nàng như trước.

Nàng mếu máo. “Nguoi cái tên tiểu hài tử này thực không nghe lời mà, bình thường ta uống thuốc đâu có khó khăn như nguoi vậy, từ nhỏ đến lớn chỉ có lần này nguoi mới bị bệnh, để ta đút thuốc một chút thì có gì ghê gớm lắm đâu?”

“Nguoi nói vậy. Lần nào nguoi uống thuốc mà không lần lựa kéo dài? Ngay cả Ngũ thúc cũng hết cách với nguoi.” Thanh âm tên tiểu hài tử kia lạnh lùng bẩm sinh, có chút giống phụ thân của hắn.

Nàng mím môi, rất muốn tranh cãi tiếp cùng hắn, nhưng lại sợ thuốc nguội đi. Nàng có nghe người lớn nói qua, người bình thường ít bệnh, một khi bị bệnh nhất định sẽ nghiêm trọng.

Đừng giống như nàng mới tốt a!

“Được rồi, được rồi! Ta biết là nguoi rất xấu xa, chỉ đợi cơ hội để chinh ta mà thôi. Nếu hôm nay nguoi ngoan ngoãn uống thuốc, lần sau khi ta bị bệnh, ta cam đoan sẽ tuyệt đối ngoan ngoãn, nguoi uống thuốc như thế nào, đến lúc đó ta cũng uống thuốc như thế đó.”

Người trên giường từ từ ngồi dậy, liếc xéo nàng một cái. “Thật không?”

Nàng mặt mày hớn hở, vội vàng đưa muỗng thuốc đến bên miệng hắn. “Thật sự, thật sự. Uống nhanh lên, uống nhanh lên, thuốc nguội rồi sẽ phải sắc lại.”

“Ta có thể tự uống.”

“Không được, phải đút!” Nàng cười đến ngay cả cặp mắt cũng mở không ra.

Hắn lạnh lùng nghiêm mặt, kèm chế xúc động muốn đoạt lấy chén thuốc, mặc nàng đút cho hắn từng ngụm từng ngụm.

Nàng giống như một tiểu mẫu thân nhỏ, thật cẩn thận đút thuốc, miệng lầm nhảm: “Uống thuốc điều độ, thân thể khỏe mạnh, sống đến bảy tám mươi tuổi.” Đây là câu thần chú mỗi ngày Ngũ thúc đọc khi đút thuốc cho nàng, hôm nay rốt cuộc đến phiên nàng khoe kinh nghiệm.

“Công Tôn Yếu Bạch, nguoi đừng có quên lời hứa của mình!” Hắn chăm chú nghiêm nghị nói.

Khi Công Tôn Hiền bưng thuốc đến gian phòng ngủ nhỏ nhỏ kia, hắn nghe bộp một tiếng, lập tức thấy có người vì trở mình đột ngột mà bị đụng đầu vào thành giường.

Ánh mắt hắn sầm lại.

“Ngồi dậy uống thuốc!”

Nàng tiếp tục giả bộ ngủ.

“Công Tôn Yếu Bạch, đừng quên lời hứa của nguoi!” Hắn lạnh lùng nói.

“Ta không hứa, ta không hứa!” Nàng kêu to: “Ta ngủ một giấc sẽ không sao, không cần uống thuốc, thuốc rất đáng!”

Từ khi hắn ba tuổi đã tập võ, sức lực tuyệt đối mạnh hơn so với nàng, xẹt một cái rút ra cái mền của nàng. Rầm, toàn bộ sách bị giấu bên trong đều rớt ra ngoài.

Hắn ngẩn ra, hung dữ: “Nguoi đang làm gì vậy? Bị bệnh là phải tĩnh dưỡng! Nguoi trốn ở đây đọc sách?”

Nàng không hề giấu diếm ôm lấy một quyển sách giang hồ trong mớ sách rớt ra, không nỡ buông tay: “Phó ca ca thấy ta nằm trên giường buồn chán, nên đã mang sách ở Cấp Cổ các đến cho ta xem.”

Công Tôn Hiền lạnh lùng nhìn chằm chằm quyển sách trong lòng nàng. “Sách đó nói về cái gì?”

“Không có gì, không có gì. Đừng giật, đừng giật!” Đáng giận! Nào có chuyện như vậy! Nàng cả người nhào lên muốn cướp lại, nhưng thật sự không có sức lực, chỉ có thể thờ hồng học trừng mắt nhìn hắn.

Hắn một tay mở ra cuốn sách Giang hồ đại sự kiện, đọc lướt một hồi. Rồi sau đó ngược mắt lên, hỏi:

“Còn đoạn nguoi che che giấu giấu đâu?”

“Không có a.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú lộ ra vẻ thật thà vô tội, cam đoan bất kỳ ai cũng đều bị lừa.

Ngoại trừ hắn.

Hắn lại cúi đầu xuống, lật vài tờ. “Nguoi sợ ta xem chuyện về cha và nương ta?”

“.....” Nàng mím mím môi. “Chuyện đó đều là giả, đều là giả! Đại ca và đại tẩu rất tốt, tuyệt đối không có chuyện đó.....chuyện cưỡng ép như thế..... Aizz, được rồi được rồi, ta uống thuốc, uống thuốc, nguoi đừng không vui nữa!” Nàng vội vàng đoạt lấy chén thuốc, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại cầu nhàu nuốt vào bụng.

Miệng hắn ản ản ý cười, tiếp lấy cái chén trống rỗng, sờ sờ lên cái trán nóng nóng của nàng.

“Nguoi không giận sao?” Nàng cẩn thận dè dặt hỏi. Sớm biết chuyện hôm nay sẽ không nấn nỉ Phó ca ca mang sách đến đây, vừa rồi nàng thực khiếp sợ khi thấy vẻ mặt hắn.

“Ta không giận.”

“Hiển nhi gạt nguoi!” Giang hồ ký sự đều là chuyện chân thật nhất nha.

Hắn tính không để ý đến nàng, nhưng lại sợ nàng suy nghĩ canh cánh trong lòng mà bệnh tình nặng hơn, liền nói: “Nếu cha bị bắt buộc, sẽ không tươi cười với nương, lại càng không cam tâm tình nguyện cùng nương rời bến đi xa.”

Nàng suy nghĩ một lát. Đúng thật là như thế, sau khi nàng và Hiển nhi đến Vân gia trang, đại ca và đại tẩu thỉnh thoảng cũng sẽ đến Trung nguyên, lúc đó nàng mới biết Hiển nhi lạnh như băng là vì kế thừa tính tình của đại ca, vẫn là đại ca ở trên đảo tốt hơn, cười như hoa nở mùa xuân, thật đẹp. Đại tẩu nói, đó là yêu nghiệt Lạc thần, tuy rằng nàng không hiểu mấy, nhưng nàng nghĩ chắc chắn là để ca ngợi đại ca.

Nàng ngẫm lại, nói: “Thì ra nguoi bị bắt buộc là đại tẩu. Hèn chi lần nào đại tẩu cũng đều nói với ta, làm nguoi chỉ có thể tin vào chính bản thân mình, tuyệt đối không nên tin nguoi trong nhà, sớm hay muộn gì cũng sẽ bị hãm hại.” Sách giang hồ đều viết sai cả rồi, lần sau nàng phải nhắc nhở Phó ca ca.

Hắn trừng mắt nàng. “Đừng tin lời nương của ta!”

Nàng bật cười, nói: “Ta không tin đại tẩu, ta tin nguoi là đủ rồi. Aizz, Hiển nhi, thật mệt, dung mạo nguoi và đại tẩu giống nhau như đúc nha, đều vô cùng đáng yêu, nhưng vì sao nguoi luôn luôn lạnh lùng, thực không thích hợp tí nào.”

Đều là bị nàng ép cả thôi! Không lạnh lùng, nàng đã sớm quán lấy hắn đến thiên hoang địa lão! Hắn thờ phào, quả nhiên nàng đã bắt đầu thiếp đi. Từ khi hắn có trí nhớ đã biết nàng, thân thể nàng yếu đuối mang nhiều bệnh tật, cứ hai ba ngày là phát bệnh, nếu không bệnh thì không phải là Công Tôn Yêu Bạch, nhưng tính tình nàng vẫn hoạt bát vô cùng, hắn thật sự là..... nói không lo là giả.

Lần nào nàng quấy rầy trêu chọc, hắn cũng cố kềm chế ngồi trên giường như thế này, nắm lấy tay nàng, ngủ cùng nàng.

Dù sao khi nàng bị bệnh mơ mơ màng màng, hắn vẫn thường làm như vậy, chỉ là nàng không biết mà thôi.

“Hiển nhi.....” Nàng ngái ngủ, hàng mi đen nhánh cong vút chớp nhanh trên đôi mắt sáng ngời.

“Hử?”

“Rốt cuộc đại tẩu bắt buộc đại ca như thế nào? Trong sách viết, làm ra chuyện hoàn toàn không có đạo đức ba ngày ba đêm..... Đại tẩu, không, nhất định là đại ca, rốt cuộc không có đạo đức ra sao? Không cho đại tẩu ăn cơm sao? Hay là không cho đại tẩu ngủ? Nếu là ta, ba ngày không được ngủ nhất định sẽ rất thống khổ.....”

“.....” Hắn mới tám tuổi, làm sao hắn biết chuyện đó?

Nàng nhắm mắt lại, cười khúc khích như mèo, đột nhiên nhào lại ôm lấy thất lưng của hắn. “Đại tẩu!”

Hắn dùng sức thở sâu. Từ khi hắn được sinh ra, hắn đã hiểu được cái gì gọi là “Tu thân dưỡng tính”. Tuy rằng nương hắn nói, đúng hơn gọi là “Nén giận”.

“Lần trước đại tẩu nói với ta, ta là người nhà của nàng nha, nhưng mà, sau đó nàng lại lắc đầu thờ dài nói không thể tin tưởng người nhà..... Nhất định là nàng đã bị đại ca ức hiếp. Hiển nhi, sau này nguoi lớn lên, trăm ngàn lần cũng không được ức hiếp cháu dâu ta nha.”

“.....” Hắn rất kiên nhẫn nghe nàng câu được câu mất nói xong, rồi sau đó rốt cuộc nàng cũng nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Hắn đắp chăn cho nàng, bị nàng quán quýt như vậy cũng có chút mệt nhọc. Nàng bệnh cả đời, sáng sớm và nửa đêm nhất định lại bị sốt cao, hắn suy tư

trong chốc lát, cẩn thận nằm xuống bên giường, sẵn sóc trông nom nàng.

Cứ xem các vị thúc bá trên đảo thì biết, câu người trong nhà là dùng để mắng khi hăm hại nhau, ý nói tuyệt đối không thể tùy tiện tin người được, sau đó bọn họ lại xem như không hề có khúc mắc gì mà hòa hảo như lúc ban đầu a?

Người trên đảo tướng mạo đều trẻ trung, mãi sau khi hấn đến Vân gia trang mới phát hiện ở độ tuổi đó đáng vẻ già như thế nào. Hấn nhìn gương mặt say ngủ của nàng trong chốc lát, thấp giọng nói:

“Yếu Bạch, ngươi cũng sẽ sống lâu trăm tuổi.” Nói xong, nhắm mắt lại, cùng nàng chìm vào giấc ngủ.

Lời cuối sách — Đó là cơ duyên (Lời tác giả)

Đây tất cả chỉ vì một câu nói “Trên Thiên Bính nhai gây ra chuyện vô đạo đức ba ngày ba đêm...” mà gây họa.

Bởi vì câu này mà sinh ra chuyện xưa, cũng là khởi đầu của Nhất Minh Thiên Hạ.

Ta viết “Nhàn Vân công tử” với mục đích: Xem xong, trong lòng là một cảm giác trời trong nắng ấm, cảnh vật sáng ngời. Tin ta đi, ta tuyệt đối không phải loại tác giả thích viết bi kịch. Ta chỉ thích viết loại tiểu thuyết trời trong nắng ấm mà thôi!

Bởi vì giành đất cho các nhân vật phụ có liên quan, cũng như giữ lại chi nhánh cuối cho dễ bề ăn nói. Trong Nhất Minh thiên hạ, sẽ mô tả công phu tà đạo của Công Tôn Hiến được đào tạo như thế nào, có học được ba phần mười bản lĩnh của Hoàng Phủ Vân hay không.

Về phần Xa Diễm Diễm. Cho dù không phục, nàng cũng sẽ trung thành với người ngồi trên ngôi vị giáo chủ kia, hơn nữa, giáo chủ đời thứ ba mươi hai đúng là mẫu nam tử chiến thần mà nàng thích, cho nên nàng luôn luôn tự hỏi. Có nên xuống tay hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vân Công Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.